C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\Nová složka\May K. - Ztracený syn 10 - Kola božích mlýnů.pdb

PDB Name: 10 Kola božích mlýnů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.4.2007
Modification Date: 11.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Karel May
Kola božích mlýnů
Původní název Der verlorne Sohn, oder Der Fůrst des Elends
10. Román z cyklu Ztracený syn

KAPITOLA PRVNÍ U hracího stolu

Bylo to odpoledne téhož dne, kdy se večer odehrálo vzrušující divadelní představení. Osobní vlak, přijíždějící z rezidence, zastavil na nástupišti, ze schůdků sestoupil mimo jiné i nám dobře známý žid Solomon Leví. Co pohledával tady v Rollenburgu? Navíc působil doslova slavnostním vzezřením. Tvář, obvykle pokrytá nevzhledným strništěm, byla nyní hladce oholená, muž se umyl a upravil svůj zevnějšek, třebaže měl na sobě starší, obnošený kabát. Přiznejme však, že byl bez smítka, bez skvrn. Starý žid se nezdržel na nádraží, odebral se ihned do města, kde zamířil rovnou k zámku. Zemské vězení nebylo snadno přístupné, navíc je obepínala vysoká zeď, v níž byla vybudována jen jedna brána. U ní Levi zatáhl za zvonek. Za vstupní bránou stál vojenský strážný. Ten nyní otevřel malé okénko a vyhlédl ven. Na první pohled poznal, že má před sebou žida, proto se zeptal dost drsným hlasem:
„Kdo je tam?"
„Kdo je tam, ptáte se. No přece já, co jsem tam, milosti-vej pane od strážníků."
„Vidím, že jste to vy! Kdo ale jste?!"
„Jsem pan Solomon Levi - z Vodní ulice v hlavním městě, obchodník se zlatem a různejma šperkama."
„Co chcete?"
„Není náhodou ředitelem vězení pan kapitán a vládní rada voň Scharfenberg?"
„Ano, je."
„A není u něho náhodou na návštěvě pan poručík, kterej se jmenuje Bruno voň Scharfenberg?"
„Ano."
„Tak toho pána hledám."
„Je to důležité?"
„Jo, jedná se o věc obchodu, kterou nemůžu odložit ani na chvilku."
„Pustím vás tedy dovnitř." Brána zaskřípěla, žid mohl vstoupit. Spatřil široký dlážděný dvůr, lemovaný vysokými domy s malými zamřížovanými okénky.
„Ouvej, to musí bejt slota, když strčej člověka do takový cimry!" ujelo mu.
„Tak se mějte na pozoru, abyste se jednou neocitl v situaci, kdy byste se sem mohl dostat!"
„Bože Abrahámův, to raději ne! Kudy mám teda jít, abych se dostal za mladým pánem?"
„Vidíte dveře, u kterých stojí strážný? Řekněte mu, aby vás ohlásil." Žid poslechl jeho radu a byl potom několika úzkými chodbami a schodišti zaveden do světlejšího předpokoje, kde měl čekat. Voják jej ohlásil a zavedl do další místnosti, kam po nějaké době vešel i poručík Bruno voň Scharfenberg. Vrhl na muže opovržlivý pohled, pak se krátce a drsně otázal:
„Jste Solomon Leví?"
„Mám tu čest jím bejt, milostivej pane poručíku!"
„Neznám vás! Co po mně chcete?"
„Přicházím za várna do Rollenburgu. Ptal jsem se po vašem bydlišti v rezidenci, ale nezastihnul jsem vás doma."
„Co jste tam pohledával?"
„Hledal jsem právě pana poručíka, abych mu předložil ma-lej papírek."
„Papírek?" divil se poručík.
„Míníte snad dopis?"
„Ne, míním tenhle lístek, na kterej jste před časem napsal svoje ctěný jméno." Vytáhl z kapsy náprsní tašku a vyjmul z ní směnku, kterou podal poručíkovi. Ten změnil barvu a vyrazil:
„Hrome! Na to jsem vůbec nepomyslel!"
„Nevadí, milostivej pane, stačí, když jsem na to myslel já."
„Ani jsem si nepoznamenal datum."
„Taky to nebylo nutný. Je napsaný na první řádce směn-čičky." Poručík se topil v rozpacích. Přelétl zrakem údaje

směnky, pak se zeptal:
„Musí to být ještě dnes?"
„Ano, dneska, jak je tadyn napsáno."
„Můžete mi poskytnout třídenní lhůtu?"
„To říkaj lichváři, který máj shnilou pokladnu, ale pan po i ručík je kavalír, kterej snad může tak nepatrnou částku zaplatit hned."
„Nepatrnou?! Zbláznil jste se? Dva tisíce guldenů!!"
„Ó, co jsou dva tisíce guldenů pro pana poručíka voň Scharfenberga!"
„Jistě - ale nemám je momentálně při ruce."
„Cože? Pan poručík má nepochybně částku při ruce, když je dneska den splatnosti!"
„Už jsem řekl, že jsem na to úplně zapomněl."
„To mi není zrovna příjemný. Nejdřív jsem vás hledal v rezidenci, pak jsem se plahočil za svý peníze do Rollenburg a to jen kvůli předání směnky. Bez peněz se nemůžu vrátit."
„Nesmysl! Počkáte." Žid se tvářil, jako by se polekal, a řekl:
„Čekat? Proč se vydává směnka? Protože je člověk pře-svědčenej, že dostane peníze hned, když půjde papír směnit."
„Pchá! Máte izraelitské jméno -jste žid?"
„Jo, jsem synem izraelskýho národa!"
„Zabýváte se směnkami?"
„Zabejvat se směnkama? Nevím ani, jak to pan poručík míní. Jsem chudej obchodník, nakupuju zboží, abych ho zas prodal chudejm. Jakej z toho mám zisk? Možná krejcar, snad dva - víc ne."
„Zřejmě na tom nejste tak špatně, když můžete vydat směnku na takovou částku. Jsem přesvědčen, že můžete počkat!"
„Nemůžu čekat ani hodinu, musím se vrátit příštím vlakem, abych zaplatil svůj dluh muži, kterej nezná ohledy ani ochotu čekat."
„Ó, vás židy já dobře znám! Jste nepoddajní jako řetěz! Jen klidně počkejte, pozítří zaplatím. To mně skončí dovolená a vrátím se do rezidence."
„Pozejtří?! Bože mých otců, věřitel po mně žádá zaplatit ještě dneska! Jak bych mohl čekat?"
„Nekňučte!"
„Kňučet? Je to pravda, čistá jako dvacetikarátový zlato! Musím žádat vyplacení dvou tisíc guldenů!"
„Nemám je."
„Pak tedy půjdu k advokátovi a položím žalobu na papír."
„Člověče! To přece neuděláte!"
„Co jinýho? Když nepodám žalobu, bude platit papír jen o potvrzení na dluh."
„Vždyť zaplatím, než vyprší třídenní lhůta!"
„Kdo ví!"
„Dávám vám své slovo!"
„Co znamená ňáký slovo? K čemu mi bude? Jakou má vlastně cenu, pane poručíku?"
„V tomto případě dva tisíce guldenů."
„To tvrdíte vy, ale já si to nemyslím."
„Žide! Doufám, že nechcete pochybovat o mém slovu! Jsem důstojník!"
„A já jsem chudej obchodník, kterej potřebuje svoje peníze. Už jednou jste mi dal slovo, a přece ho nechcete dodržet!"
„Cože? Co říkáte? Že jsem vám dal slovo?!"
„Jo."
„Kdy? Kde a jak?"
„Tady to vidíte na směnce. Dal jste slovo, že dneska zaplatíte. A psanej slib by měl platit ještě víc než obyčejný slova!"
„Máte proklatě zvláštní logiku! Pokud počkáte do pozítří, zaplatím dluh navýšený o jistou odměnu."
„Odměnu? K čemu by mi byla? Potřebuju peníze hned teď, abych mohl zaplatit vlastní dluhy!"
„Hrome, vždyť říkám, že nemám peníze! Rozuměl jste?"
„A já jsem řekl, že je potřebuju! Pan poručík je na návštěvě u svýho strýce, vládního rady. Je to bohatej člověk, kterej určitě panu poručíkovi vypomůže sumou, která pro něj jistě není velká."
„Čerta udělá!"
„Mám to panu poručíkovi dokázat?"
„Jak byste to chtěl udělat?"
„Půjdu k panu vládnímu radovi a ukážu mu směnku!"
„Padouchu, jen se opovaž!!" Solomon Levi couvl o krok, přivřel oči a zeptal se:
„Co říkáte? Nazval jste mě padouchem? Jsem jím snad proto, že jsem si dovolil půjčit vám tvrdě vydělaný peníze?! Chcete dluh platit hrubejma slovama místo penězma?"
„Drž hubu! Vím, že bys mohl počkat, kdybys chtěl - ale ty nechceš! Teď ti peníze nedám, i kdybych je měl. S potěšením se budu dívat, jak musíš čekat!"
„Ó, pan poručík si snad myslí, že budu čekat?"
„Budeš muset, holomku!"
„Další takový slovo? Pane poručíku, zapomínáte, že jsem věřitel a vy dlužník! Potřebuju svoje peníze. Kdybyste mi odepřel jen placení, šel bych za advokátem, kterej by podal žalobu, takže byste zaplatil nejen dluh, ale i soudní výdaje. Protože mi však nadáváte, půjdu někam úplně jinam!"

„Ach! Kam!"
„Za panem vládním radou, ředitelem ústavu."
„Žide! To si nedovolíš!"
„Udělám to! Nejsem tak hloupej, abych si nechal nadávat za svoje peníze a práva."
„Strýc vás nepřijme!"
„Přijme!"
„Postarám se, aby to neudělal."
„Pak za ním pošlu advokáta." Poručík si hladil knír. Solomon Levi se pásl na jeho rozpacích a pokračoval:
„Dám vám návrh, kterej bude pro naši záležitost nejlepší."
„Jaký?"
„Pan poručík půjde sám za strýcem, což je vždycky lepší, než kdybych tam šel já."
„Nepomůže to."
„Ach, strýc se nepochybně bude snažit zachránit čest svýho synovce."
„O záchraně cti tady nelze mluvit, neboť se nenalézá v nebezpečí."
„Ne?" zeptal se žid, lišácky mrkaje očima.
„Důstojníci mohou trpět nezaplacené směnky?"
„Bude vyplacena před vypršením lhůty!"
„Kde vezmete peníze?"
„Člověče, považujete snad mé poměry za nízké a neschopné platby?!"
„Ó, člověk je obchodník a poptává se po lidech, kteří mu dluží!" Poručíkova tvář o odstín zbledla zlostně vyjel:
„Co to znamená?! Ptal jste se na mé poměry?"
„A neměl jsem?"
„U koho?"
„Obchodní tajemství!"
„Doufám, že informace byly pozitivní!"
„Co znamená pozitivní? Řekli mi, že pan poručík chová drahý koně."
„Proč ne?"
„A že pan poručík pije drahý vína!"
„To se smí."
„A že si pan poručík rád zahraje."
„Pchá! Člověk se chce bavit, ale do toho nikomu nic není!"
„Ne, pokud jsou koně zaplaceni!"
„Hrome, někdo snad řekl, že jsem za ně nezaplatil?!"
„Bylo mi řečeno, že pan poručík dluží koňskýmu hand-líři značnou sumu."
„Proklatě!"
„A že dodavatel vína čeká už delší dobu na zaplacení!"
„Zpropadeně!"
„A že pana poručíka provází poslední dobou velkej pech při hře."
„Člověče, obelhali vás!"
„Muži, který to říkali, nikdy nelžou. Taky mi poradili, abych neměl s panem poručíkem ohledy ani trpělivost."
„Ďábel a peklo!! Odvažujete se říct mi to přímo do tváře?!"
„Taky oni mi to řekli přímo do tváře. Ještě dodali, že pan poručík vydává velký peníze za mladý holky."
„Do toho vám nic není!"
„A že za něho pan otec nezaplatí ani fenik!"
„To je silné, příliš silné!!"
„A strýček také ne."
„Ach, to stačí! Vypadni!"
„Neodejdu bez peněz!"
„Chlape, nechám tě vyhodit!"
„Opravdu budu muset vyhledat pana ředitele." Tím ještě podpořil poručíkův vztek. Ale Solomon Levi neznal strach, co se týkalo jeho peněžních obchodů. Pohrůžkami donutil důstojníka učinit krok, který pro něho nemohl být snadný.
„Dobrá," rozhodl se poručík,
„dokážu ti, že lhali. Půjdu nyní za strýcem a přinesu peníze." Vzal směnku a vzdálil se. V předpokoji strýce cítil, jak mu bije srdce. Zastavil, aby se zhluboka nadechl.
„Proklatáhistorka!" mumlal.
„Včera mi dal čtyři sta guldenů, ale ujistil mě, že je to naposledy! Dostal jsem se do pěkné bryndy! Žid je ďábel a neodejde, dokud mu nezaplatím! Také je otázka, zda strýc znovu sáhne do pokladny. Musím se připravit na jeho výtky!" Váhavě, téměř neslyšně zaklepal. Vládní rada měl dobré uši a zvolal:
„Vstupte!"
„Sakra!" pomyslel si synovec.
„Znělo to dost drsně! Že by měl špatnou náladu? To by ještě scházelo!" Vešel a hned zpozoroval, že jej tušení nezklamalo. Ředitel byl velice rozčilen, přecházel po místnosti a zamračeně hleděl ke d-veřím.
„Dobré ráno, strýčku! Neruším?"
„Ach, ty? Přicházíš mi vhod. Právě jsem pro tebe chtěl poslat. Co mi neseš?" Jeho tvář nevypadala příliš přátelsky,

ostré pohledy ne-zvěstovaly nic dobrého. Kdyby poručík neměl takový problém, snad by jej napadlo, aby se o trapné záležitosti raději nezmiňoval.
„Přicházím s prosbou," odtušil nejistě.
„Snad podobného druhu jako včera?"
„Bohužel ano."
„Pak přicházíš marně!"
„Strýčku!"
„Dobrá! Víš, co jsem ti včera řekl! Tři sta guldenů jsi dlužil, k tomu sto kapesného, to je dohromady čtyři sta. Nejsem tvůj otec, pouze strýc!"
„Včera jsem nemohl tušit, že se dnes dostanu do situace, kdy tě budu muset znovu obtěžovat. Zaručeně je to však naposledy." Ředitel se opřel o psací pult, pohlédl ostře na synovce a odpověděl:
„To říkáš vždy! Ale mohu vědět, oč se jedná tentokrát?" Poručík nepovažoval za nutné okrášlit záležitost nějakým úvodem. Jednoduše podal strýci směnku se slovy:
„O tohle!" Vládní rada se dlouze zahleděl na papír, potom vrhal chladné pohledy z okna, netrpělivě pokašlával a nakonec prohlásil se strojeným klidem:
„Dva tisíce guldenů. Zdá se, že jsi milionář!"
„Strýčku!"
„Nebo spekuluješ se smrtí svého otce i ostatních příbuzných!"
„Přece víš, že to tak není."
„Hm! Jak je možné, že ses takto zadlužil?"
„Stalo se to při posledních závodech."
„Ach! Vsadil jsi?"
„Ano."
„Takovou sumu?"
„Jen tisíc guldenů."
„Tady stojí dva tisíce!"
„Už je to tak."
„Pak tedy platíš dvojnásobek?" Poručík pokrčil rameny.
„Musel jsem žádat o shovívavost."
„Kdo je ten počestný muž?"
„Je podepsán jako výplatce."
„Dobrá! Poštou ale směnka nepřišla?"
„Ne. Poslední vlastník ji přinesl."
„Osobně?"
„Ano." Ředitel vrhl pohled na zadní stranu a četl:
„Solomon Levi. - Tedy žid?"
„Ano."
„Tady máš ten cár! Vrať ho!"
„Ten muž chce peníze!"
„To je jeho a tvoje věc, nikoliv moje!"
„Strýčku, měj ohledy!"
„Včera jsem ti dal slovo, že nedostaneš jediný krejcar, a dobře víš, že své slovo dodržím."
„Ale ta blamáž!"
„Já ji nezavinil a ty si ji zasloužíš! Mimo jiné, žid musí počkat, dokud si nepromluvíš s otcem."
„Nepočká!"
„Ohó! Jsi na tom tak bídně?" Poručík sklopil hlavu, aniž by odpověděl.
„Mluv!" nařídil strýc.
„Neřekl jsi mu o svém otci?"
„Ano."
„lomně?"
„Také."
„Přesto nechce počkat?"
„Ne. Je nestydatý." Tvář ústavního ředitele lehce zčervenala. Muž zakabonil obočí a zvolal:
„Mlč! Ten muž přijal směnku na dva tisíce guldenů a nyní očekává její proplacení. Má na to právo. Pokud nechce platbu odložit, je to znamením, že buď sám nutně potřebuje peníze, nebo se informoval o tvých poměrech a dostal nedoporučující informace. Nařizuji, abys mluvil pravdu! Vyptával se na tebe?"
„Ano," vydechl poručík namáhavě.
„Ach! Je to tak, jak jsem si myslel!" Hodný muž přistoupil k oknu, chvíli hleděl ven a rukama si jezdil po skráních. Bojoval sám se sebou. Potom přistoupil k sekretáři, otevřel přihrádku a vyjmul několik bankovek, které podával synovci.
„Musíme chránit naše dobré jméno," pravil.
„Strýčku, milý strýčku!" zvolal poručík radostně. Chtěl uchopit ředitele za ruku, ale ten ji rychle stáhl a odmítavě řekl:
„Mlč! Dělám to kvůli své cti, ne pro tebe! Zaplať tomu muži! Buď si jistý, že od té to chvíle na mne nemůžeš spoléhat. Považoval jsem tě za lehkovážného, snad i za lehkomyslného, avšak nyní mám důvod považovat tě za špatného!" To si

synovec nechtěl nechat líbit.
„Strýčku!" pravil rychle.
„Půjčka nebo dar, který mi tímto poskytuješ, ti nedává právo, abys mne urážel!"
„Pchá! Urážet! Nehraj si na čestného muže! Jak jsem řekl, chtěl jsem tě zavolat. Potřebuji s tebou mluvit."
„Jsem ti k dispozici."-
„Samozřejmě! Vzpomínáš si dosud na večer, kdy jsem ti sdělil, že Petermann byl omilostněn?"
„Ano."
„Pamatuješ se, o čem jsme mluvili?"
„Trochu ano."
„Byla řeč o domněnce, že by Petermann mohl být úplně nevinný."
„Něco jsi naznačil."
„Pak by se obětoval za někoho jiného."
„Pravděpodobně."
„Já jsem přísně odsoudil člověka, který by byl tak zbabělý, že by přijal takovou oběť. Vzpomínáš si?"
„Jistěže."
„Nuže, pak se chci zeptat, jestli to nejsi právě ty, pro koho se obětoval?" Poručík zbledl.
„Jak jsi na to přišel?" otázal se.
„Nu, při tvých věčných starostech s penězi" Zahleděl se ostře na synovce, jako by chtěl proniknout do nitra jeho duše. Mladík se vzpamatoval a s temným pohledem se zeptal:
„Myslíš si snad — ach, to by bylo příliš!"
„Co?"
„Že ty peníze ukradl z lásky ke mně?"
„Ne, to si nemyslím."
„Skoro to tak vyznělo!"
„Ó, jsem přesvědčen, že Petermann by se nestal lotrem ani z největší lásky k někomu, i kdyby to měl být jeho pán. Spíš předpokládám, že se z lásky k pánovi nechal vmani-pulovat do takového postavení."
„Jak to myslíš?"
„Nuže, ty jsi potřeboval peníze a"
„A?"
„A Petermann je neukradl!"
„Ne? Kdo tedy?"
„Ty-sám!" Poručík se napřímil a zvolal:
„Strýčku, náš příbuzenský poměr ti nedává právo mne takto urážet! Vždycky jsi na mě byl hodný, ale jestli ve mně chceš od této chvíle vidět lumpa, náš vztah končí!"
„Hm! To zní vážně."
„Jak je to myšleno."
„Opravdu?"
„Ano. V těchto otázkách Scharfenberg nežertuje!"
„Nu dobrá. V jaké souvislosti jsi ty se zmizelými pěti tisíci guldeny?"
„Jak tě napadlo, že se mě to týká?"
„Způsobem, který jsem nemohl předvídat. Je ti známo jméno Leda?" Synovec cítil, jako by dostal ránu do hlavy. Byl zmatený.
„Leda?" mumlal.
„Nemyslíš snad tanečnici?"
„Zdá se. Znáš ji?"
„Slyšel jsem o ní."
„Viděl jsi ji?"
„Snad!"
„Snad? Jen snad?"
„Ano."
„A přitom si s ní tykáš!"
„Jak? Co? Nerozumím ti!"
„Já tobě také ne! Při tak intimní známosti přece nemůžeš tvrdit, že jsi ji snad viděl!"
„Žádám tě o bližší vysvětlení!"
„Hm! Zdá se, že máš ještě alespoň tolik cti v těle, že se nechceš stát totálním lhářem. Ještě jsi sem nedostal žádný dopis. Víš, jaké poštovní zařízení funguje v ústavu?"
„Ne."
„Inu, strážce u brány převezme veškerou došlou poštu a předá ji přímo mně. Já poštu prohlédnu a roztřídím. Zaměstnanci samozřejmě dostávají dopisy neotevřené, zato dopisy zadržených jsou otvírány a čteny. Je to bezpečnostní opatření, které musíme přísně dodržovat."
„Co je mně po tom?"
„Mnoho, jak hned uslyšíš. První dnešní poštou ti přišel dopis"
„Proč jsem ho nedostal?" zeptal se poručík rychle.
„Pochopitelně se nejdřív dostal do mých rukou. Adresa zněla: pan poručík Bruno voň Scharfenberg, zemský trestní

ústav v Rollenburgu. Na zadní straně byla adresa odesílatele, vlastně odesílatelky: mademoiselle Leda, tanečnice, hotel Korunní princ. - Z toho usuzuji, že tuto dámu znáš." Při posledních slovech si synovec ulehčené oddechl a řekl:
„To přece není důvod. Snad ji napadlo, aby se na mne obrátila v nějaké záležitosti."
„Co by od tebe mohla chtít?"
„Třeba je v mé jednotce některý její příbuzný."
„Ach tak! Hm! V tom případě by se snad obrátila přímo na velitele jednotky, tedy na kapitána, ne? Avšak není nutné topit se v dohadech. Obálka totiž nebyla zalepena, jen za-kápnuta pečetním voskem"
„A?" přerušil jej poručík v očekávání.
„Pečeť se odloupla a obálka se otevřela." Synovec znovu měnil barvy. Povýšeným hlasem vyjel:
„Snad si nikdo nedovolil vyjmout list z obálky a číst jej?!"
„Bohužel ano."
„Hrome! Kdo?"
„Já."
„Ty tímto způsobem porušuješ listovní tajemství?!"
„Existují dva důvody, které mne k tomu opravňují."
„Mohl by snad existovat jen jediný!"
„Ták? A jaký?"
„Že bych tě tím pověřil."
„Mluvíš hrdě a nadutě. Jednak jsem bratrem tvého otce a pak jsem následkem tvé prekérní situace - považoval v zájmu naší rodiny za nevyhnutelné proniknout do tvých tajemství."
„To tě neomlouvá!"
„Pchá! Pokud za tebe neustále vydávám těžce vydělané peníze, chci se také dozvědět, kam je dávám! To jsem zjistil!"
„Skutečně jsi četl můj list?"
„Ano."
„Ostudné!"
„Pchá!" opáčil ředitel chladně.
„Říkej tomu, jak chceš alespoň vím, na čem jsem. Zde je!" Podal synovci dopis. Ten jej zastrčil do kapsy.
„Ó ne! Přečti si jej!"
„Později!"
„Ne, hned! Musím si s tebou pohovořit o jeho obsahu, který je velice zajímavý." Poručík vytáhl list a četl: Milovaný Bruno, jsem v rezidenci
„Všichni čerti! V rezidenci!" ujelo mu.
„Tys to nevěděl?"
„Ne."
„Nečetl jsi o tom?"
„Ne. Čtu akorát politické zprávy."
„Vždyť se o tom všude mluví!"
„S kým se zde stýkám? Žij u tady zavřený jako poustevník!"
„Věděl jsem, že Leda má podstoupit závod s americkou tanečnicí. Čti dál!" Dopis zněl: Milovaný Bruno, jsem v rezidenci, aniž bych Ti dala vědět o změně místa. Chtěla jsem Tě překvapit novým angažmá. Zítra na každý pád obstojím ve zkoušce. Dnes jsem se nešťastným způsobem setkala s kriminálníkem Petermannem. Promluvil na mne. Snažila jsem se ho setřást, ale byl tak drzý, že za mnou šel do mého bytu. Vyptával se na mé poměry, na Tebe i na naše dítě. Mluvil o tehdejší době a nezapomněl ani na pět tisíc guldenů. Myslím, že touží po pomstě. Protože jsem se právě dozvěděla o Tvém novém pobytu, zasílám Ti nutné varování. Přijď za mnou, aby smě se domluvili, jak budeme proti tomuto muži postupovat. Prožijeme nádherné dny, protože jsem vždy byla, jsem a budu Tvá milovaná Edita Poručík drahnou chvíli bezradně pozoroval nešťastný list. Leda nemohla učinit větší hloupost než napsat dopis a poslat jej sem. Nyní bylo mnohé prozrazeno, třebaže zatím ne všechno.
„Nuže," ptal se strýc,
„co tomu říkáš?"
„Ta ženská zaslouží napráskat!"
„Viď? Svým dopisem mi otevřela oči! Ty, Scharfenberg, a jsi tajně oddán s tanečnicí!"
„Oddán — blázníš?!"
„Nejste oddáni?"
„Ne."
„Vždyť píše o dítěti!"
„To je-je to" Zarazil se rozpaky. Ani nevěděl, co má říci.
„Nemanželské dítě?" zeptal se ředitel
„Ano."
„Co jsi to za člověka! Kde jsi ji vlastně poznal?"
„V mé jednotce."
„Už tehdy tančila?"
„Ano."
„Kde rodila?"
„V - v Paříži," zalhal.

„Takže odešla do Francie?"
„Ano, aby se dál učila."
„Co má za dítě?"
„Dívku."
„Jak starou?"
„Přes čtyři roky."
„Samozřejmě přispíváš na výchovu?"
„Ano."
„Co o tom ví Petermann?"
„Náhodou pronikl do našeho tajemství."
„Co mínila onou pomstou?"
„Nejspíš, že Petermann prozradí naši bývalou známost."
„Hm! Vyčetl jsem z toho ještě další temné místo! Za co by se chtěl pomstít?"
„Nejspíš za to, jak s ním otec jednal, tvrdě a bez milosti." Ředitel tiše pokýval hlavou.
„Hm, hm!" bručel zamyšleně.
„Mluví o pěti tisících guldenů a o pomstě. Ona byla nejspíš bez prostředků, ale potřebovali jste peníze, aby mohla odjet do Paříže"
„Strýčku!" zvolal poručík výhružně.
„Ohó! Chceš mi poroučet, abych potlačil myšlenky, zda tvé činy neohrožují pověst naší rodiny?"
„Mysli si, co chceš, ale zakazuji, abys podobné věci vyslovoval v mé přítomnosti!" Synovec zřejmě doufal, že strýci zaimponuje pevným vystupováním. Tento však odpověděl:
„Ty mi chceš něco zakazovat, mně, jehož peníze dosud držíš v rukách?!"
„Musím bránit svou čest, a to i proti příbuzným, pokud jejími napadána!" Rysy ve tváři vládního rady ztvrdly.
„Jak chceš!" mínil.
„Zdá se, že víš přesně, co od tebe tvá čest vyžaduje. Odmítám se nadále zabývat tvými záležitostmi. Ušetřím tě však dalšího. Buď vlastním pánem, buď strůjcem svého osudu, ale nikdy se s tím neobracej na mne. Považoval jsem za svou povinnost promluvit si s tebou o Ledě. Ty však vystupuješ odmítavě, a tak bude nadále platit, že každý z nás půjde svou cestou. Tanečnice na tebe čeká, jdi a uspokoj její touhy! Nejlíp uděláš, když se vydáš nejbližším vlakem do rezidence. Loučit se ale nebudeme, vlastně na to nemám ani čas. Přirozeně ti přeji štěstí. Žij blaze!" Po těchto slovech zašel ředitel do protějších dveří a zamkl za sebou.
„Ach," řekl si poručík v duchu,
„zamyká! Už o mně nechce slyšet! Pro mě za mě! Teď se musím zbavit prokletého žida! Další se uvidí. Jen kdyby Leda - hm, zatím toho nechme, později na to bude dost času. Musím se zbavit So-lomona Leviho!" Vrátil se do předpokoje, nasadil vítězný výraz a hrdě prohlásil:
„Podívejte se na směnku! Roztrhám ji."
„U Izáka! Ne, ne!" řval žid hrůzou, když viděl, že poručík trhá úpis.
„To nesmíte, to nesmíte!"
„Proč ne?"
„Ještě j sté nezaplatil!"
„Bojíte se tolik o pár supů?!"
„Nemám se bát, když je potřebuju a nemůžu je z vás dostat?"
„Uklidněte se! Tady jsou peníze!" Podal židovi bankovky. Ten po nich rychle hmátl, prohlížel je a zkoumal, pak počítal. Tu mu přes tvář přelétl blažený úsměv řekl:
„Sláva a díky Bohu mejch otců! Konečně můžu zaplatit svýmu věřiteli. - Ale pan poručík ještě nezaplatil všecko!"
„Ne? Nejsou tam dva tisíce?"
„No jo, ale já musel kvůli nim do Rollenburgu, a tak jsem zmeškal jiný skvělý obchody a ještě zaplatil za lístek!"
„Lumpe! Kolik chceš?!"
„Pět guldenů je maličkost - ale já se s tím spokojím, protože jsem nepotřeboval dávat žalobu."
„Tady máš své hříšné peníze!" Vytáhl z kapsy pět guldenů a hodil mu je zlostně pod nohy. Solomon Levi couvl.
„Pan poručík snad míní, abych se sehnul a zvednul jeho peníze?"
„Ano, pokud je tedy chceš!"
„Ohó! Žid není pes, aby se mu házelo pod nohy, co mu patří! Zaplatil jsem zajížděnou a zameškal jsem obchod, za což můžu žádat odškodnění - a to tady, na dlaň!"
„Přeskočilo ti?! Vypadni!" Chtěl se vzdálit, ale Solomon Levi mu zastoupil cestu a energicky se zeptal:
„Pan poručík nechce peníze zvednout?"
„Ne! Jestli je nechceš, nech je ležet! Teď uhni, nemám času nazbyt!" Sáhl po klice. Žid jej rychle uchopil za paži a vítězoslavným tónem prohlásil:
„Ó, vím přesně, že pan poručík zvedne pět guldenů ze země, aby mi je dal do ruky. Jsem si tím jistej!"
„Říkám, abys vypadl, tupce!"
„Kdo je tupec, pane poručíku? Solomon Leví to není, protože panu poručíkovi přinesl něco, nad čím se krutě obrovsky zaraduje."
„Co myslíš?" otázal se poručík, jemuž zvědavost nedala odejít.
„Když zvednete ty peníze a dáte mi je do ruky, řeknu, jaký překvapení jsem s sebou přivezl."
„Nic si nenamlouvej!"

„Ach, namlouvám si, a ne málo! Namlouvám si, že pan poručík bude valit bulvy, až přečte, co stojí na tomhle listu." Přitom otevřel svou náprsní tašku, v níž se prve nalézala směnka, a vytáhl ven další papír.
„Ukaž!" rozkázal voň Scharfenberg.
„Ne, ne!" prohlásil žid.
„Na tenhle krásnej papírek nesmí kromě mě nikdo šahat!"
„Myslel jsem, že jej mám přečíst."
„Raději vám ho přečtu sám."
„Proč?"
„Aby zůstal v bezpečí mé ruky."
„Jsi budižkničemu! Jen čti! Obsah toho cáru mě nebude ani v nejmenším zajímat."
„Mne zajímá, a tak bude zajímat i milostivýho pana poručíka!"
„Tak si pospěš! Nemám čas." Solomon Levi mírně ustoupil, aby byl v bezpečí před voň Scharfenbergem, a četl: „Tímto dávám slovo šlechtice a důstojníka, že předkladateli tohoto úpisu vyplatím zítra ráno přesně v devět hodin prohraných dvanáct set guldenů, a to v platných mincích a bankovkách." Pod tím stálo týden staré datum a poručíkův podpis.
„Kruci!" zařval důstojník.
„Jak jste se dostal k tomu Apisu?!"
„Koupil jsem ho."
„Od koho?"
„Od pána, který peníze vyhrál."
„To je sprosté, proklatě sprosté!!"
„Neplatit je skutečně sprostý - ten pán měl vaše čestný slovo. Když přišel, byl jste pryč. Čekal, ale vy jste nepřicházel. Protože potřeboval peníze, přišel ke mně a prodal mi úpis."
„Kolik jste mu zaplatil?"
„Celou sumu."
„Lháři! Přece nebudeš jednat bez zisku!"
„Dal jsem mu tolik, za kolik jsem ohodnotil čestný slovo pana poručíka voň Scharfenberga. Datum uběhlo, ale podpis pořád ještě platí. Hodlá pan poručík zaplatit?"
„Chlape, vždyť jsem zaplatil směnku!"
„To je důkaz, že máte peníze!"
„Ale ne pro obojí."
„Před chvílí pan poručík neměl peníze ani na směnku, ani na čestný slovo. Pak najednou sehnal dost. Taky teď sežene tolik, aby zachránil svoje čestný slovo."
„Nedostanu již ani krejcar."
„Pak prodám vaše čestný slovo někomu jinýmu."
„Lumpe! Chceš akorát vydělat!"
„Vydělat! Chci dostat udanou částku, nic víc. Potřebuju peníze, protože jsem chudák, kterej na svý čestný slovo nedostane ani groš."
„V tomhle máš pravdu, chlape, ale pro dnešek se musíš spokojit se dvěma tisíci, které jsi dostal."
„Ouvej! Stejně si myslím, že svoje čestný slovo vyplatíte. Nebo mám ztratit svoje penízky?"
„Neztratíš nic, akorát musíš počkat."
„Čekat? Potřebuju peníze!"
„Hrome! Už přestaň! Dneska víc nedostanu."
„Pak musím splnit svůj slib, teda prodat papír někomu ji-nýmu."
„Ach! Komu?"
„Pojedu do rezidence a půjdu za panem plukovníkem, abych se ho zeptal, kolik zaplatí za potvrzení cti pana poručíka voň Scharfenberga."
„Chlape, to nezkoušej!!"
„Kdepak, zkusím to!"
„Dobře ti zaplatím! Měj rozum!"
„Proč nemá rozum pan poručík, když to chce po mně?"
„Dokážu ti, že ho mám!"
„Je možný, že rozumnej člověk háže na zem pět guldenů, aby někoho nazlobil a urazil, hlavně tehdy, když ten dru-hej má v nikách prohlášení o jeho cti?"
„Nemluv a ty peníze si seber!"
„To neudělám. Pokud je zvedne pan poručík, jsem při-pravenej jednat o lístku, kterej mám v nikách."
„Žide, jsi skutečný satan!"
„Taky žid má svoji čest! Zvedne pan poručík peníze nebo ne?!"
„Ne!"
„Dobře. Adieul" Obrátil se ke dveřím a chtěl odejít. Tím nahnal poručíkovi strach.
„Počkej!" zvolal.
„Ještě okamžik!"
„Nemám čas!"
„Tady máš ty peníze, chlape!" Opravdu se sklonil, zvedl peníze a podal je Solomonovi Levimu. Ten je zastrčil do kapsy

a s úsměvem se zeptal:
„No, neměl jsem pravdu, pane poručíku?"
„Zmlkni! Nuže, k jaké dohodě jsi ochoten?"
„Tady jde o dvanáct set guldenů. Jakou dobu potřebuje pan poručík k jejich sehnání?"
„Týden."
„Ne, to nejde."
„Proč?"
„Potřebuju peníze rychleji."
„Tak urči lhůtu sám!"
„Tři dny."
„Tak rychle je nesezenu."
„Na vaše čestné slovo?"
„Lumpe! Tedy tři dny?"
„Dobře, ale dýl ne."
„A kolik chceš navíc?"
„Sto guldenů."
„Lumpe! Zbláznil ses?!"
„Jak může bejt Solomon Levi blázen?"
„Tak si spočítej, jak vysoký by to byl roční úrok!"
„Co je mi po roku? Dáte mi peníze za tři dny!"
„Mohu tě žalovat za lichvářství!"
„To však neuděláte!"
„Proč ne?"
„Pak by se totiž objevilo v novinách, že pan poručík voň Scharfenberg nemůže splnit svý čestný slovo."
„Byl bych šťasten, kdyby ses zadusil svými výpočty i penězi! Dám ti padesát."
„Sto, míň ne! Nebo mám jít?" Přikročil ke dveřím.
„Zadrž!" zarazil jej poručík rychle.
„Bohužel jsem v tvé moci a musím tě poslechnout. Příště se to nestane. Dostaneš svých sto."
„Poskytne mi pan poručík malou jistinu nebo podpis?"
„Nesmysl! K tomu nemám čas. Musím odjet nejbližším vlakem do rezidence. Máš moje slovo."
„Ujednáno?" Při této otázce napřáhl k důstojníkovi pravici.
„Ohó! Myslíš si, že ti mám dát ruku, abys mohl věřit mému čestnému slovu?"
„Mám snad špinavý ruce? Dobře, nebudu pana poručíka nutit - ale bez podání ruky je náš obchod neplatnej."
„Jsi hrozný zloduch! Tady je moje ruka!"
„Ujednáno! Jestli chce pan poručík ject do hlavního města, můžeme se posadit do jednoho kupé a uzavřít přátelství."
„To klidně vypusť z hlavy! Obchodovat spolu můžeme, ale kamarádství?! Na to příliš smrdíš česnekem. Koukej už padat!" Solomon Levi se vzdálil. Spokojeně se usmíval, protože dosáhl několikerého vítězství. Později, než vstoupil do vozu čtvrté třídy, spatřil poručíka nastupujícího do jedničky. Proti tomu nic nenamítal -jistě se na dřevěné lavici cítil daleko lépe než důstojník v plyši. Jakmile vlak zastavil v rezidenci, vyběhl poručík z nádraží a nasedl do drožky, jež zamířila k hotelu Korunní princ. Byl v civilních šatech, a tak nepotřeboval být příliš ohleduplný. Od vrátného se dozvěděl, kde bydlí Leda. Zaklepal, aniž by se nechal ohlásit, a vstoupil. Sotva jej tanečnice spatřila, vykřikla radostí a běžela mu vstříc.
„Bruno, můj Bruno!" Objala jej a chtěla mu vlepit polibek. Odhodil však její ruce stranou a řekl:
„Prosím, jen žádnou komedii! Na to dnes není čas a vlastně tu ani není vhodné místo!"
„Komedii?" durdila se tanečnice.
„Žene mě k tobě srdce, ale ty hned mluvíš o komedii!"
„Buď ticho, znám tě! Bydlíš tu sama?"
„S matkou."
„Kde je?"
„Šla ven."
„A dítě?"
„Zůstalo v opatrovnictví v Paříži. Nebo sis snad myslel, Že ho můžu tahat po umělecké dráze?"
„Ne. Kdo bydlí vedle?"
„Nikdo."
„Takže nás nikdo nemůže slyšet?"
„Ne."
„Nu dobře, pak si musíme jednou provždy ujasnit náš vztah, abychom věděli, jak si stojíme."
„Myslím, že to oba víme?"
„Já ano, ale ty ne."
„Jak to?"
„Kdybys to věděla, nepsala bys mi do Rollenburgu. Takovou neopatrnost by udělal leda blázen!"
„Bože, jak tvrdě mluvíš! Přece víš, že tě vroucně miluju. Toužím po tobě, a když jsem tě nesehnala, alespoň jsem napsala, tím spíš, že ve mně Petermannova návštěva vyvolala takové starosti!"
„Musela ses označit jako odesílatelka?"

„Bylo to nezbytné."
„Proč?"
„Aby se dopis vrátil zpátky ke mně, kdybys ho náhodou nedostal do rukou."
„A přece přišel na špatnou adresu!"
„Nemožné!" vyrazila polekaně.
„Kdo ho dostal?" - fi
„Můj strýc."
„Jak se to stalo!?" Vše jí řekl.
„Kóno to mohlo napadnout?!" zvolala, když skončil.
„Naštěstí to nedopadlo nejhůř."
„Neříkej! Ztratil jsem strýce!"
„Máš mě!"
„Tebe?" pokrčil rameny.
„Co s tím? Přineseš mi akorát škodu, nic víc."
„Bruno! Nevděčníku!" vypěnila.
„No ano! Jak tě vůbec napadlo, abys hledala angažmá v rezidenci?"
„Chtěla jsem být blízko tebe."
„Nesmysl! Nemáme spolu nic společného."
„Co to slyším? Mluvíš vážně?"
„Ano."
„Pak jsi nevděčník, jakému se nikdo nevyrovná! Obětovala jsem ti mládí i čest, prostě všechno - a ty řekneš, že spolu nemáme nic společného! Je to dík za moji lásku?"
„Ne, ale odměna za — krádež!"
„Mlč! To je pryč."
„Mě to ale připravuje o klid a ubožák Petermann"
„Potřebovala jsem peníze a ty jsi žádné neměl."
„Tvá láska vždycky znamenala jen jedno - že potřebuješ peníze. Vsadím se, že když mě teď opětovně ujišťuješ o lásce, zastíráš tím potřebu peněz."
„Peníze pochopitelně potřebuju."
„Počítáš snad se mnou?"
„Jistě."
„Marně. Úplně jsem se vydal."
„Máš snad kredit!"
„Připravila jsi mě také o ten. Snaž se pomoci si sama. Já ti nic nedám."
„Co si mám počít? Dokonce jsi zapomněl poslat do Paříže výchovné na naši malou Editu. Opatrovníci stále naléhají." Vrhl na ni kosý pohled.
„Naši malou Editu?" opakoval, zdůrazňuje první slovo.
„Ano."
„Chtěla jsi říct ‚tvoji malou Editu, ne?"
„Co tím chceš říct?!"
„Inu, upřímně řečeno, od té doby uběhly čtyři roky. Byla jsi hezká a svůdná, proto jsem se do tebe slepě zamiloval. Věřil jsem všemu cos řekla. Dneska je to jiné. Vychladl jsem."
„Bože, co musím poslouchat!"
„Během té doby jsem se naučil počítat a přemýšlet. Pamatuješ se ještě, jak dlouho jsme se znali, než se Edita narodila?"
„Ano."
„Můžu tedy být otcem?"
„Přirozeně!"
„Nenech se vysmát!"
„Snad jsi slyšel o předčasných porodech! Taky v našem případě došlo k takové výjimce."
„Ne, tou výjimkou jsem já. Každý druhý by se ti vysmál, ale já tomu věřil. Dlouhé roky jsem platil výchovné - ach, pitomost! Nebudu se rozčilovat. Prostě jsem ti přišel říct, že se ode dneška nebudeme znát." S tímto vstal ze židle, na niž seděl. Také Leda se zvedla, i
„Myslíš to vážně?"
„Smrtelně."
„Už nebudeš platit?"
„Ani měďák. Navíc ti zakazuji, abys někde říkala, že jsme se znali."
„A když neposlechnu?"
„Pak zveřejním, kdo ukradl z Petermannovy pokladny pět tisíc guldenů."
„Chceš proti mně vystupovat nepřátelsky?"
„Ne, pouze si přeju, abychom se už neznali. Jsem důstojník - a ty tanečnice. Oba máme své plány a budoucnost - ale každý jinou. Vzájemně si nemůžeme prospět, nýbrž jen ško- dít. Já chci být povýšen, ty zase můžeš sehnat dobrou partii. Doufám, že budeš souhlasit!"
„A dítě?"
„Bylo, je a zůstane tvoje! Mně s tím dej provždy pokoj!"

„Skutečně si myslíš, že budu souhlasit?"
„Ano, protože tě považuji za chytrou."
„Dobře, tak tedy dnes nebudu chytrá. Rovnou ti říkám, že se tě nevzdám!"
„Tomu se můžu vysmát!"
„Směj se! Později pochopíš, jak nerozumně jsi jednal! Mám tě ráda. Kdybys měl rozum, mohl jsi se mnou uzavřít nějakou dohodu, v níž bych brala ohledy na tvou budoucnost. Po zlém však nic nezískáš!"
„Uvidíme."
„Dítě nemůžeš zapřít!"
„Dítě ne, ale otcovství!"
„Mám dopisy, v nichž ses prohlašoval za otce."
„To nedokazuje, že jím opravdu jsem."
„Co když jednoho dne předstoupím s dítětem a dopisy před tvou nevěstu?"
„Dokázal bych tomu zabránit!"
„Tvá nevěsta by mě vyslechla. Svou tvrdostí mne nutíš k odporu. Momentálně jsem bez prostředků. I když budu angažována, potřebuju pro začátek nějakou sumu. Jsem však ochotna ti své nároky odprodat."
„Nekoupím nic, co můžu dostat zadarmo."
„Nelido!"
„Nesnaž se! Názor, který o tobě mám, nezměníš. Víš, co si myslím a co chci. Neznáme se a nebudeme si házet klacky pod nohy. Kdyby ses přesto pokusila nějak mi škodit, postarám se, aby tě zavřeli do vězení. Žij blaze a podvol se!"
Ranní vlak, který přivezl do Rollenburgu žida Solomona Leviho, sem dopravil také někoho jiného, totiž - barona Franze voň Helfensteina. Od doby zmizení své ženy jezdíval častěji do Rollenburgu, aby se poptal, jaké výsledky přineslo pátrání. Odpověď zněla vždy stejně - nenašli jedinou stopu, neuměli záhadné zmizení vysvětlit. Baron vždy směřoval do pokoje ředitele ústavu, doktora Marse, s nímž se dnes setkal při snídani. Doktor jej uctivě přijal a zeptal se:
„Děláte si ještě starosti o zmizelou?"
„Samozřejmě, pane doktore!"
„Posaďte se, pane barone!"
„Výsledky se stále rovnají nule?"
„Bohužel ano."
„Jaká je to policie!"
„Nemůže být vševědoucí."
„To ne, ale snad by stačilo hledat stopy a důvtipně kombinovat."
„Kde a jak mají pozorovat, když nemají vůbec žádnou stopu?"
„Tou stopou by mohla být právě má žena."
„Vždyť zde není! Ne, stopy by mohly být nalezeny pouze v mém ústavu, ale tam nenašli jedinou známku po únosu."
„Hmm!" protáhl baron a vrhl na lékaře bláznů zvláštní pohled.
„Co tím míníte?" otázal se tento, jakmile zpozoroval baronův nápadný pohled.
„Napadla mne totiž myšlenka, která stále neodbytně naléhá."
„Smím se ji dozvědět?"
„To nevím."
„Myslím si, pane barone, že dosáhneme výsledků jen tehdy, budeme-li pracovat ruku v ruce. Pak je ovšem zapotřebí upřímnost."
„Souhlasím."
„Takže vás žádám o upřímnost."
„A nebudete mi ji zazlívat?"
„Nejsem si vědom žádné viny nebo jen opomenutí. Je vyloučeno, abych mohl někomu cokoliv zazlívat."
„Tak dobře! Vzpomínáte si ještě na náš rozhovor při poslední návštěvě, než má žena zmizela?"
„Ano."
„Mluvilo se o nějaké odměně."
„Ano."
„A také o tom, že smrt je někdy lepší než nevyléčitelné šílenství. Vzpomínáte si?"
„Velmi dobře."
„Dal jsem vám za úkol vypsat poukázku a zaslat ji k podpisu."
„Byl jste tak laskav."
„Proč jste to tedy neudělal?"
„Protože jsem si tuto odměnu do dnešního dne nezasloužil. Vaše paní manželka nezemřela, ale také nebyla uzdravena."
„Ale je — pryč."
„A za to mne chcete odměnit?"
„Třeba si to zasloužíte!"
„Ach, už vás chápu! Pane barone, začínám si myslet, že jste přesvědčen, že vaše žena zmizela mým přičiněním."
„Přiznávám, že mne to napadlo."
„Pak se mýlíte. Paní baronka měla zemřít nebo se uzdravit. Zmizela - to není žádná z variant."
„Také mohla zmizet."
„Na to se ale odměna nemůže vztahovat. Zmizení není právnicky podložitelné jako třeba úmrtí. O to by vám jistě nešlo. - Vidíte, že mluvím upřímně."

„Hrome, kdopak by tedy mohl mít zájem na jejím zmizení?!"
„Čert ví!"
„A jak se dostala ven? Tuto otázku jste mi sice zodpověděl, ale přesto ji opakuji. Cela byla zamčena?"
„Ano."
„Měli opatrovníci klíče?"
„Ne. Od cely vaší ženy jsou pouze dva klíče. Bez mého povolení je nemohl nikdo dostat do ruky."
„Kde jsou klíče?"
„Jeden mám já, druhý je u doktora Zandera."
„Takže kromě vás mohl pacientku navštívit jen doktor Zander?"
„Ano."
„Zámek dveří zůstal nepoškozen?"
„Naprosto. Nepochybně byl otevřen klíčem."
„Nuže, pak tedy vím, na čem jsem - k čertu!"
„Opravdu? Na čem?"
„Pokud jste neodstranil pacientku vy, musel to učinit doktor Zander." Lékař nebyl těmito slovy nijak dotčen, naopak, přikývl a prohlásil pevným hlasem:
„Ve vašich slovech se skrývá logika."
„Myslíte?"
„Ano."
„A vás to ještě nenapadlo?"
„Ale ano, ihned."
„Proč jste tedy za touto myšlenkou nešel dál?"
„Šel jsem dál."
„Jakým způsobem?"-
„Neustále jsem svého asistenta pozoroval, ale nezpozoroval jsem sebemenší známky jeho viny. Kromě toho by musel mít nějaký zájem na zmizení vaší ženy, a to v tomto případě nepřipadá v úvahu."
„Je možné na to přísahat?"
„Neznal ji, byl zde teprve krátce. Pokud by se jí zabýval víc, než je běžné, pak jedině s úmyslem, aby ji vyléčil."
„Nemá snad známé, pro které by spáchal tento čin?"
„Ne. Stýká se pouze s poručíky voň Randau a voň Ha-genau."
„Ti s tím nepochybně nemají nic společného!"
„Také si myslím. Mimoto, nikdo jiný se nesnažil objevit nějaké stopy jako on."
„Tím mne nepřesvědčíte mohl se přetvařovat."
„Nápadná je i skutečnost, že kromě mne a jeho nebyl nikdo schopen v noci otevřít dveře a hlavní bránu. K tomu je zapotřebí klíč, který nikdo jiný nemá. Pak jsem se také dozvěděl, že zde doktor onoho večera vůbec nebyl."
„Sakra! To je důležité! Pane řediteli, měl byste ho vyzpovídat."
„Ale i v případě, kdyby byl vinen, nelze předpokládat, že by něco přiznal."
„Museli bychom ho překvapit."
„Hm! Ano, ale jak?"
„Přitlačit mu na tělo s otázkou i pistoli."
„To je příliš silné!"
„Proč?"
„Mohl by nám to zazlívat."
„Příliš by mi nevadilo, kdyby mi nějaký mastičkář něco zazlíval!"
„Nuže, položil byste mu tedy dotyčnou otázku osobně?"
„Ano, pokud nelze jinak. Lepší by samozřejmě bylo, kdybyste se toho mohl ujmout vy."
„Pěkně děkuji! Nemohu."
„Bojíte se ho?"
„V žádném případě. Doktor by mi ale dal výpověď, a já nechci udělat nic, čehož bych musel litovat."
„Ó, nemějte strach, vždyť musí být rád, že může pracovat právě tady. Tito mladí lékaři si nemohou činit žádné velké nároky."
„Hm! Je velice schopný!"
„To je možné."
„Jistě by našel místo i jinde."
„A vy ještě snáz jiného asistenta! Nuže, zkusíme jej překvapit?"
„Je to choulostivá záležitost," mínil Mars váhavě.
„Ale snad jediný způsob, jak dojít k cíli. Rozhodněte se!"
„Nu, pro mě za mě -jen kvůli vám."
„Musíte však být u toho!"
„Pochopitelně."
„Kde je doktor Zander?"
„Pokud není u pacientů, najdeme ho určitě doma. Prosím, abyste ho za všech okolností šetřil!"
„Šetřil? Za všech okolností? I v případě, že unesl mou ženu?"
„Ano."

„Proč?"
„Protože - inu, upřímně řečeno, nechci si to u něho příliš rozházet."
„Máte nějaké starosti?"
„Nu, se soukromým ústavem to máte tak - přijdou sem mnozí lidé rozdílných povah —jak říkám, existují různé ohledy na rodinné poměry, takže nikdo nemusí být tak ml-čenlivý, jako soukromý lékař pomatených."
„Ach tak! A doktor Zander dokázal i přes krátkou přítomnost nahlédnout do vašich karet?"-
„Ano."
„Bojíte se, že bude žvanit?"
„Jistěže. Pomyslete třeba na váš případ. Co teď, kdyby Zander otevřeně tvrdil, že jste svou ženu přivedl k šílenství úmyslně?"
„Hm! To by byla fatální situace, hlavně v případě, že by své tvrzení mohl prokázat."
„Tak! Co se týče toho, je vynikajícím chemikem, který se nedá jen tak oklamat."
„Budeme tedy opatrní, jak to jenom okolnosti dovolí. Pojďme!" Od hlídače se dozvěděli, že doktor Zander ukončil prohlídku a odešel do svého soukromého bytu. Přivítal ředitele s otevřenou uctivostí, barona však s chladnou úklonou.
„Prosím, pánové, posaďte se!" vyzval je.
„To nebude nutné," opáčil baron.
„Položíme vám jednu kratičkou otázku a zase půjdeme, pane doktore."
„Doufám, že ji dokážu dostatečně zodpovědět."
„O tom nepochybuji."
„Nuže?" Baron mu položil důvěrně ruku na rameno a otázal se:
„Nežertuji, pane doktore - kam jste přesunul dočasně mou ženu?" Zander o krok ustoupil. V jeho tváři se nezračil úlek, jen nesmíme překvapení.
„Rozuměl jsem dobře?" přesvědčoval se.
„Každopádně."
„Chcete vědět, kam jsem přemístil vaší ženu?"
„Ano."
„Pan doktor Mars věděl, že mi chcete položit tuto otázku?"
„Jistě."
„Nuže, pak buďte tak laskaví a rozhlédněte se po této místnosti a mezi mými zavazadly, zda jsem tam zmizelou ne- ukryl. Dávám vám potřebnou volnost a prozatím se vzdálím." Než jej mohli zadržet, vyšel ven.
„Odraženi!" mínil baron.
„Předpokládal jsem to."
„Víme totéž, co jsme věděli dosud."
„Je nevinen."
„Snad je také chytrý a včas se na podobnou otázku připravil."
„Bude po mně žádat zadostiučinění, to je všechno, co mi to přinese!"
„Pchá! Řekněte mu, že se jednalo o nedorozumění, tím se uspokojí."
„Těžko. Bude žádat, abych mu toto nedorozumění vysvětlil blíže."
„Nu, pro mě za mě, upřímně mu řekněte, že ho podezírám a že jste byl nástrojem v mých rukou, který měl zabránit, aby mne přelstil. To bude nejlepší."
„Ano, je to jediná možnost, jak se před doktorem neblamovat."
„Kam asi šel?"
„Nejspíš do zahrady, aby se vydýchal ze své zlosti."
„Počkáme, až se vrátí."
„Ne." Odebrali se tedy zpět do bytu ředitele, kde jednali o záležitosti u láhve vína. Vtom vstoupil hlídač cel a předal lékaři obálku.
„Od koho?"
„Od doktora Zandera."
„Kde je?"
„Vyšel z brány."
„Počkejte!" Otevřel obálku. Uvnitř byl list, ve kterém četl:. Veleváženy pane! Pokud jste souhlasil s urážkou, která je stejně nemožná jako směšná, vidím, že nemám z Vaší strany příliš důvěry - a bez ni by byla má činnost ve Vašem ústavu spíš ke škodě než k dobru. Považuji tedy za nejlepší poskytnout Vám příležitost zaměstnat jiného asistenta, který bude vhodnější, aby vystupoval po Vašem boku při péči o nešťastné pacienty. Po dnešním jednání nepovažuji za nutné dát obvyklou výpověď, odjíždím ihned, jakmile zabalím zavazadla a nechám je odnést. Alfred Zander, doktor medicíny Ředitel se nesmírně polekal.
„Jak dlouho je pryč?" ptal se hlídače.
„Pět minut."
„Pospíchej za ním, ať ho dostihneš! Prosím ho, aby za mnou přišel." Muž se rychle vzdálil.
„Vypadáte dost polekaně!" prohlásil baron.
„Skutečně polekaný jsem!"
„Co píše?"
„Odchází."

„To snad ne!"
„Ano. Přečtěte si to!" Baron přelétl řádky, potom řekl:
„Rezolutní chlapík! Je jako skála."
„A já budu škodný!"
„Snad to nemyslí vážně. Nechá se dostihnout vaší poslem a rád zůstane, když mu k platu přihodíte několik feniků. Horší to bude se mnou, protože vezmu vinu na sebe."
„Nenechte se mýlit. Zander je zásadový. Přitom je dost majetný, aby mohl žít z úroků - nepotřebuje pracovat."
„Fatální! Nu, vyčkejme!" Posel Zandera nedostihl, neboť ten v předtuše, že za ním někoho pošlou, zrychlil chůzi, aby nebyl dostižen. Navíc hlídač cel nevěděl, kterým směrem se vydal. Zander se nejprve vydal do kavárny, kde se každodenně zhruba v tuto dobu setkával se svými přáteli, jimiž byli poručici voň Hagenau a voň Randau. Hlavně se přátelil s druhým, a proto měl radost, když jej zde spatřil. V místnosti byl zbudován výklenek, za kterým stála kamna. Na druhém rohu, tedy za kamny, stál stůl, u něhož si všichni tři popřávali ranní kávu. Umístění stolu bylo šikovné, ostatní návštěvníci kavárny je nemohli vidět a vyrušovat.
„Dneska tak brzy?" divil se voň Randau a podával mladému lékaři ruku.
„A vy ještě dřív!"
„Dnes nesloužím, a tak jsem přišel dřív, než je zvykem, můj milý." Číšnice znala své každodenní hosty. Přinesla doktorovi běžný nápoj a zákusek, poté se vrátila do kuchyně, kde měla práci.
„Dneska se mi zdáte nějaký zvláštní, milý doktore!" poznamenal poručík.
„A jaký?"
„Jako byste měl snad nějaký velmi dobrý plán, výtečnou myšlenku."
„Máte pravdu."
„Takže jsem uhodl! Mohu být zvědavý? Nebo je to služební tajemství?"
„Ó, klidně vám to povím. Mám v úmyslu usadit se v rezidenci."
„Co neříkáte? Vždyť jste zde sotva nastoupil!"
„Tím snáze mohu odejít."
„Pohádal jste se s Marsem?"
„Tak nějak. V jedné důležité záležitosti jsme se vůbec neshodli, a tak jsem považoval za lepší do budoucna podobné neshody vyloučit."
„Kdy odjedete?"
„Ještě dnes."
„Hrome! Jdete na to zhurta!"
„Ani jsem nedal výpověď."
„Nu, váš odchod mi přichází velmi vhod. Budu vás následovat."
„To by mi bylo mimořádně milé, ale jste zde poután službou. Bohužel nejste tak šťastný, abyste o sobě mohl sám rozhodovat."
„Ó, požádal jsem o přeložení a z dobrého pramene vím, že má žádost bude zohledněna a mé přemístění urychleně vyřízeno."
„Gratuluji!"
„Děkuji."
„Předpokládám, že se vám v tomto provinčním městě nelíbilo?"
„Hm! Co se týče toho, člověk tu může jakžtakž přežít -ale víte, od aféry u Melitty se mi Rollenburg zošklivil. Navíc jsem musel vystupovat jako svědek proti kamarádům. Tím se mé postavení dostalo do špatného světla. Chci pryč!"
„Jsem zvědav na výsledky vyšetřování. Zdá se, že si dávají načas."
„To lze snadno vysvětlit, neboť jsou do aféry zapleteni pánové z důstojnického sboru. Je to čertovská záležitost!" Doktor chtěl utrousit poznámku, ale zdržel se, neboť vpředu se otevřely dveře a současně zazněl silný hlas:
„Nikdo tu není! To je dobře! Alespoň si můžeme popovídat o té veselé historce, pane řediteli!" Zander si v první chvíli myslel, že je to ředitel, doktor Mars, a tak pokynul poručíkovi, aby mlčel!
„Ano, bylo to veselé," odpověděl druhý hlas.
„Takovej správnej dívčí únos, ne snad s násilím, zato se lstí - ale přece jen únos! Teď se holka pěkně drezíruje, i když se prve bránila jako čertice! Opravdu, není tu ani noha! Zazvoň, tlus-ťochu!" Po zaznění zvonku vyšla číšnice a novým návštěvníkům, kteří se usadili vpředu, přinesla žádané víno. Doktor Zander podle hlasu poznal, že muž, označený za ředitele, není Mars. Vyslechnutá slova však dokazovala, že se jedná o něco podezřelého, ne-li protizákonného. Oba mladí přátelé se lehkým kývnutím dohodli, že neprozradí svou přítomnost. Dívka příchozím přinesla ještě některé věci, potom se vzdálila zpět do kuchyně. Druhý hlas se zeptal:
„Zavřela pořádně dveře, tlusťochu?"
„Jo, pane řediteli."
„Výborně! Nikdo nemusí slyšet, co ti povím. Třeba by mě hnali k zodpovědnosti."
„Takže na zdraví! Jsem zvědavej, jakým způsobem jste se dostal k ty skvostný holce."
„Líbila se ti?"
„Skvěle! Bonbónek! Kdybych nebyl tak starej, musela by bejt moje. Až se mi sbíhají sliny v ústech."
„Ano, je silná a má kořínek. Navíc je mladá a hezká. Něco takového se mezi potulnými umělci hned tak nevidí."
„Je ze soukromý rodiny?"
„Ano. Její otec byl divadelním sluhou v rezidenci."
„Není herečka?" Ne "

„INC.
„Jak jste ji teda přesvědčil, aby nastoupila jako Tau-ma? Byla hned svolná?"
„Dělat Tau-mu? Blázne, to bych nepochodil! Najal jsem jí jako pokladní."
„Pokladní? Sakra, vždyť pokladním jsem já!"
„Neboj se, zůstaneš na svém místě!"
„Co na to řekne ta holka?"
„Nic. Nedovolím, aby něco namítala. Poslouchej, jak jsem to zaonačil." Vyprávěl o návštěvě bratra, jak spolu šli do divadla, jak se Emílie bránila, když chtěli, aby vystupovala jen v trikotu, dále o rozhovoru s ní a s jejím otcem, nakonec se zmínil o angažmá. Když dopověděl, jak otec s dcerou podepsali, pokladní zvolal:
„Ach, tak je u nás na stálo!"
„Samozřejmě. Nemůže couvnout."
„Stvrzenka platí jako směnka, jak říká zákon."
„Jasně. Kdyby byla proti, máme na ni zbraň. Ženské mají před slovem směnka posvátnej strach, i když to není tak horké."
„Jak si vedla cestou?"
„Výtečně. Byla štěstím bez sebe, to se dalo poznat na první pohled. Pak jsme dorazili sem. Obchodní vedoucí už zařídil ubytování i stáje, mě přišel přivítat na nádraží."
„Řek mi, že nestačil valit voči, když tu holku viděl."
„Jo, to je pravda. Něco takového holt nečekal. Ale vyvstala nám velká starost - nikdo totiž nesměl tu holku vidět."
„Jasně. Kdo by ji potom viděl jako Tau-mu bez spodní části těla, hned by věděl, že je to trik."
„Bylo dobře, že obchodní vedoucí pronajal ten malý, prázdný dům venku před městem. Nepotkáš tam živáčka, tak jsme ji tam zavezli. Bude tam ukrytá až do prvního vystoupení, aby ji potom nikdo nepoznal."
„Jak dlouho to bude trvat?"
„Hm! Aspoň týden."
„Proč tak dlouho?"
„Člověče, to snad chápeš? Vždyť se strašně stydí. Stačí, když se jí podíváš na obnaženou ruku - a je rudá jak rak. Pomysli, že při výstupu musí bejt obnažená úplně. Musíme otupit nebo úplně umrtvit její prokletej stud."
„Nejrychlejc to jde bičem."
„Jasně. Nesmíš však zapomenout, že ji nemůžu ukázat dřív, než když k tomu bude mít nějaký vztah. Jinak by byla schopná požádat diváky o pomoc - a já bych mohl balit krám."
„Jo, to je proklatě smradlavá záležitost."
„Doufám, že to zvládnu."
„Kdy začnete?"
„Už jsem začal."
„Sakra! Jak?"
„Včera večer, když jsme ji odvezli na ubytovnu, zapojili se ostatní a pomáhali ze všech sil. Nejdřív jsem jí řekl, aby vypustila z hlavy, že bude pokladní, protože jednoho pokladního už mám."
„Co na to řekla?"
„Ztuhla překvapením. Potom jsem jí vysvětlil, že z ní bude Tau-ma. Neznala to slovo a ptala se po jeho významu. Všechno jsem jí vysvětlil - a měls vidět ten cirkus!"
„Copak?"
„Nejdřív výčitky, poté nářek a pláč. Chtěla hned odjet, musel jsem ji zadržet. Křičela o pomoc. Dal jsem jí pár ran bičem až skákala bolestí, ale zabralo to - nářek se změnil v tichý pláč."
„Jo, je to osvědčenej prostředek."
„Taková ženská si šlape po vlastním štěstí. Vyhrožovala zákonem a policií, ale já ji upozornil na význam jejího podpisu. Pohrozil jsem jí, že nechám zabavit rodičům všechen majetek, jestli se nepodvolí, a to zabralo."
„Takže dostala rozum poměrně rychle!"
„Nejásej ale předčasně! Přitáhl jsem houpačku Tau-my a ukázal jí, jak to má dělat. Potom však začala nanovo. Přej raději zemře, než aby ruce, krk a prsa obnažovala před lidma."
„Hlupačka!"
„No, hned jsem jí dokázal, že na nahotu neumře."
„Jak to?"
„Musela sundat šaty."
„Strpěla to?"
„Pcná! Pomohl jsem jí bičem!"
„Ječela?"
„A jak! Jenže jsem jí to rychle zatrhnul. Vrazil jsem jí do pusy roubík. Pak jsme ji přivázali k trámu a nechali ji tak viset celou noc, lampy po obou stranách."
„Nahou?"
„Jasně. Člověk by ani nevěřil, jak rychle se vytratí hlou-pej stud, když je člověk bez šatů. Však pochopí!"
„V tyhle zimě?"
„Tím lip! Zima ji donutí k poslušnosti."
„Byl u ní někdo?"
„Celá skupina. Visela v podkrovní místnosti, kde všichni spali."

„Byli tam i chlapi?"
„No jasně!"
„Všichni čerti! Co si ta holka asi myslela?"
„Visela tam jako mrtvá. Měla zavřené oči a neřekla jediný slovo. Nehýbala se, až ráno projevila trošku života -to jsem jí nabídl šálek kafe."
„Pila?"
„Ano."
„Říkala něco?"
„Zatím ani slovo."
„Visí dosud?"
„Jo. Neodvažuji dřív, dokud mi neslíbí všestrannou poslušnost."
„Stejně si nemůžete bejt jistej."
„Jak to?"
„Může se přetvařovat a při prvním veřejným vystoupení bude tak hloupá, že zavolá před lidma o pomoc."
„Proti tomu mám dva prostředky."
„Jaký?"
„Za kulisama budou stát dva chlapi, kteří by spustili oponu a popadli ji za krk, jakmile by otevřela pusu. Publiku by se už něco nakukalo."
„A druhej prostředek?"
„První prostředek je postaven na přísnosti, druhej na lásce. Má čas porozhlídnout se mezi mýma lidma, a jak víš, jsou tam hezcí chlapíci. Například obchodní vedoucí je k zakousnutí. Šikovní jsou ti holomci taky, takže nebude trvat ani tři dny, aby se do některého z nich nezakoukala. No, a jakmile zjistí, že je láska příjemná a zejí nikdo nebrání -pak adieu, stydlivosti a odpore!"
„To se dobře poslouchá. Pokud jí navíc dovolíte, aby občas poslala pár guldenů starejm, byl by v tom čert, kdyby s náma nechtěla zůstat!"
„Je to tak! Nyní půjdu pokračovat s drezúrou. Půjdeš se mnou?"
„Hm! Proč ne? Uvidím ji?"
„Jasně."
„V Evině rouše?"
„Ano. Musí si zvyknout, že na ni lidi koukaj."
„Už se těším! Dopijme!" Ředitel zazvonil, objevila se číšnice. Zaplatili a obrátili se k odchodu, když tu pokladní ucítil na svém rameni cizí ruku.
„Prosím, na slovíčko, pánové!" Oba se rychle otočili. Před nimi stál doktor Zander, vedle něho poručík voň Randau. Polekali se, neboť poznali, že nebyli sami a že je někdo dokonce vyslechl.
„Smím se zeptat, s kým mám tu čest?" otázal se mladý lékař s nejveselejším úsměvem. Ředitel se rychle vzchopil a odpověděl:
„Jsem ředitel Baumgarten z cirkusu Reál."
„A tento pán?"
„Můj pokladní."
„Děkuji! Byli byste tak laskaví a na okamžik se zdrželi? Prosím, sedněte si!" Ukázal na stůl za kamny. Mezitím poručík pošeptal číšnici, aniž by byl zpozorován:
„Rychle přiveďte policii!" Dívka odběhla.
„Právě jsme chtěli jít," pravil ředitel odmítavě.
„Ó, snad budete mít několik minut nazbyt. Váš zajímavý rozhovor"
„Vy jste poslouchali?" ubezpečoval se ředitel rychle.
„Ano. Seděli jsme tady u stolu a nechtěli vás rušit. Tedy, váš zajímavý rozhovor dává tušit, že váš cirkus skýtá mnoho zajímavostí. Rádi bychom se poněkud zorientovali." Na pokladním bylo zřejmé, že by se rád pozdržel - snad mu bude nabídnuta sklenka pití. Zato řediteli se lékařův úsměv příliš nezamlouval. Odpověděl:
„Prosím, prosím, jindy, pánové!"
„To je vyloučeno, protože záhy odjíždíme. Prosím, posaďte se!" Uchopil ředitele za paži, aby jej přivedl ke stolu, ale ten se bránil:
„Musím trvat na našem zaneprázdnění, pánové!"
„A já musím poznamenat, že vás nepustíme. Jsme posedli seznámit se s vámi blíž!"
„Chcete nás nutit, jak se to dělá s anglickými námořníky?"
„Pokud to bude nevyhnutelné, tak ano," usmál se Zander dobrotivě.
„Proti tomu protestuju! Nebo je zde společenským zvykem nutit člověka násilím, aby zůstal?"
„Ó, v jistých kruzích společnosti se to stává dost často aje to úspěšné. Hlavně tady v Rollenburgu, kde je mnoho lidí donuceno k dlouhému a nanejvýš nepříjemnému pobytu."
„Pánové, vedete zvláštní řeči!"
„Protože jste vyprávěl zvláštní příběh."
„Co je vám po mém vyprávění? Nechtě nás odejít!"
„Ne, zůstanete!" prohlásil nyní Zander vážně.
„Ohó! Kdo vlastně jste?"
„Jmenuji se Zander a jsem lékař. Uniforma mého přítele snad nepotřebuje vysvětlení."

„Je nám jedno, co jste zač. Nepotřebuju doktora ani exe-círáka. Uhněte, jinak si budu uměl zjednat vážnost."
„Ne tak zhurta, pane řediteli! Nejste v manéži, ani při výcviku ubohé, bezbranné dívky!"
„Hrome! Co tím chcete říct? Vyhrožujete?! Co je vám do mých záležitostí? Podívejte se nejdřív sami na sebe! Zjistíte, že nemám důvod k obavám." Zamával jezdeckým bičíkem a obrátil se ke dveřím. Tam však přiskočil poručík, aby jim zabránil v odchodu.
„Zůstanete, pane Baumgartene!" nařídil krátce velitelským hlasem.
„Ani mě nenapadne! Uhněte!"
„Dobrá, jestli mi nerozumíte, vysvětlím vám, že vás zatýkám."
„Zatýkáte?! Nás zatýkáte?!"
„Ano, jak slyšíte."
„Ó, neslyším vůbec nic - zde vidím dveře a vás, že mi chcete zabránit v odchodu. Uhněte!"-
„Stůjte! Už ani krok! Jste zajatý! Jakýkoliv odpor budu řešit se zbraní v ruce - a myslím to vážně!" Vytrhl šavli a namířil ostří proti mužům.
„Hrome! To se mi ještě nestalo!" řval ředitel.
„Mně taky ne!" dodal pokladní.
„Nuže, dnes tuto zkušenost učiníte poprvé," poznamenal Zander.
„Snad vám to bude k prospěchu. Zatím si pohovořme o vašich obchodech." Robustně stavěný ředitel nevěděl, zda má klást odpor nebo ne. Uvědomil si, co vše na této chvíli závisí - potřeboval by ukrást novou Tau-mu nebo ji alespoň obléci, avšak - nyní bylo k jednání příliš pozdě. Dveře se rozlétly, do místnosti rázně vstoupili dva četníci. Když spatřili poručíka, zasalutovali.
„Odveďte ihned tyto dva muže do vězení!" velel poručík.
„Ohó! Tak daleko ještě nejsme!" zvolal ředitel.
„Kdo tvrdí, že jsme udělali něco špatného?!"
„Nemějte strach. Brzy vše odhalíme."
„Nenechám se zatknout, dokud mi nedokážete, že jste v právu!"
„Mohu se poníženě zeptat, co je pánům vytýkáno?" vyzvídal četník.
„Nemáme čas na dlouhé řeči," vysvětloval poručík.
„Zatknete tyto muže na mou odpovědnost, odvedete je na policejní strážnici a postaráte se, aby neutekli."
„To se asi nepovede!" zařval ředitel. Bleskurychle přiskočil k poručíkovi a uchopil jej za prsa, aby jej odhodil z cesty. Ale spletl se v mladém muži, který jej rychle udeřil pěstí pod bradu, až ředitel klesl na zem.
„Jak vidíte, kladou odpor," obrátil se důstojník na Černíky.
„Žádám, aby jim byla nasazena pouta!" Tomuto rozkazu bylo rychle vyhověno, ačkoliv se oba bránili ze všech sil. Než byli odvedeni, opustili Randau se Zan-derem kavárnu a běželi napřed na policii. Tam stačilo několik slov, aby dostali policejního důstojníka a potřebné muže na svou stranu. Potom se vydali na cestu.
„Znáte onen dům?" otázal se lékař poručíka.
„Ano. Leží na konci města. Dřív se tam barvily nitě. Je příliš odkrytý, než aby se tam někdo ubytoval natrvalo."
„Mohou nás spatřit přicházet?"
„Proč?"
„Mohli bychom se obávat, že se připraví na náš příchod."
„To se nestane. Půjdeme zahradami, ostatně také dům leží mezi stromy." Opatrně se plížili kupředu, aby nebyli zpozorováni. V blízkosti domu zaslechli pustý řev a rámus.
„Neváhejte a vrhněte se dovnitř, jak jen to bude možné!" mínil poručík.
„Nikdo nesmí být předčasně varován!" O okamžik později vtrhli do přízemí, tvořeného jedinou velkou místností. Naskytl se jim barvitý pohled. Staré krámy sta názvů, sloužící stu účelům, s jakými se setkáme u každé kočovné společnosti. Vš? se válelo na zemi anebo bylo opřeno o zdi. Mezi tím pobíhaly pískající, křičící a smějící se děti, nečesané a nemyté, oblečené ve špinavých cárech. Muži a ženy, chlapci a děvčata se zaměstnávali mnohdy záhadným způsobem -prostě chaos předmětů a lidí. Sotva byli příchozí zpozorováni, zvolal nejduchaplnější chlapec nahlas:
„Policajti! Rychle ji rozvažte, rychle!!" A současně běžel ke ztrouchnivělému schodišti, které vedlo nahoru. Zander si uvědomil, že potřebuje svědky, kteří uvidí dívku v poutech - proto vrazil mladíkovi pěst do břicha, až odlétl stranou, a pospíšil si po schodech nahoru. Po- ručík běžel za ním, následován četníky. Pouze dva muži zůstali dole, aby se zbraněmi v rukou zabránili překvapeným umělcům v útěku. Nahoře dospěli do širokého, pustého pokoje, jehož stěny byly z tenkých prken, která byla špatně spojena, takže sníh i mráz vnikaly bez překážky dovnitř. Také zde se válelo množství krámů. Několik žen sedělo na staré slámě, dva mladíci se právě snažili rozvázat provazy, jimiž byla připevněna nahá Emílie Wernerová k příčnému trámu. Mužům stačil jediný pohled na nešťastnici - vzápětí se odvrátili a poručík nařídil policistům:
„Tady je můj kabát! Přehoďte jej přes dívku. Co jsme potřebovali vidět, jsme viděli. Ať se dáma oblékne, pak ji odvedete do hotelu Švýcarský dům, kde pro ni zatím zajistíme vše potřebné." Odešli.
„Odporné!" skřípal voň Randau zuby.
„Jsou to lidé nebo ďáblové?!"
„Obojí! Pomyslete na zážitky u Melitty! Kolik žalu a nářku se může ukrývat ve flirtujících dívkách! Pojďme! Je mi nanic, když na to myslím!" Nejdřív se zastavili v hotelu, který měli při cestě, pak se odebrali na policii, aby vydali svědectví a podepsali protokol. Poté se vrátili zpět do hotelu, kde jim bylo sděleno, že dáma byla přivezena v drožce a ubytována ve vytopené místnosti.
„Byl u ní doktor?" otázal se Zander.

„Ne. Věděli jsme, že se vrátíte." Zeptal se na číslo pokoje a odebral se nahoru, aby prohlédl zachráněnou. Trvalo dost dlouho, než se vrátil.
„Nu?" ptal se poručík.
„Je v pořádku?"
„Zatím jen pláče a nemluví. Tak reaguje mozek na těžce zraněný stud. Předepsal jsem jí prášek na spaní. Musíme předejít nachlazení a čekat na další. Neodejdu dřív, než se dívka vzpamatuje z utrpení, pak ji osobně dopravím k rodičům." Během odpoledne se policie zajímala, zda bude možné slečnu Wernerovou vyslechnout. Lékař tuto prosbu odmítl a odkázal policisty na ráno druhého dne. Z ohledu na Emílii byl výslech vykonán v hotelu. Při té příležitosti jí bylo oznámeno, že ředitel i celý soubor, jejichž vina se prokázala, byli vzati do vyšetřovací vazby. Vypověděla do protokolu, potom se jí ze strany samo-soudce dostalo ujištění, že pachatelé budou za svůj čin co nejpřísněji potrestáni. Když se úředník vzdálil, doktor Zander dívku požádal, zda ji smí doprovodit do rezidence. Jeho nabídka jí pochopitelně byla velmi vhod. Dorazili na nádraží a zjistili, že mají ještě dost času. Než vyjede jejich vlak, musí dorazit spoj z rezidence. Když tento přijel a cestující vystupovali z vozů, spatřil lékař k nejvyššímu překvapení - knížete voň Befoura a reportéra doktora Maxe Holma. Ihned spěchal k vystupujícím, dívku nechal stát na místě.
„Výsosti, vy jste v Rollenburgu?" divil se.
„Jedná se snad opět o záchranu ubohého člověka, který se dostal do nezáviděníhodné situace?" Otázka byla vyslovena žertem, avšak kníže odpověděl velmi vážně:
„Uhodl jste, milý doktore!"
„Ach! Skutečně?"
„Ano."
„Nu, vzpomněl jsem si na ubohou Wally Petermannovou. Z vašeho tónu poznávám, že se opravdu jedná o něco vážného. Zdá se, že Rollenburg byl předurčen jako dějiště záchranných akcí. Také já jsem se stal hrdinou něčeho takového."
„Jistě, právě v souvislosti s Wally Petermannovou."
„Kdepak! V tom případě jsem sehrál spíš podřadnou úlohu. Zde se jedná o jiný případ. Divné je, že se také jednalo o dívku z rezidence."
„Ocitla se v podobném postavení?"
„Jen podobném. Dostala se do spárů jistému cirkusovému řediteli"
„Míníte snad Emílii Wernerovou?" přerušil jej Max Holm.
„Ano. Znáte ji?"
„Jistě. Co je s ní? Mluvte, mluvte!"
„Inu, nemějte strach, je zachráněna! Stojí tamhle vedle dveří." Holm se otočil udaným směrem a zvolal:
„Vskutku, je to ona! Co sejí stalo?!"
„Byla zdánlivě angažována jako pokladní"
„To vím," vpadl mu Holm do řeči.
„Její otec mi vše vyprávěl."
„Měla být přinucena vystupovat před lidmi jako Tau-ma."
„Hergot! Dál, dál!" Lékař v krátkosti vyprávěl, co se stalo. Když zmlkl, kníže prohlásil:
„Jak hnusné! Ještě štěstí, že jste vyslechli jejich rozhovor. Není bez zajímavosti, že my dva přicházíme do Rol-lenburgu kvůli její sestře. Vy odjíždíte tímto vlakem?"
„Ano. Odjíždí za čtvrt hodiny."
„Nemohli byste počkat na příští spoj?"
„Ano, pokud si to přejete, Výsosti."
„Ještě vám nic neřeknu, protože když jde o dobrou věc, nesmí být ztracena ani minuta. Prosím, počkejte v čekárně. Do rezidence se vrátíme společně." S doktorem Holmem opustili nádraží a šli rovnou do věznice, kde se nechali ohlásit řediteli. Jakmile byli předvedeni, kníže se zeptal:
„Máte mezi vězni jistou Lauru Wernerovou?"
„Pochopitelně, Výsosti!"
„Jak se chová?"
„Výtečně! Dokonce jsem ji několikrát říkal, aby podala žádost o milost a nechala ji poslat Jeho Veličenstvu. Je divné, že odmítla. To je vlastně jediné, co ji mohu vytknout."
„Vytknout?"
„Ano. Neustále totiž opakuje, že nechce milost, nýbrž spravedlnost."
„A to jí vytýkáte?"
„Samozřejmě. Je neoblomná, stále se drží pohádky, kterou říkala již po zadržení. Její otec snad této pohádce věří, ale já, stejně jako tehdejší soudci, o tom silně pochybuji. Lze ji však omluvit, neboť nezapírá z hrdosti, ale z falešného studu."
„A přece se mýlíte, pane vládní rado! Nezapírá z hrdosti ani ze studu - vůbec nezapírá."
„Ach! Jak tomu mám rozumět, Výsosti?"
„Inu, zapírat může jen ten, kdo opravdu něco provedl. Ona je nevinná!"
„Cože?!" vyrazil úředník překvapeně.
„Ano. Je naprosto nevinná. Všechno je pravda, právě tak, jak to popsala. Viníci se prozradili. Přijel jsem, abych dívku vysvobodil."
„Má být propuštěna?"
„Ano. Vyšetřování bude obnoveno."

„Přesto musí zůstat ve vězení, dokud nebude její nevina potvrzena soudně."
„Vlastně ano, přesto jsme si jisti, že nelze pochybovat. Proto jsem se cítil povinen zaručit se za nešťastnici. Zde je pan doktor Holm, který objevil její nevinu. Také já jsem se trochu zapojil, a tak se mi podařilo získat dobrozdání ministra spravedlnosti - dal nám povolení uchýlit se z obvyklé cesty, oznámit vězněné její postavení a vrátit ji rodině."
„Ach, ach!" vydechl ředitel překvapeně.
„S prominutím, Výsosti, ale jisté formality musí být splněny a"
„Samozřejmě! Časně ráno jsem byl u Jeho Excellence a dostal jsem pro vás tento příkaz, podle něhož máte Lauru Wernerovou ihned propustit." Podal mu list opatřený ministerskou pečetí, ten přečetl krátký rozkaz a řekl:
„Jak se člověk může mýlit!"
„Opravdu jste ji považoval za vinnou?"
„Ano. Bohužel se často stává, že vězeň zůstane u svého tvrzení o nevině, ačkoliv je mu zločin prokázán."
„Nu, zde to snad bylo ještě zřejmější - ale vše to byl pouhý klam. Prosím, zavoláte nám tu nebožačku?"
„Anebo spíš šťastnou, Výsosti?"
„Pochybuji!"
„O, pro člověka musí být štěstím, když soud rozpozná a potvrdí jeho nevinu, byť trochu pozdě."
„I když strávil dlouhé roky ve vězení a musel snášet následky odsouzení? Kdo spočítá slzy, které ubožačka vyplakala? Kdo dokáže posoudit její trpkost, jež se nepochybně vryla hluboko do srdce? Podobný nešťastník ví o své nevině, a přece o ní nesmí mluvit. Dovedu si dobře představit, jak musí takový člověk bojovat, aby nezešílel!"
„Ano, musí to být hrozné, Výsosti. Ale ani úředník nemůže být vševědoucí."
„Ach, vám nemohu nic vytýkat, pane státní rado! Pouze bych chtěl říci, že není jen možné odsoudit nevinného, ale dokonce jej přimět, aby se přiznal k činu, ačkoliv jej neprovedl."
„Neuvěřitelné! A to se stalo tady?"
„Ano."
„Nu, pak bych o tom musel vědět."
„Jistě. Byl to onen Petermann, který hned po propuštění způsobil takový poprask u Melitty."
„Petermann! Ach! Opravdu to neudělal?"
„Ne."
„A viník je známý?"
„Ano, i když se dosud nedostal před soud. Navíc případ Petermann úzce souvisí s případem Laury Wernerové, jak se záhy prokáže."
„Výsosti, můžete mluvit blíže?"
„Lituji, ale nemohu mluvit před rozhodnutím soudu."
„Znáte mé jméno?"
„Jistěže."
„Tedy víte, že Petermann byl úředníkem u mého bratra."
„To vím."
„Pak vás žádám, abyste mi alespoň řekl, zda se v tomto případu objeví jméno mého synovce."
„Tomu se zřejmě nevyhnete."
„Nešťastník!" Zahleděl se zamračeně z okna. Kníže dokázal pochopit pocity hodného muže účast jej přinutila k poznámce:
„Doufám, že si dokážu zodpovědět, když vás uklidním, že váš synovec není viníkem."
„Ne? Díky Bohu!" Zhluboka si vydechl.
„Ne, něčeho takového se nemusíte obávat. Byl příliš mladý a seznámil se s osobou, která toho nebyla hodná. Víc vám prozradit nemohu."
„Takže jméno Scharfenbergů nebude poskvrněno?"
„Ne, pane státní rado. A nyní, prosím, přiveďte zatčenou. Neměla by zůstat v nezasloužené situaci ani o okamžik déle, než je to nevyhnutelné." Ředitel okamžitě nahlédl do seznamu, pak zazvonil a nařídil, aby hlídač přivedl zatčenou číslo. Laura Wernerová se objevila za několik minut. Velmi se podobala sestře, ale její tváře byly vpadlé a bez barvy. Krátce střižené vlasy byly zakryty neforemným šátkem, trestane-cký úbor, který měla na sobě, nedal rozeznat tvary jejího těla.
„Stošedesátko," pravil ředitel,
„tento pán s tebou chce mluvit." Zvedla hlavu a upřela na knížete lhostejný pohled. Bylo zřejmé, že neočekává nic významného.
„Je to Jeho Výsost kníže voň Befour," dodal ředitel.
„Musíš ho oslovovat: Výsosti." Po poznámce se výraz dívčiny tváře nezměnil. Kníže se jí jemně zeptal:
„Slyšel jsem, že nechcete požádat o milost?" Tiše zavrtěla hlavou.
„Nechcete získat svobodu?" Sepjala ruce a sklonila zrak. To byla jediná odpověď. Kníže pokračoval:
„Chápu vás. Nechcete mluvit o nevině, protože vám nevěří. Raději mlčíte. Prosím, odpovězte mi alespoň na jednu otázku: viděla jste do tváře ženy, která vás překvapila na hřbitově?"
„Ano," pravila lhostejně.
„Ale ne příliš přesně."
„Během vyšetřování jsem si ji nedokázala vybavit. Byla jsem příliš vylekaná."
„Už byste ji tedy nepoznala?"
„Ach, hned! Později, když jsem se uklidnila, znova jsem si vzpomněla. Na tu tvář nikdy nezapomenu."
„A co hlas?"

„Poznala bych i ten."
„To je dobře, protože tu ženu brzy spatříte." Strnule se na něho podívala, ale její obličej zůstal bledý a výraz prázdný. Potom naklonila hlavu, jako by slyšela zprávu, jejíž pochopení chvíli potrvá. A teď, teď se rychle vzpřímila oči se rozjasnily a tváře zčervenaly.
„Mám ji spatřit?!" vyrazila.
„Ano."
„Takže ji chytli? Byla zajata?"
„Ano." Roztáhla ruce, jako by hledala oporu, zatočila se kolem své osy - byla by klesla, kdyby ji Max Holm včas nezachytil. Posadil ji na židli. Jakmile ucítila pevné sedadlo, vyskočila.
„Bože, můj Bože!" volala.
„Nesmím omdlít, nechci, nechci! Takže ji našli, našli?!"
„Ano, mé dítě."
„Musí tedy přiznat, že děti vyměnila!"
„Bude muset."
„A že jsem nevinná?"
„Nebude moci zapírat, protože jsme konečně nalezli vašeho chlapce. Vražedkyně již byla zavřena za závoru." Tu klekla na kolena, sepjala ruce a mohutně vzlykajíc vyrážela:
„Ó, milý, milý Bože, jak ti děkuju! Kolikrát jsem pochybovala o spravedlnosti, ale teď vím, že ti mohu důvěřovat!" Poté vstala a zeptala se ředitele:
„Pane vládní rado, věříte, že nejsem lhářka?" Podal jí ruku a odpověděl:
„Zmýlil jsem se a učiním vše, co žádá povinnost: prosím vás za prominutí."
„Vykáte mi? Vy? Ach, jak jsem byla nešťastná z vašeho tykání a tím nešťastným číslem! Dovolte mi, abych se vrátila do cely. Počkám, měsíce budu čekat, dokud má nevina nevyjde na denní světlo. Můžu doufat, že vyšetřování bude obnoveno?"
„Nepochybně," přikývl kníže.
„Proč však chcete na výsledek čekat v cele vězení?"
„Vždyť musím!"
„Ne, pokud chcete, můžete se vrátit k rodině, slečno Wernerová." Napřímila se a s jásotem volala:
„Můžu se vrátit k rodičům a sourozencům?"
„Ano."
„Kdy?"
„Hned. Přišel jsem pro vás."
„Ó Bože, Spasiteli! Jaká radost, jaké štěstí a blaho! Je to pravda, je to pravda?!"
„Ano. Pan vládní rada potvrdí má slova." Podívala se tázavě na jmenovaného. Ten přikývl:
„Ano, jen se vraťte do cely a převlékněte se do civilních šatů, v kterých jste sem přišla. Pánové počkají a potom vás odvedou na svobodu." Tu uchopila jeho ruku, aby ji políbila. Totéž následovalo u knížete, a když chtěla vzít ruku Holma, ten se s úsměvem bránil a řekl:
„Tak ne, slečno Wernerová. Schovejte si tyto něžnosti pro své příbuzné a raději si pospěšte s převléknutím, abyste co nejdřív opustila tyto ponuré stěny." Byla odvedena, ale záhy se vrátila v jiných šatech, které pochopitelně za dlouhé vyšetřovací vazby a čtyřletého skladování velmi utrpěly. Jisté však bylo, že Laura byla hezkou dívkou... a opět se jí stane, až se setřou následky vězněm. Plačky se rozloučila s ředitelem. Ten byl stejně pohnut jako kníže a Holm, v jejichž doprovodu nyní kráčela k bráně. Tam zůstala stát, zhluboka vydechla a jásala:
„Svoboda, svoboda, svoboda! Jak krásný je boží svět!" Max Holm si myslel, že se hned vydají na nádraží, ale kníže zamířil nejprve do města a zavedl Lauru Wernerovou do obchodu s oděvy, kde poprosil, aby dámu co nejlépe oblékli. Dívka se polekala, když slyšela slova knížete ten však udělil jisté pokyny majiteli obchodu a dívce řekl, že na ni počkají v protější restauraci. Když se tam po chvíli dostavila v doprovodu prodavačky, nesoucí účet, který kníže ihned vyrovnal, vypadala úplně jinak než ve starých šatech. Teď se bezodkladně vydali na nádraží, kde kníže požádal inspektora, zda by neměl k dispozici prázdnou místnůstku, v níž by se mohlo odehrát shledání, aniž by bylo rušeno pohledy zvědavců. Laura, která tuto prosbu pochopitelně neslyšela, byla odvedena příjemným inspektorem do soukromé místnosti, aniž by věděla proč. Její průvodci se zatím odebrali do čekárny, kde seděl doktor Zander s Emílií Wernerovou. Holm podal dívce ruku k pozdravu a zeptal se:
„Slečno Wernerová, směl bych vás odvést k paní in-spektorce, která by vás ráda viděla?"
„Chce mě vidět? Proč?"
„Bližší vysvětlení mi nedala. Pojďte, prosím!" Překvapeně jej následovala k ženě nádražního úředníka, kterou vůbec neznala. Došli ke dveřím, na něž Holm zaklepal.
„Vstupte!" ozval se tichý, váhavý hlas.
„Tak běžte dovnitř!" pravil Holm.
„Až skončíte, přijďte obě k nám dolů."- Otevřel dveře, zatlačil ji dovnitř a opět zavřel. Chvíli bylo úplné ticho, pak ale zazněl dvojí výkřik:
„Lauro, je to pravda?!"
„Emílie, ty?!" Následoval vzlykot i smích. Holm se odplížil. Kníže s lékařem, sedící v čekárně, se zatím zabrali do rušného rozhovoru. První se právě zeptal:
„Neměl snad baron ke své otázce nějaký pozitivní důvod?"
„Ne, tím jsem si jist."

„Tedy to jen tak plácl?"
„Každopádně."
„A co hodláte udělat?"
„Vrátit se samozřejmě nemohu, a tak se raději porozhlédnu v rezidenci, zda tam nebudu moci zbudovat svůj stan."
„Jistě, jistě! Na každý pád se můžete spolehnout na mou pomoc. Myslím, že brzy získáte zákazníky. Jednoho pacienta už máte." Přitom ukázal na Holma, jehož ruka visela na pásce.
„Jak se vede? Máte bolesti?" ptal se Zander.
„Ne, vůbec ne."
„Nu, pak jsem přesvědčen, že se vám do ruky vrátí plná pohyblivost." Vtom Holma cosi napadlo. Zeptal se:
„Povězte, pane doktore, dá se rakovina léčit?"
„Bývá považována za nevyléčitelnou, ale já znám případy, kdy se pacient uzdravil. Jde hlavně o její původ, stáří a příznaky. Znáte snad nemocného rakovinou?"
„Ano, matku obou sester, které nyní slaví shledání."
„Nu, když už se zabýváme dcerami, můžeme se také zajímat o jejich matku. Ještě dnes ji navštívím."
„Děkuji! Prosím, mohl byste nám vyprávět podrobněji, co se stalo nebohé Emílii?" , Ano, dříve byl čas jen na krátké poznámky. Poslouchejte!" Podal jim vyčerpávající zprávu. Oběma posluchačům běhal mráz po zádech, když slyšeli, jak bylo s ubohou jednáno.
„A její otec se tolik těšil na dívčino nové místo!" prohlásil Holm.
„Bude muset vrátit peníze?"
„Zařídím vše, aby si je směl ponechat," řekl kníže.
„Já ale slyšel, že se musel upsat stejně jako dcera. Tuším v tom nějaký podraz."
„Nu, ředitel Baumgarten je lump. Vlákal Emílii Wernerovou do žalostného postavení a prostředky, které k tomu použil, nemají právní objektivitu. Podpisy otce a dcery pro něho nebudou mít žádnou cenu. Svázal dívku, tedy ji omezoval v osobní svobodě, a to z nečistých důvodů. Na to je vypsaná velmi vysoká trestní sazba, jež ho nemine."
„Hm! Z toho nebude mít jeho bratr žádnou radost!" poznamenal doktor Zander.
„Jeho bratr? Kdo je to?" otázal se Holm.
„Intendant rezidenčního divadla."
„Sakra! Promiňte mi, pánové, mé klení, aleje to pro mne velice, velice zajímavé! Nemýlíte se, pane doktore?"
„Ne. Emílie Wernerová mi to říkala."
„Ona? Ach, pak nechápu, že s tímto angažmá souhlasila, když intendanta poznala tak ponižujícím způsobem!"
„Nic nevěděla. Doslechla se to až později, když o tom mluvili členové umělecké skupiny."
„Ach! Rozsvítilo se mi, a jak! Počkejte, milý pane in-tendante, až vás popadnu! On totiž přihrál nebožačku bratrovi do spárů!"
„Jak to?" divil se lékař. Holm vysvětlil své úvahy a zrovna s tím skončil, když vešly obě sestry. Jejich tváře zářily štěstím, ačkoliv bylo zřejmé, kolik slz prolily. Byly to však slzy radosti. Ani jedna z dívek nevěděla, jak vyjádřit zachráncům vděk, a jejich štěstí ještě vzrostlo při Zanderově ujištění, že dnešního večera na- vštíví jejich matku, aby zjistil, zda je naděje na její uzdravení. Všech pět osob jelo do rezidence ve společném kupé. Teprve ve městě se rozdělili. Lékař se vydal do bytu knížete, aby na něho počkal, neboť voň Befour nejprve zamířil na okresní soud, kde musel předat zprávu soudnímu radovi. Holm doprovodil sestry domů.
„Prosím, udělejte mi radost a počkejte přede dveřmi!" požádal dívky, které rády souhlasily. Zaklepal a vstoupil. Vypovězený divadelní sluha byl doma a měl z Holmovy návštěvy velkou radost. Podal mu ruku a nabídl mu židli.
„Nuže, mlčel jste?" ptal se reportér.
„Myslíte ohledně Laury?"
„Ano."
„Neřekl jsem jediné slovo!"
„To je dobře, skutečně dobře!"
„Ale - hm, milý pane Holme, můžu vás na něco upo-zornit?"
„Na co?"
„Řekl jste mi totiž, že mám mlčet do zítřka nebo do po-| zítří."
„Jistě."
„A kdy o tom smím mluvit?"
„Třeba hned teď."
„Opravdu? Skutečně? Je tedy pravda, že se může proká- j žat nevina mojí dcery?"
„Bude soudně podpořena, protože se podařilo objevit sku- J tečnou vražedkyni."
„Bože! Našli ji?"
„Ano. Byla dokonce zajištěna."
„A Laura? Co s ní bude? Musí čekat na konec vyšetřo-] vání ve vězení?"
„Hm! O tom bych rád pochyboval."
„Ano? Myslíte, že by ji pustili?"
„Jistě, to je můj názor. Je dokonce možné, že byly učiněny kroky, aby se dostala z bezprávného vězení co nejdřív."
„Co neříkáte! Poslouchejte, děti, poslouchejte! Laura je bez viny a bude propuštěna! Opět se vrátí! - Ale, milý pane Holme, kdo by tyto kroky k propuštění učinil?"
„Emílie."
„Emkterou Emílii myslíte?"

„No přece vaši!"
„Mou dceru? Nerozumím vám. Jaké kroky mohla učinit?"
„Vždyť je to jednoduché! Odjela do Rollenburgu, aby přivezla svou sestru."
„Cože? Co se mi to snažíte namluvit?! Nechala se zaměstnat, ale do Rollenburgu jela jen náhodou, protože tam má vystupovat její skupina."
„Ale já myslím, že jela do Rollenburgu, aby přivedla Lauru. Mám to z dobrých pramenů."
„Mluvíte v hádankách. Přece víte, že byla zaměstnána jako pokladní?"
„Ne, to nevím."
„Jak to? Dokonce mi byl vyplacen její čtvrtletní plat!"
„Ano, ale dostal jste ho darem."
„Pane Holme, znám vás jako čestného muže - -jinak bych musel říct, že si ze mě děláte šašky!"
„Mluvím vážně. Setkal jsem se s pánem, který dnes s Emílií mluvil."
„Kdo to byl?"
„Velice chytrý lékař. Dneska vás navštíví, aby zjistil, zda nenajde lék pro vaši paní."
„Bože! Při vašich recích se mi točí hlava! Kde jste přišel k takovému lékaři? Jak on připadl na mojí ženu? Co s tím má společného Emílie?"
„Potkal ji v Rollenburgu a od ní slyšel, že hodlá jet s LauJ rou domů."
„Tomu nerozumím!"
„Pak obě sestry nastoupily"
„Nastoupily? Kam?"
„Samozřejmě do vlaku."
„Říkáte: obě sestry?"
„Ano."
„To by u toho musela být i Laura!"
„Jistěže."
„A vy jste s nimi mluvil? Jsou tedy zde?"
„Samozřejmě!" Divadelní sluha z toho byl jelen.
„Pane Holme," prosil,
„nenuťte mě chodit po žhavým uhlí! Mluvíte o naprostých nemožnostech!"
„Nemožnostech? Pak se přesvědčte sám!" Otevřel dveře a vyšel ven. Pak strčil obě dívky dovnitř a zavřel dveře.
„Lauro!" vykřikl Werner.
„Lauro, Lauro!" řvalo celé příbuzenstvo.
„Jsou šťastní a blažení!" šeptal si Holm.
„Můžu jít." Sešel ze čtyř schodů. Dole stál domovní správce Solbrig. Postavil se mladíkovi do cesty a ptal se:)
„Povězte, nešel jste přes dvorek s dvěma ženskými, he?
„Ano."
„Kdo byly ty dvě?"
„Proč se ptáte?"
„Jsem zástupce majitele domu. Nebyla to Emílie Wi nerová?"
„Ano."
„Myslel jsem, že šla za prací. A kdo byla ta druhá?"
„Její sestra."
„Ta kriminálnice?"
„Ano."
„Dostala milost?"
„Ne. Je nevinna a byla propuštěna. Teď mi uhněte z cesty. Pokud chcete vědět víc, zajděte si nahoru k Wernerovým." Odešel. Venku na ulici na chvilku zastavil a přemýšlel.
„Cirkusový ředitel je intendantův bratr. Musím zjistit, jestli u něho byl. Jak to ale zjistit? Nejlíp udělám, obrátím-li se na milostivého Jeana." Zamířil k bytu intendanta. Sluhu našel v předpokoji. Jean ho pozdravil s důvěrnou uctivostí a s hrdým úsměvem dodal:
„Věděl jsem, že přijdete, pane Holme."
„Pak byste musel být vševědoucí!"
„To taky jsem!"
„Nuže, proč jsem přišel?"
„Jste reportér. Chcete mě interviewovat."
„To je skvělý nápad!"
„Vidíte, uhádl jsem!"
„O čem bych vás měl vyzpovídat, co myslíte?"
„O Ledě."
„Hm! Snad."
„Ale nemohu vám dát žádné informace."
„Proč ne?"
„Nikdo neví, kde je, ta ženská má ďábla v těle. Snad si zašpásovala a zmizela, aby se nechala hledat. Pan intendant mě už dvakrát poslal do hotelu Korunní princ, leč marně."

„Nedali vám žádnou zprávu?"
„JÁíkali, že mademoiselle Leda odjela na krátkou dobu -taková ženská ztřeštěnost."
„Ano, ano, asi má dobrodružnou povahu. Pan intendant je doma?"
„Ne. Šel k hudebnímu řediteli, aby si s ním promluvil o zmizení umělkyně."
„Ale jeho bratr je tady?"
„Jaký bratr?"
„Pan cirkusový ředitel Baumgarten."
„Znáte ho?"
„Velmi dobře. Potřebuji s ním mluvit."
„Ó, toho tady nezastihnete, odjel už předevčírem. Příliš dlouho se nezdržel."
„Sakra! To je od něho hloupé!"
„Hloupé? Jak to?"
„Řekl mi, že ho mám vyhledat kvůli Emílii Wernerové. Chtěl ji zaměstnat a já mu s tím měl pomoci, neboť její otec dá na mou radu."
„Přišel jste pozdě, milý pane."
„Jak to?"
„Už ji dostal."
„Opravdu? Jste si jist?"
„Ano. Vlastně to bylo docela legrační. Nejdřív si ji dobře prohlédl na jevišti."
„Hm! Vystupovala?"
„Ano, na zkoušce. Oba bratři se schovali za závěs. Muselo to být zajímavé, protože na sobě měla jen trikot."
„Vy jste byl u toho?"
„Ne."
„Jak o tom tedy víte?" Jean zastrčil ruku za vestu, hrdě se napřímil a prohlásil odměřeným tónem:
„Pane Holme, urážíte mě!"
„Proč?"
„Máte mě za hlupáka!"
„Tomu nevěřte! Spíš jste odvážný a chytrý muž!"
„A přesto si neumíte vysvětlit mou vševědoucnost? Mluvil jsem s režisérem."
„Ach tak! Pak se pochopitelně všechno vysvětluje."
„No tak! Bohužel vás musím zklamat, ale ředitel Baumgarten tu není. Také já mám práci. Potřebujete ještě něco?" Řekl to s přízvukem knížete, dávajícího audienci. Holm by se mu rád vysmál do obličeje, ale zůstal vážný a řekl:
„Laskavě mi promiňte, že jsem vás vyrušoval, monsieur Jean. Poroučím se!" ,rAdieu, pane Holme! Příště budu obsažnější. Adieu!" Holm se v duchu smál. Splnil, co si předsevzal. Nyní zamířil do kanceláře komisního rady, kde se setkal se zvláštním přijetím. Jakmile vstoupil, poznal, že se ve své předtuše vůbec nezmýlil. Sotva jej rada spatřil, vyskočil ze židle a zamračeně vyjel:
„Konečně, konečně! Proč jste se neukázal dřív?!"
„Měl jsem práci."
„Práci? Práce vás právě měla přivést ke mně! Nepochybně jste četl dnešní číslo Listů rezidence?"
„Ne."
„Cože?! Ještě ne?" Rada vytáhl zlostně obočí. Holm pokrčil rameny a prohlásil:
„Neměl jsem na to čas."
„Neměl čas?! Pane doktore, ale právě tomu byste měl věnovat nejvíc času!"
„Promiňte, ale dnes jsem měl důležitější věci."
„V tom případě vás nechápu! Pro mne není nic důležitějšího než zjistit, jak mám posuzovat celou tu bandu v rezidenčním divadle!"
„Právě tím jsem byl zaneprázdněn."
„Ták? Opravdu? To by vás mohlo omluvit." Holm se usmál a poznamenal:
„K tomu bych ještě dodal, že bych rád využíval svého času podle vlastního uvážení."
„Pochopitelně. Jste spolupracovník a ne kancelářský sluha. Víte však, že se o celou záležitost horečně zajímám, a tak jsem se domníval, že budete brát ohledy a nenecháte mě čekat. Tady je dnešní číslo Listů rezidence. Čtěte!" Ukázal prstem na dotyčné místo. Holm vzal noviny do rukou a v nich stálo následující: Včerejší večer nám poskytl podívanou, která se vymyká všemu běžnému. Zdá se, že se naše město potajmu rozpoltilo, rozdělilo se do dvou táborů, z nichž jeden přísahá na Ledu, kdežto druhý na Američanku. Byli to ti první, kteří berou uměni vážně a také tak se k němu staví. Stalo se vše, co bylo očekáváno a předvídáno. Mademoiselle Leda předvedla výkon, který nadchl přítomné na nejvyšší míru. Musíme ji považovat za Bohem nadanou umělkyni, jíž se nikdy nedostane dostatečného ocenění. V druhém táboře se shromáždili pokrytci, mezi nimiž jsme bohužel zpozorovali i zástupce místního tisku, vyznačující se nadutostí, protože se domnívají, že jsou inspirováni aristokracií a vládou. Také oni se objevili na lavicích divadla, ale jen proto, aby byli svědky pádu Američanky. My jsme již dříve určili miss Startonové místo v umění, které jí patří, totiž žádné. Naše předpoklady se prokázaly, když vyšlo najevo, že není hodná zavázat tkaničky mademoiselle Ledy. Ta totiž triumfovala, takže hned na místě bylo rozhodnuto, že ještě téhož večera bude angažována. Z toho důvodu se do jejího bytu vydala oslavná deputace, leč umělkyně nebyla doma. Až naši milí abonenti budou číst tyto řádky, bude mademoiselle Leda vědět, že jsme šťastni, můžeme-li ji podpořit jako první hvězdu na našem divadelním nebi. Jsme též přesvědčeni, že našim protivníkům byla dána lekce, jíž nutně potřebovali a na níž nezapomenou. Člověk snad může být

radou, i když si neumí poradit, ale ne každý rádoby pisatel takzvaných vládních listů zná správný způsob, jak správně usuzovat. Holm odložil noviny a zavrtěl hlavou.
„Nu, co tomu říkáte?" otázal se komisní rada.
„Považoval jsem snad tyto lidi za oplzlé a nesvědomité, ale nikdy bych nevěřil, že jsou tak hloupí."
„Hloupí? Můžete jim snad dokázat, že takoví skutečně jsou?"
„Ano."
„Veřejně?"
„Jistěže."
„To bych byl opravdu rád. Kdo to psal?"
„Šéfredaktor. Znám jeho sloh."
„Co říkáte na poslední odstavec?"
„Je stejně nestydatý jako průhledný."
„Mínili určitě mne?"
„Nemýlíte se."
„Hrome! Rada, který si neumí poradit?!"
„Zlobíte se?"
„Téměř ano, Ale v tomto okamžiku se mi tak nějak zdá, jako by ten člověk měl v něčem pravdu. Vůbec mě nenapadá, jak bych se měl bránit, aby ostudu stržil on."
„Prosím, abyste to přenechal mně."
„Máte nějaký nápad?"
„Mám plnou hlavu nápadů!"
„Skvostné! Mluvte!"
„Prosím o strpení."
„Strpení? Zítra musí být tento útok co nejenergičtěji odražen v našich listech - a vy mluvíte o strpení!"
„Ach, nejen že jej odrazím, ale dokonce ty kluky vypráskám, jak se to dělává klackům."
„Napíšete odpověď?"
„Ano."
„Už jste začal?"
„Ne."
„Sakra, tak si pospěšte!"
„Nejraději bych to napsal hned teď u vás."
„Dobrá! Zde je psací stůl! Posaďte se!"
„Jistě, ale dovolte mi důležitou otázku. Chci být čestný a otevřený. Útočí na nás z úkrytu, ale já bych rád otevřel hledí. Smím?"
„Ano. Udělejte to!"
„Výborně! Mohu se dát do díla!" Usedl ke stolu, položil před sebe prázdný papír a vzápětí se rozlétlo jeho pero lehkými tahy po křídové podložce. Komerční rada byl pochopitelně vzrušen. Dosud nebyl napaden tak nestydatým způsobem a hořel zvědavostí přečíst si Holmovu odpověď. Neklidně procházel po místnosti a vrhal kradmé pohledy na obratnou ruku mladého muže. Ten konečně odložil pero, vstal a podal radovi arch papíru.
„Hotovo," řekl.
„Těšilo by mne, kdyby tyto řádky vzbudily váš souhlas, neboť jsou první, které jsem pro vás napsal."
„Uvidíme." Rada s nedočkavým výrazem přistoupil k oknu a začal číst. Hned po prvních řádcích obrátil hlavu a zvolal: „Bravo! Hned říkáte, kde stojíte a co chcete. To je od-i vážné a mužné." Četl dál. Jeho obočí stoupalo výš a výš, v jeho tváři se zračilo stále větší napětí. Kýval se ze strany na stranu, vyrážel ze sebe zvláštní výkřiky, a když dočetl, obrátil se energickým trhnutím k Holmovi.
„Člověče! Muži! Holme! Doktore! Vy jste se zbláznil?!" Tázaný vyrazil krátký, srdečný smích, pak odpověděl:
„Vaše otázka mi napovídá, že článek nevzbudil váš souhlas?"
„Souhlas? Jak můžou takové magorie získat můj souhlas?!"
„Magorie? Jsou to fakta!"
„Nemožné!"
„Mohu dokázat každé slovo."
„To by bylo! Ale není možné, aby se body, které jste zde uvedl, zakládaly na pravdě! Něco takového se přece nemohlo stát!"
„Opakuji, že jsem ochoten podat nezvratitelné důkazy."
„Kdyby se vám podařilo přesvědčit mne o pravdivosti vašich tvrzení, bylo by každé vaše slovo úderem do hlav našich protivníku. Vaše práce by byla mistrovským dílem, a přes krátkou dobu, kterou jste potřeboval k napsání, bych vám vyplatil honorář sto guldenů."
„Děkuji. Při takových honorářích zůstanu věrným spolupracovníkem."
„Takže setrváváte při svém tvrzení, že jste schopen dokázat vše, co jste tady napsal?"
„Ano."
„Nu, chci si zachovat chladnou hlavu. Opatrně si projdeme vaši zprávu." V ní stálo: Tak potutelné dílko, jakým byla včerejší zpráva Listů rezidence o ‚Královně noci, sotva kdy někdo četl! Myslím, že mohu tvrdit, že vyšlo z pera šéfredaktora zmíněného plátku. Právě tak je každému čtenáři zřejmé, kdo je míněn oním ‚radou, který si neumí poradit. Dotyčný, úctyhodný pán pochopitelně považuje pod svou důstojnost odpovídat nápodobné uličnické slátaniny, leč

podobná sprosťárna musí skončit na pranýři. Proto se ujímám úkolu vysvětlit ctěným čtenářům, jakými způsoby se u nás mimo jiné angažuji takzvané , hvězdy. Cítím se k tomu povolán, neboť jsem při svém dřívějším působení u Listů rezidence získal mnohé zkušenosti. Oproti zákeřnému jednání zmíněných novin budu upřímnější, uvedu nejen jména zainteresovaných osob, ale i jméno své. Rada se při čtení zarazil.
„Až sem je to dobré. Souhlasím s každým slovem," řekl.
„Ale dál?" Pokračoval pak ve čtení... Nejprve musím předeslat, že v okamžiku, kdy Listy rezidence přinesly první srovnání mademoiselle Ledy a miss Ellen Startonové, ihned jsem osobně navštívil šéfredaktora těchto novin, abych mu poskytl nezvratné podklady a důkazy, že tvrzení o americké tanečnici jsou jen drzé a nestydaté pomluvy. Byl jsem odmítnut a ukončil jsem spolupráci s nečestným listem. - To je dobré! Ale dál! Nyní mi to připadá neuvěřitelné, téměř mi vstávají vlasy hrůzou na hlavě!" Vrhl pátravý pohled na Holma, zda dosud působí dojmem svéprávného člověka, a když se přesvědčil, pokračoval dál ve čtení... Nyní uvedu jistá tvrzení, ale jsem schopen podpořit je také důkazy. Pan intendant rezidenčního jeviště a pan šéfredaktor Listů rezidence si nechali předem zaplatit angažmá Ledy, a to polibky a podobně. Pan baletní mistr, který se současně nazývá uměleckým malířem, měl tu čest, že mu Leda seděla jako model Médey, přičemž hned využila příležitost, aby nu- tila ubohou, chudou dívku tělesným týráním k poskytnutí jejího těla pro model Psýché. Dokonce došlo ke rvačce, při níž byly zničeny všechny barvy uměleckého malíře, který se v nich se svou ženou a tanečnicí Ledou válel... Velectěný šéf potlesku, pan Leon Staudigel, si nemůže vynachválit náruč Ledy, a aby si nechal zaplatit snahy svých poddaných, pozval ji po představení na večeři do Bellevue. Večeře se odehrála v maskách. Když byly později tyto odhaleny, zjistilo se, že takzvaný ‚baronpo celý večer objímal a líbal bubeníka, známého svými šprýmařskými kousky. Nyní přestal číst.
„Jak to chcete dokázat?"
„Svědky."
„Kdo je to?"
„Šéfredaktora vyslechl redakční sluha, intendanta pak jeho sluha Jean."
„A scéna u baletního mistra?"
„Byla u toho má sestra."
„Ach! Byla dívkou, kterou chtěli donutit?"
„Ano. Kromě toho se tam objevila i Američanka."
„Ale v Bellevue?"
„Byl jsem u toho. Bubeníka se převlékl za dámu, ale celou tu záležitost jsem zorganizoval sám."
„Čertovský chlapík! Tomu se tedy dá věřit. Nuže, dál!" Pokračoval ve čtení... Když Leda slíbila panu Staudigelovi jistou částku za jeho protekci, odebrala se k hudebnímu řediteli. Ten nežádal milostnou přízeň, zato u něho došly sluchu takzvané orchestrální tantiémy.
„Můžete to dokázat?
„Ano." Dále následovalo: Velectěný pan kapelní mistr neměl na práci nic lepšího, než že změnil partitury, aby miss Ellen Startonové znemožnil udržet takt. Tímto jej obviňuji před veřejností z falšování partitur.
„Odkud to víte?"
„Slyšel jsem to v průběhu představení. Jsem hudebník. Dnes ráno jsem navštívil známého z tělesa a od něho jsem dostal právě pozměněný part violy."
„Výtečně! Dosud padala rána za ranou! Ale další body jsou neuvěřitelné!"
„Vše dokážu."
„I to, že Ledu zatkli?"
„Ano."
„Jako vražedkyni dítěte?"
„Ano."
„A jako zlodějku?"
„Ukradla pět tisíc guldenů, které před několika lety zmizely panu baronovi voň Scharfenbergovi."
„Jak to chcete dokázat?"
„Sedí i se svou matkou u okresního soudu."
„Všichni čerti! Pak se zmiňujete, že intendant nahrál svému bratrovi, cirkusovému řediteli, chudou dívku pro nestydaté účely?"
„Je to dcera divadelního sluhy Wernera. Nutili ji, aby vystupovala v roli Tau-my."
„Opravdu jednali tak nestydatě, jak jste naznačil?"
„Ano. Cirkusový ředitel byl zatčen i s celým personálem. Byl jsem v Rollenburgu a doprovodil jsem nebohou dívku až sem. Její sestra seděla nevinně ve vězení, neboť Leda na ni hodila vraždu dítěte."
„I tohle můžete dokázat?!"
„Jistě."
„Urazím vás, když řeknu, že bych se raději přece jen přesvědčil, než zadám článek do tisku?"
„Samozřejmě máte právo být opatrný."
„Dobrá! Koho se však mám zeptat?"
„Muže, jehož ujištění je nezvratné."
„Kdo je to?"
„Kníže voň Befour."
„Sakra! Ví o těchto záležitostech?"
„Nejméně tolik, co vím já. Byl totiž také v Rollenburgu, aby osvobodil nevinně odsouzenou."

„Přijme mě?"
„Rád. Doprovodím vás. Také vám potvrdí, co píšu dál, totiž že miss Startonová byla vyzvána osobně Jeho Veličenstvem, aby tančila ‚Královnu noci na dvorním jevišti. Lepší satisfakci by si nemohla přát."
„Vyšlo to z vlastní iniciativy nejvyššího panstva?"
„Podnět k tomu dal kníže voň Befour."
„Ach, musím hned k němu! Kdy je k dispozici?"
„Tuším, že je již doma."
„Půjdeme?",
„Ano."
„Dobrá! Ještě jednou prosím, abyste mi neměl mou opatrnost za zlé, ale v našem případě bychom nemohli zodpovědět ani sebemenší nedbalost."

KAPITOLA DRUHÁ Ve víru intrik

Ve stejné době seděl poručík voň Scharfenberg zamračeně u okna a vrhal časté, nápadné pohledy dolů na ulici. Zdálo se, že někoho očekává, přičemž je velice neklidný a netrpělivý. Konečně mu zasvitlo v očích. Zaposlouchal se směrem ke dveřím. Zazněly kroky, pak vstoupil mladý, elegantně oblečený, ale přes své mládí vyžile vypadající muž.
„Nuže?" ptal se ihned voň Scharfenberg napjatě.
„Nic."
„K čertu!"
„Nic a zase nic!"
„Ani na patnáct procent?"
„Ne. Jak se zdá, považují tvé poměry za velmi nepříznivé."
„Nesmysl! Kdo může znát mé poměry?!"
„Každý - alespoň každý bankéř."
„Zatím jsem si půjčil jen u dvou nebo tří židů."
„Ale ti lichváři jsou spolu v těsném spojení a dokonce si nahlížejí do účetních knih!"
„Proklatě! Jen kdybych měl dost, abych dneska večer rozbil bank!"
„A já tolik, abych mohl bodovat. Hodilo se mi, žes nabídl sto guldenů za nalezení ochotného věřitele, ale bohužel jsern nenašel člověka, který by byl ochoten půjčit."
„Ať ty mamonáře vezme čert! Dřív riskovali, ale dnes každý krejcar desetkrát otočí, než ho vydají!"
„Hm! O jednom prostředku bych věděl."
„Opravdu? O jakém?"
„Podívej se do novin, jak často někdo nabízí peníze!"
„To nazýváš prostředkem?"
„Mohli bychom to alespoň zkusit!" Poručík sáhl po novinách, ležících na stole, přisunul je k druhému, ukázal na jisté místo a řekl:
„Tady, čti!" Vyzvaný četl následující: Kavalír, syn bohatého domu, hledá půjčku ve výši několika tisíc guldenů na vysoký úrok. Nabídky zašlete do expedice tohoto listu pod značkou F.P.
„Sakra! Snad to nejsi ty?"
„Ano. Inzeroval jsem, jak vidíš," odvětil poručík.
„A výsledek?"
„Tento." Natáhl před sebe dlaň a foukl do ní.
„Tedy nic?"
„Neozval se ani jeden pacholek! A přečti si, co stojí zrovna pod tím!" Stálo tam: Důstojníkům, osobám vysokého stavu a úředníkům se ihned poskytují půjčky v oprávněné výši. Pod tím byla vytištěna adresa, na níž se zájemci měli obrátit.
„Pokusil ses o to?" vyzvídal přítel.
„Samozřejmě."
„Odpověděli?"
„Ne."
„Zřejmě jsi zapomněl udat svou adresu!"
„Pchá! Kdybych jednal na zapřenou, akorát bych ztrácel čas. Řekl jsem rovnou svoje jméno."
„Pak ti neodpověděli, protože nejdřív shánějí informace o tvém postavení." Jako by potvrzení jeho domněnky čekalo na tuto chvíli - vstoupil sluha Heinrich Kreller, syn domácího, a předával mladému pánovi dopis.
„Od koho?" ptal se poručík.
„Od nějakého cizince."
„Jak vypadal?"
„Jako nájemní sluha."
„Dobrá!" Sluha se opět vzdálil. Voň Scharfenberg rozlepil obálku, přečetl list a potom jej podal příteli. Bylo v něm napsáno: Prosím, abyste se ke mně obtěžoval v dotyčné peněžní záležitosti. Wilibald Schónlein Na konci byla uvedena ulice i domovní Číslo.
„Konečně!" vydechl poručík a zvedl se ze židle.
„Ano, konečně! Uzel byl rozvázán, naděje se opět usmívá! Půjdeš tam hned?"
„Samosebou!"

„Mám zatím počkat?"
„Nudil by ses. Tak rychle mi peníze pod nohy nehodí!"
„Dobrá, půjdu. Kdy se mám poptat?"
„Za setmění. Svých sto guldenů každopádně dostaneš. Ruka ruku myje."
„Díky, díky, milý Bruno! Tvoje ušlechtilé zásady rád přijímám." Odešel. Poručík za ním zavrčel: VE VIRU INTRIK
„Pijavice! Takový se dokáže pěkně zakousnout, že se ho člověk nemůže zbavit! Nu, odhalil jsem mu leccos ze svého života, a proto se k němu zatím musím chovat přátelsky. Jinak by všechno vyžvanil!" Oblékl se k vycházce. Právě chtěl vyjít z místnosti, když se otevřely dveře předpokoje. Vstoupil černě oblečený muž. Poručík jej znal jen z doslechu občas ho zahlédl a věděl, že mu říkají ,pan asesor.
„Promiňte," pravil návštěvník.
„Vidím, že jste připraven k vycházce?"
„Nepochybně ano. Co chcete?"
„Hledám pana poručíka voň Scharfenberga."
„Bude to trvat dlouho?"
„Myslím, že nikoliv."
„Jsem to já. Pojďte dovnitř!" Vrátil se do místnosti. Asesor jej následoval, zavřel za sebou dveře a podal mu navštívenku.
„Prosím, má vizitka, protože vaše přítomnost zabránila, abych se nechal ohlásit." Voň Scharfenberg vrhl opovržlivý, téměř přezíravý pohled na jméno, jež stálo na vizitce, ledově se uklonil a prohlásil tónem muže, který se cítí být obtěžován:
„Těší mne! Co si přejete?"
„Rozhovor mezi čtyřma očima."
„Tady nás nikdo neslyší. Doufám, že v této záležitosti nebudu muset litovat odkladu plánované vycházky."
„Bezdůvodně nikoho neobtěžuji."
„Takže soukromá záležitost?" Asesor přelétl důstojníka chladným, pátravým pohledem a odpověděl:
„Vlastníte snad nějakou židli, pane voň Scharfenbergu?" Tázaný trochu zrudl a řekl:
„Vidíte, že jich zde stojí šest!"
„A my vedle nich!" odtušil muž ostřeji.
„Hm! Myslel jsem, že budeme brzy hotovi. Nuže, posaďme se, pane asesore!" Posadil se, jurista následoval jeho příkladu. Když se pá-travě rozhlížel po místnosti, aniž by hned mluvil, poručík jej netrpělivě vybídl:
„Myslím, že jsem se už ptal, zda přicházíte v soukromé záležitosti!"
„Trochu soukromé, ale ještě víc úřední."
„Ach! Co mám společného s civilními úřady?"
„Nejdřív bych vás požádal, abyste mi zodpověděl několik otázek, pane poručíku."
„Doufám, že nebudou zbytečné!"
„Och, člověk dává otázkám takovou podobu, aby odpovídaly zamýšlenému účelu. Byl jste snad včera na představení rezidenčního divadla?" Poručík hryzl knír. Mladý asesor se choval tak klidně, chladně a přesto nadřazeně, že se důstojník cítil nemile dotčen. Odpověděl tvrdým hlasem:
„Přišel jste, abyste se mě ptal, zda navštěvuji divadla, pane asesore?!"
„Ano. Proto také má otázka."
„Nu, pak jste mě nemusel obtěžovat. Nejsem zvyklý skládat cizím lidem účty o způsobu, jakým trávím volný čas. Podobné otázky nikdy nevyslovuji a stejně málo na ně odpovídám."
„Myslím, že mi i přesto odpovíte."
„Na podobné otázky nikoliv."
„Již jsern poznamenal, že přicházím v úřední záležitosti. Má otázka nemá nic společného se soukromou zvědavostí."
„Pak vás žádám, abyste mi sdělil úřední příčinu, ještě než vám odpovím." VE VIRU INTRIK
„Přišel jsem, abych úředně zjistil, zda jste navštívil rezidenční divadlo - proto jsem se zeptal. Spokojen?"
„Proč to chcete vědět?"
„Prosím, prosím! Jsem tady, abych se ptal a ne se nechal vyslýchat!"
„Nu, pak jsme skončili. Neodpovím, pane asesore!" Zvedl se. Asesor udělal totéž, vrhl na poručíka zpola opovržlivý a zpola soucitný pohled, potom klidně prohlásil:
„Jak si přejete, pane voň Scharfenbergu. Protože jsem zvyklý dostat odpovědi na své otázky v době, kdy je potřebuji, dovolte mi, abych si na okamžik posloužil vašimi psacími potřebami." Vytáhl z kapsy formulář, vyplnil volné kolonky, vytrhl popsaný list a podal jej poručíkovi.
„Prosím, berte to na vědomí!" Voň Scharfenberg si jej rychle přečetl, ustoupil o krok a vyjel:
„Jak? Obsílka k okresnímu soudu?!"
„Jak vidíte!"
„A to mne zvete k sobě?!"
„Protože jsem byl pověřen touto záležitostí."
„Dokonce ihned, neodkladně?"
„Jistěže."
„A hrozíte mi zatčením?!"
„Snad jsem k této ostré formulaci dostatečně oprávněn."
„Pane! Zapomínáte, že jsem důstojník!"

„Právě, že zohledňuji váš stav, obtěžoval jsem sejít k vám. Protože jste mne odmítl, musíte vyhovět předvolání."
„Tak se jedná jen se zločinci!" Asesor pokrčil rameny a dodal:
„Se zločinci nebo individui, která odmítají zákonům patřičnou úctu."
„Ach! Nazval jste mě individuem?!"
„Mluvil jsem obecně. Mimoto, v tomto slově není obsažena žádná urážka, je jím míněn jednotlivec, kterým samozřejmě jste, stejně jako já. Doufám, že vás nejpozději za deset minut spatřím u sebe! Adieu!" Přistoupil ke dveřím. Teprve nyní začal poručík brát celou záležitost vážně a zeptal se:
„Zatraceně, je ta věc opravdu tak důležitá?"
„To poznáte!"
„Prosím, zůstaňte! Bude lepší, když náš rozhovor ukončíme tady."
„Činíte jen dobře." Klidně se posadil na židli, z níž před chvílí vstal, a pokračoval:
„Nuže, prosím, byl jste v divadle?"
„Musíte to opravdu vědět?"
„Ano."
„No dobře, byl jsem tam."
„Jak na vás zapůsobila Leda?"
„Hm! Nejlíp zrovna ne. Odložené zboží!" Asesor pokrčil při jeho oplzlé odpovědi rameny a klidně pokračoval:
„Už j sté ji někdy viděl?"
„Ne."
„Skutečně ne?"
„Ne. Vystupovala tady poprvé. Nebo to nevíte?"
„Když tvrdíte, že jste ji ještě neviděl, mluvíte o ní jako o tanečnici, že?"
„A jak bych o ní měl mluvit?"
„Jako o soukromé osobě, kterou jste viděl již dřív."
„Nikdy jsem ji neviděl!"
„Pane poručíku, zatajujete pravdu!"
„Hrome, chcete mě označit za lháře?!"
„Lituji, že nechápete vážnost situace! Přišel jsem jen proto, abych pokud možno zohlednil vaši rodinu. Jinak bych vás musel zajistit." Voň Scharfenberg zlostně vyskočil. cl
„Mluvíte o zatčení?!"
„Ano," odtušil úředník chladně.
„Sakra, to si vyprošuji!"
„Nu, řeknu vám na rovinu, že jste podezřelý ze dvou vzájemně si konkurujících zločinů."
„Zločinů?! Kruci!"
„Ano, přesně tak."
„Z jakých zločinů, pokud se mohu poníženě zeptat, milý .gane asesore?"
„Vražda dítěte a"
„Vražda dítěte! K čertu! Já měl zabít dítě? Já? To je ší-Ipnost!"
„Vražda dítěte a krádež." Při posledních slovech poručík zbledl. V
„Pane," zvolal,
„snad si nemyslíte, že jsem nějaký lump!"
„Nic si nemyslím, nic netvrdím, pouze vyšetřuji. Že zapíráte známost s Ledou není ovšem důvodem, abych vás po-Važoval za nevinného."
„Ještě lip! Kdo mi může tuto známost dokázat?"
„Já"
„Ach, na tojsem zvědavý!"
„Vaše zvědavost může být uspokojena." Sáhl do náprsní tašky, vytáhl z ní několik dopisů a řekl:
„V těchto dopisech oznamuje jistý poručík Bruno voň Scharfenberg jisté Editě voň Wartensleben, že zaplatil určitou částku za výchovu. Znáte ty dopisy?" Důstojník byl chvíli zdrcen, že se nezmohl na odpověď. Konečně ze sebe vyrazil:
„Proč se staráte o tyto dopisy?"
„Protože mám co do činění s jejich adresátkou."
„Dala vám je?"
„Ne, nalezli jsme je v jejím bytě."
„Nalezli? Zní to, jako kdybyste tam něco hledali!"
„To jsme opravdu dělali. Leda byla zatčena a dána do vazby."
„Proč?"
„Právě kvůli vraždě dítěte a pro krádež. Takže vidíte, že jsem přišel kvůli závažné věci. Mohu-li vám něco doporučit, pak mluvte čistou pravdu!" Voň Scharfenberg si otřel čelo, z něhož mu začaly stékat kapky potu. Chtěl vypěnit, ale zabránily mu v tom rozpaky, do kterých upadl.
„Kvůli vraždě dítěte? Kdy ho jako měla zabít?"
„Asi před čtyřmi roky - vaše dítě, pane poručíku!"
„To přece žije!"
„Kdepak!"

„Vždyť dodnes platím výživné!"
„Hm, to je věc, která mluví pro vaše dobro. Vy tedy nevíte o smrti dítěte?"
„Ani slovo."
„Kde jste poznal Ledu?"
„V lázních."
„Jak se jmenovala?"
„Edita voň Wartensleben."
„To je falešné jméno."
„Jiné neznám. Pouze vím, že se později nazvala uměleckým jménem Leda."
„Prosím, mluvte otevřeně: jste otcem dítěte, které porodila asi před čtyřmi roky?"
„Ano." Asesor — samozřejmě nám velmi dobře známý asesor voň Schubert - potlačil lehký úsměv a ptal se dál: VE VIRU INTRIK
„Byl jste jejím jediným milencem?"
„Ano."
„Neměla jiné poměry?"
„Ne."
„Domnívám se, že jsem slyšel o jejím vztahu s baronem voň Helfensteinem."
„Předtím. Z lásky ke mně tento poměr zrušila. Vaše otázky mají nejspíš nějaký důvod. Že by" Úředník přikývl a řekl:
„Děti se většinou rodí po devíti měsících."
„Na to jsem později často myslel."
„Našli jsme u ní baronovy dopisy, které dokazují, že také on platí výživné."
„Proklatě!"ujelo důstojníkovi. . l
„Přikláním se k názoru, že podvedený jste vy. Nemáte dů-H(fd tu ženu šetřit. Přiznání vám jen prospěje. Váš otec vě-dŘl o poměru s Ledou?"
„Doslechl se o tom."
„Co udělal?"
„Zakázal mi, abych se s ní stýkal." íj%,Poslechljste?"
„Pchá! Poslouchá snad zamilovaný! Abych vše mohl taji nechal jsem ji zmizet."
„Kam?"
„Do - do - — do malé vesnice," koktal. $
„Opravdu?"
„Ano."
„Hm! Zdá se, že zde poněkud uhýbáte. Nu, však se zase sejdeme na správném místě! V té vesnici porodila?"
„Ano."
„A pak?"
„Pak odjela s děckem do Paříže."
„Hned ne - nejdřív je zabila."
„Čerta! O tom jsem nevěděl."
„Svrhla podezření na dívku, která dodnes sedí nevinně ve vězení."
„Jistě?"
„Ano."
„Prokletá ženská!"
„Čertice! Ale prosím, rozloučil jste se s ní před jejím odjezdem do Paříže?"
„Ne."
„Měla dost prostředků na cestu a pro začátek nového života?"
„Z mých darů si mohla dost ušetřit."
„Řeknete mi, jak se jmenovala vesnice, v níž rodila?"
„Jméno mi vypadlo z hlavy."
„To se stává, ale nevadí. Podařilo se nám ji objevit. Je to opravdu malé hnízdo. Byl byste tak laskav a nechal šiji ode mne ukázat?" Vstal a kráčel ke dveřím.
„Kam jdete?" divil se poručík.
„Prosím, pojďte za mnou!" Voň Scharfenberg si neuměl jeho jednání vysvětlit. Šel za asesorem, který zamířil chodbou na druhou stranu budovy, kde zastavil těsně přede dveřmi. Z kapsy vytáhl dva klíče a odemkl.
„Hrome, kde jste vzal ty klíče?"
„Dostal jsem je od pana soudního rady. Člověk musí být vždy připraven. Prosím, vstupte!" Poručík poslechl juristu, který odemkl i druhé dveře, vedoucí do ložnice.
„Tak! Zde je to malé hnízdečko, kde se slečna Edita voň Wartensleben zdržovala, že?" Poručík polykal a polykal, jako by jej něco dusilo v krku.| Konečně se zeptal: ,
„Kdo vám to prozradil?"
„Stačí, že to víme. Právě tak si umíme vysvětlit její úspory na cestu. Bylo to oněch pět tisíc guldenů, které chyběly Pe-termannovi v pokladně." Duševní rovnováha poručíka se zcela vytratila. Klesl na pohovku, neschopen slova. Na asesora to muselo učinit dojem. Přistoupil k oknu, vzal šňůru od záclony a poznamenal:
„Utrhla kus této šňůry a uškrtila jím dítě, pane voň Schar- fenbergu!"
„To - to je -jsem nevinen. O této vraždě nic nevím!"

„I kdybych připustil, že mluvíte pravdu, proč mne sám nutíte, abych vám nedůvěřoval?"
„Nutím?"
„Ano. Mluvil jste o vesnici, která neexistuje, zmínil jste se o úsporách, které zde nikdy nebyly. Jak vám mohu věřit to ostatní?" Stál vzpřímeně před zhrouceným poručíkem, který nevěděl, co má říci. Úředník pokračoval:
„Jsem kriminalista a jako takový také psycholog. Dokážu násilím proniknout do nitra člověka, který mi to nechce umožnit dobrovolně. Čtu i ve vaší duši. Vím, že na vraždě nenesete spoluvinu a že jste mi v souvislosti s penězi nic neřekl, protože byste musel přiznat nesmírně těžkou vinu opomenutí .Ale tohoto přiznání stejně nebudete ušetřen. Musíte to udělat, ať dneska nebo zítra, dobrovolně či z přinucení. Otevřeně vám radím, abyste byl upřímný. Jinak vystoupíte veřejně před soudem. Jak to tedy chcete vyřešit?"
„Ptejte se!" vydechl poručík.
„Byl jste již tady, když Leda zmizela?"
„Ano."
„Proč utekla?"
„Můj otec napsal, že přijede."
„Snad mu musela jít z cesty, ale nemohla použít jiný prostředek než útěk?"
„Chtěl jsem ji dočasně vystěhovat a hledal jsem vhodný byt. Večer však zmizela. Teprve v dopise, který mi poslala z Paříže, jsem se dozvěděl, kam vlastně šla."
„A s ní zmizelo také pět tisíc guldenů?"
„Ano."
„Zmínila se snad o této krádeži?"
„Napsala mi, abych se nedivil, ale že se zajistila z in-spektorovy pokladny."
„Máte ještě ten dopis?"
„Ano."
„Dáte mi ho!"
„Musí to být?"
„Je to nevyhnutelné! Petermann nechtěl Ledu prozradit vy jste byl příliš slabý, abyste otci přednesl otevřené při- i znání - proto se obětí stal inspektor."
„Myslel jsem, že otec nebude brát ohledy. Den za dnem jsem se chystal přiznat se mu, ale nikdy jsem se neodvážil."
„V této záležitosti vás nechci soudit. Kde máte dopis?"
„Naproti v mé pracovně."
„Tak jej vyzvedneme. Musím vás upozornit, že od této chvíle nesmíte vstoupit do těchto dvou místností. Klíče si vezmu s sebou." Když v druhém pokoji dostal starý, a přece tak důležitý J dopis, připravil se k odchodu. Poručíkova hrdost se vypařila, hlavně z obav před otcem. Mladík se vzmohl na otázku:
„Bude Leda obžalovaná kvůli krádeži a kvůli vraždě dítěte?"
„Ano."
„A potrestaná?"
„Samozřejmě!"
„Pak bude zjištěno, že Petermann byl nevinen."
„Jistěže. Sám se postarám, aby tato zpráva byla dostatečně zveřejněna."
„Proboha! Pomyslete na mého otce, který se všechno dozví!"
„Je to nutné."
„Udělá hrozný výstup!".
„Nepochybně ano."
„Hrůza! Nejraději bych se zastřelil!"
„Pane poručíku, při vašich slovech vidím před očima nevinného Petermanna."
„Proč nemůžete zohlednit mne? Petermann je už na svobodě, všechno ve zdraví přetrpěl."
„A jeho čest? Ne, musí být úplně rehabilitován. Vy jste důstojník, ale nesmírný egoista ještě větší zbabělec."
„Pane asesore!"
„Pchá! Řeknu pravdu vám i všem ostatním. Snad se nebojíte útoku, neboť při něm najdete sto možností, jak zůstat nezraněn, ale jakmile se jedná o zlo, kterému se nemůžete a nedokážete vyhnout, ihned pozbýváte odvahy! Nikdy jste neměl přijmout nesmirnou oběť, kterou Petermann přinesl. Jistě hodinu za hodinou a minutu za minutou tajně doufal, že z něho sejmete kalich hořkosti. Při jednání řekl své ‚ano, ale v domnění, že vyskočíte z řad diváků, abyste zvolal hlasité ‚ne - avšak marně. Byl odsouzen a utržil nezaslouženou ostudu. Projevil obrovské hrdinství a vy - stejně velkou zbabělost. A řeknu vám ještě něco. Kdybyste mne náhodou vyzval, nebil bych se s vámi. Důvod jistě pochopíte. Mohu vám dát jedinou radu: přiznejte vše svému otci, a to dřív, než nám to přikáže naše povinnost. Adieu!" Důstojník byl zdrcen. Nedokázal odpovědět. Asesor odešel, zde už neměl nic na práci, ačkoliv před ním stála ještě jedna povinnost - druhý rozhovor. Odebral se do paláce -barona Franze voň Helfensteina. Ten byl doma, ale nemohl pochopit, co po něm může chtít nějaký asesor voň Schubert. Mluvil s ním spatra a přímo mu naznačil, aby návštěvu co nejvíc zkrátil.
„Promiňte, pane barone," odpověděl asesor,
„musím této záležitosti věnovat tolik času, kolik zasluhuje. Jde o jistá zjištění o osobě, která u vás sloužila."
„Koho míníte?"
„Jistou Lauru Wernerovou."
„Neznám!"

„Nechtěl by pan baron osvěžit své vzpomínky? Bylo by mi to milé."
„Takové věci mne nezajímají. Jděte za správcem, aby vám dal informace tohoto typu. Kdo by si pamatoval jména služebných!"
„S tím souhlasím. Proto jsem přesvědčen, že si vzpomenete na jinou osobu, která u vás nesloužila."
„Kdo to má být?"
„Jistá Aurora Bormannová."
„Neznám."
„Pak jistě neznáte ani slečnu Editu voň Wartensleben?" Baron se ovládal, že ani necukl brvou, ačkoliv věděl, že se něco chystá. Nenucené odpověděl:
„To jméno mně nic neříká."
„Hm! Byl byste tak laskav a podíval se na tyto obálky?" Z náprsní tašky vytáhl několik dopisů. Baron na ně vrhl krátký pohled a prohlásil:
„Adresované Editě voň Wartensleben? Do toho mi nic není!"
„Listy uvnitř obálek jsou podepsány vaším jménem."
„Zřejmě existuje ještě někdo, kdo nese stejné jméno, nebo se jedná o hloupý vtip. Kde jste vzal ty dopisy?"
„Patřily jedné ženě, na níž byla uvalena vyšetřovací vazba."
„Kdo je to?"
„Tanečnice Leda." Nyní sebou trhnul, ale rychle se vzpamatoval a překvapeně se zeptal:
„Ledu zatkli? Po jejím včerejším vítězství? Překvapivé! V tom případě nemá rábí Ben Akiba pravdu: existují věci, které tu ještě nebyly."
„S tím souhlasím. Pro našince je nejnepříjemnější, když musí něco, co tu ještě nebylo, povolat do současnosti, aniž by toho byl schopen. Já mám například dokázat, že jistý baron je otcem dvou nemanželských dětí, jednak jisté tanečnice a potom dcery starého divadelního sluhy."
„Nu, alespoň se o to pokuste!"
„To musím. Dál musím dokázat, že tyto děti byly zaměněny, a to po vraždě prvního a po smrti druhého."
„Hrůzné!" vysmíval se baron.
„Pak musím najít stodolu, pod níž bylo jedno z dětí zahrabáno tanečnicí a jakousi obrovitou dámou."
„Tu těžko najdete!"
„Už ji mám."
„Skutečně?" otázal se baron zpola výsměšně a zpola v obavách.
„Ano. A nemám jen stodolu, nýbrž i dítě, obří dámu, tanečnici a obě jejich matky."
„Jaké štěstí!" syčel Franz, ale zbledl. Poté dodal:
„Ale co má všechno tohle společného s vaší návštěvou u mne?"
„Chtěl jsem vás totiž požádat, abyste prokázal totožnost těchto osob."
„Jak jste přišel na tak bláznivý nápad?"
„Prostě tvrdím, že je znáte."
„Nechtě mě žít! Nemám čas na tanečnice či obří dámy!"
„Nevíte snad, co jistého dne udělala obryně u stodoly?"
„Pane, nejsem jasnovidec a nevím, proč jste si pro své obtěžování vybral zrovna mne!"
„Nu, snad se podaří toto nepříjemné obtěžování od vás odvrátit." Uklonil se a odešel.
„Proklatě!" mumlal baron, když osaměl.
„Leda s obryní byly zatčeny a jejich matky také! Co to znamená? Je to náhoda nebo následek cílevědomého plánu? Musím se ujistit a hned to půjdu prozkoumat." Poručík voň Scharfenberg byl úplně zdrcený. Bezmyšlenkovitě zíral před sebe, dokud nebyl vytržen ze zamyšlení zvukem zvenčí. Tu se mu vybavila poslední slova.
„Zbabělec!" syčel.
„Byl jsem nazván zbabělcem, aniž bych mohl toho chlapa potrestat! Já - ach, co vlastně udělám? Pchá, ještě to není tak zlé, nespěchá to. Důležitější je získat peníze. Až je budu mít, ostatní se stane hračkou. Musím rychle najít Wilibalda Schónleina!" Vydal se na pochůzku, kterou dosud nebyl schopen vykonat. Udaná adresa jej přivedla do bohatší čtvrti. Byt ležel v prvním patře, jméno bylo vyryto do mosazné tabulky. Zazvonil a byl vpuštěn. Provedli jej několika nádherně zařízenými místnostmi, načež byl požádán, aby se na chvilku posadil. Ve vedlejší místnosti byly přítomny dvě osoby, jež si spolu šeptaly - žena a muž.
„Jen ho nech čekat," mínila žena.
„Bude povolnější. Také na něho musí zapůsobit skvostný nábytek!"
„Hahaha! Bude nás považovat za boháče!"
„I když jsme si všechno půjčili - právě kvůli dojmu. Jen aby spolupracoval!"
„Myslím, že na podmínky přistoupí."
„Byl by hloupý, kdyby odmítl. Už nemáme ani halíř. Co vlastně říkal starý Solomon Levi?"
„Dostal jen papír, ale o peníze prý nepřijde."
„Takže syn peníze vyčistí. Nu, myslím, že už můžeš jít!" Muž vrhl pohled do zrcadla, upravil si kravatu, vytáhl z rukávů papírové manžety, dodal si sebevědomé vzezření a vstoupil k poručíkovi. Ten rychle vyskočil, vysekl vojenský pozdrav a zeptal se:
„Nepochybně pan Schonlein?"
„Mám tu čest," přikývl tázaný nadutě.

„Pan poručík voň Scharfenberg?"
„K službám!"
„Prosím, usedněte!" Posadili se naproti sobě. Druhý váhal, proto se poručík zeptal:
„Je vám znám důvod mé návštěvy?"
„Ano, vždyť jste mi ho sdělil!"
„A vy jste ochoten - hm! Ano?" Pan Schdnlein si odkašlal a poté samolibě prohlásil:
„Snad. Musíme si o tom promluvit. Vlastně to nemám zapotřebí, žiji z úspor a nepotřebuji úročit úroky. Před nedávném se mi však uvolnil jistý kapitálek, který mohu uložit až po nějaké době. Nechci, aby peníze ležely v šuplíku, aniž by nesly prospěch. Proto mne napadlo, že bych někomu mohl posloužit, a nechal jsem vytisknout inzerát."
„Našli se zájemci?"
„Ach, bezpočet! Ale zatím jsem váhal. Nikdo mi nepřipadl dost důvěryhodný. Nabízeli mi vysoké, vysoké úroky a kromě toho dávali do zástavy obrovské majetky, ale to nechci. K čemu jsou dobré podmínky, když přijdete o peníze, že?"
„To máte pravdu."
„Raději najdu člověka, který mi peníze včas a poctivě vrátí. Takovému je poskytnu za běžný bankovní úrok."
„Kolik?"
„Tři procenta."
„Cože? Víc nechcete?"
„Ne. K čemu? Už jsem řekl, že to nepotřebuji."
„Nu, pak si přej u, abych patřil k žadatelům, jimž věnujete svou důvěru."
„Abych byl upřímný, líbíte se mi. Přece jen však neznám vaše poměry."
„Nikdy jste neslyšel o rodu Scharfenbergů?"
„Ne."
„Strýc je vládním radou a ředitelem zemského ústavu v Rollenburgu"
„Hm, to by vás mohlo doporučit!"
„Můj otec je důstojníkem, ale nyní je již ve výslužbě. Žije na svých statcích. Je velmi šetrný a domnívá se, že každý musí žít podle starých vzorů. Pochopitelně považuji za nejlepší klepat co nejméně na jeho pokladnu, což jistě chápete
„Chápu, chápu! Mladá krev se chce vybouřit. Staří zapomínají, že kdysi nebyli jiní. Člověk má mládí prožít naplno, hlavně když to dovolují jeho poměry a očekávají ho jisté - vazby"
„To je i můj případ. Jsem jediný dědic."
„Výtečně! Zdá se mi, že bych vám mohl věnovat důvěru! Kolik vlastně potřebujete?"
„Hm! Rád bych získal částku, která mne na nějakou dobu učiní zcela samostatným."
„Správně! Prosím, kolik?"
„Hm, snad šest - sedm - deset tisíc guldenů?"
„Velmi se blížíte částce, kterou disponuji. Potřebujete peníze hněď?"
„Okamžitě."
„Jaké jistiny nabízíte?"
„Směnku a čestné prohlášení."
„To by mohlo stačit. Souhlasíte tedy se třemi procenty, pane voň Scharfenbergů?"
„Jistěže, souhlasím! Navíc ujišťuji, pane Schonleine, že jste noblesní a čestný muž!" Byl doslova elektrizován myšlenkou, že ihned dostane deset tisíc guldenů.
„Ó, prosím," zněla odpověď, „je mi potěšením, mohu-li pomoci kavalírovi! Takže chcete?"
„Pokud vám to vyhovuje?"
„Jistě! Mohu vám dát zatím k vyplnění směnku?"
„Prosím. Na jak dlouho mi částku půjčíte?"
„Na jak dlouho ji potřebujete?"
„Hm, poněkud déle. Snad půl roku?"
„Pro mě za mě! Tady je směnka. Prosím!" Všechno šlo jako po drátku. Poručík uchopil pero a začal vyplňovat formulář. Tu se v předsálí ozval zvonek, o okamžik později zazněla otázka:
„Pozdrav Pán Bůh, milé dítě! Je tady Wilibald?"
„Ano."

„Kde?"
„V čajovně. Ale je"
„Dobrá, dobrá, najdu ho."
„Ale otče, jeto"
„Dobře, už jdu!" Dveře se otevřely a vstoupil muž, na němž bylo na první pohled vidět, že patří mezi světáky.
„Dobrý den, synáčku! Jak se vede? Ach - nejsi sám! Vyrušil jsem? Promiňte!" Uklonil se před poručíkem, domácímu pánovi stiskl ruku a poznamenal:
„Nezdržím se dlouho, hned jsem hotov."
„Nechceš jít zatím vedle?" Pokynul na protilehlé dveře.
„Děkuji, ale nemám čas čekat. Jsem v časové tísni. Hned půjdu."
„Nu, pak vás představím - můj tchán - pan poručík voň Scharfenberg." Oba se vzájemně uklonili, poté se tchán obrátil na zetě:

„Poslyš, Wilibalde, novinka, skvělá novinka!"
„Tak? Obchodní?"
„Samozřejmě. Peruánci padají"
„A to nazýváš skvělým?"
„Ano, protože Chile tím získá. Akcie stoupají hodinu za hodinou, minutu za minutou. Už jsem dneska dostal tři telegramy, abych koupil všechno, co se nabídne. Zatím o tom vím jenom já. Mohli bychom nakoupit levně a získat nesmírné jmění."
„Gratuluji!"
„Díky, mladíku!" uhodil zetě bodře do ramena.
„Ale mám velkou smůlu - nemáš nějakou hotovost?"
„Hm! Proč?"
„Nakoupil jsem za čtyřicet tisíc guldenů, ale úplně jsem se vydal. Mohl bych koupit víc, leč jak to chodí, jen proti hotovosti. Máš peníze?"
„Mám sice k dispozici patnáct tisíc guldenů, ale tato částka se již"
„K dispozici?" přerušil jej tchán.
„Patnáct tisíc? Bravo, výborně! Pomoc v poslední chvíli! Pozítří ti je vrátím. Dej je sem!"
„To asi nepůjde."
„Jak to?"
„Naložil jsem s nimi jinak."
„Jinak? Pitomost! Jak asi, he?" Schonlein zrozpačitěl nemohl přece prozradit důstojníka. Proto si vymyslel výmluvu:
„Potřebuji je na hypotéku."
„Na hypotéku? Cože? Tchán ti musí být přece přednější! Ostatně ten člověk může dva dny počkat!"
„Potřebuje je dneska."
„Blbost! Těch patnáct tisíc ti může vydělat dalších pět! A ty bys je vrazil někomu jinému?! Styď se, Wilibalde! To bych si o tobě nikdy nepomyslel. Ale počkej!" Vesele se zasmál a vyběhl ze dveří. Poručík byl jako na trní. Užuž se radoval, že dostane tolik peněz - a najednou se tu objeví rozverný tchán! Směnku měl již vyplněnou, právě sepisoval čestné prohlášení.
„Nebylo by lepší, pane Schónleine"
„Copak, pane poručíku?"
„Kdybyste tchánovi přiznal, že mi ty peníze půjčujete."
„Ach tak! Nechtěl jsem být indiskrétní."
„Za těchto okolností považuji tento postup za nejlepší. Navíc bych se spoléhal na mlčenlivost vašeho tchána."
„Jistě, jistě! Takže já-Bože, jak odtud vyběhl! Něco mne napadlo!"
„Něco nepříjemného?" otázal se důstojník starostlivě.
„Kdepak! Víte, my hospodaříme dohromady, tím chci říci, za každému jsou k dispozici obě pokladny - a můj papaje poněkud násilnický, i když mu to člověk nemůže zazlívat. Teď mne napadlo, že jsem nezamkl pokladnu, v níž peníze leží. Snad ho nenapadlo, aby sám - ach, tady je!" Tchán se vrátil do pokoje. Bušil rukou do náprsní kapsy a hlasitě jásal.
„Vítězství, vyhrál jsem, vyhrál jsem! Mám je!"
„Co?"
„Patnáct tisíc! Příště si zamykejte pokladnu! Podepsal jsem potvrzení a dal ho dovnitř. Ted musím mazat! Kupovat, kupovat, kupovat! Adieu, chlapče! Poroučím se, pane poručíku!" Vyběhl ze dveří. Voň Scharfenberg by jej nejraději nakopl, ale nebylo to nutné, neboť Schónlein rychle přiskočil a za ruku vtáhl tchána zpátky.
„Počkat!" zvolal.
„Tak rychle to nepůjde!"
„Co ještě?"
„Už nemohu těmi penězi disponovat. Slíbil jsem je tady panu poručíkovi."
„Panu poručíkovi?" zaznělo překvapeně.
„Ano."
„Jemu platíš hypotéku? Ach ne, tady vidím nějakou směnku! Hm, hm! Zeťáčku, zeťáčku, zdá se mi, že fušuješ do řemesla lichvářů a uřezávačů krků!"
„Kdepak, vždyť mě znáš! Jen tři procenta."
„Tři procenta?! Člověče, zbláznil ses?! Já ti z toho vymáčknu aspoň třicet! No jo, jako vždycky: tvoje dobré srdce! To nedovolím!"
„Rád přihodím," prohlásil poručík jako ve snu.
„Nic nebude, vůbec nic! Co mám, to mně nikdo nevezme! Promiňte!" Pak se na chvíli zamyslel a pokračoval:
„Snad by to šlo jinak! Scharfenbergové jsou poctiví, to vím, ale proč zrovna hotovost, když s ní mohu udělat takové terno!" Poručík se zhluboka nadechl.
„Máte snad jiný návrh, který by prospěl oběma stranám?" zeptal se.
„Snad. Wilibalde, necháš mě jednat?"
„Nu, hotovost nevydáš, tím jsem si jist, ale pana poručíka také nenecháš na holičkách. Dělej, co umíš!"
„Dobrá! Z ohledů na pana poručíka předložím jistý návrh. Bude-li přijat - dobře pokud ne - pak rychle zmizím. Takže?"
„Prosím, mluvte!" vybídl jej voň Scharfenberg.
„Nuže, dám vám tři tisíce guldenů v hotovosti a hned vám k tomu přidám směnku na Freimanna a spol. znějící na dva tisíce guldenů. Zbylých pět tisíc guldenů dostanete v chilských papírech, a to za cenu, kterou sám dám."

„Hm, to je slušné," zamumlal Schonlein.
„Freimann a spol. je bezpečná?" ptal se poručík, který o této bance nikdy neslyšel.
„Jistěže!"
„A akcie budou zhodnoceny?"
„Jaká je to otázka! Vždyť vám"říkám, že stoupají jako papíroví draci. Pokud budete chtít, můžete svých pět tisíc zdvojnásobit! Nuže, plácneme si?" Napřáhl ruku, kterou lehkomyslný mladík bez váhání stiskl. Čestné prohlášení bylo již napsáno a opatřeno podpisem, a proti němu dostal následující: tři tisíce guldenů v bankovkách, směnku a jihoamerické státní papíry. Rád, že záležitost skončila tímto způsobem, zastrčil vše do kapsy, přičemž se mu ještě dostalo ujištění veselého, žo-viálního tchána:
„Nejednou si vzpomenete na mou dobrotu, pane poručíku. Výtečný zisk, který vás nemine, jste vlastně dostal z mé kapsy. Dělám to jen proto, že znám poctivost vašeho rodu. Chcete se přesvědčit?" Poručík nebyl obchodníkem, nikdy se nezajímal o burzu s cennými papíry. Byl šťasten, že dostal půjčku a neměl chuť se zabývat suchopárnými výpočty. Protože mu však byl nabídnut důkaz, využil toho. Odpověděl:
„Rád to učiním."
„Výtečně! Prosím, podívejte se tady, pane poručíku!" Vytáhl z kapsy kurzovní lístek, ukázal na jisté místo a řekl:
„Tady to máte černé na bílém. Čtěte!"
„Nejnovější emise Chile:," četl důstojník.
„Nu, rozumíte tomu?" ptal se tchán.
„Přiznávám, že těmto věcem moc nerozumím. Řekl bych, že cena emise je."
„Jistě, a nyní je za. Jak velký zisk tedy plyne ze sto-guldenového papíru?"
„Deset guldenů."
„Ano. Vy však vlastníte papíry za pět tisíc guldenů. Jak si tedy stojí váš zisk?"
„Deset procent, tudíž pět set guldenů."
„Správně, tak to je. Tato částka teče přímo z mé kapsy do vaší, protože jsem vám je přenechal za sto, ačkoliv bych je měl počítat podle denního kurzu. Chci však být vstřícný, protože j sem tchán pana Schónleina, na kterého se jistě znovu obrátíte. Noblesse oblige- slušné jednání, to je nejlepší doporučení obchodníka."
„Děkuji vám a připojuji ujištění, že na vaši přízeň nezapomenu." Uctivě se rozloučil a odešel. Sotva opustil dům, tchán se triumfálně zasmál a řekl:
„Skvělé, výtečné! Sedl nám na lep!"
„A jak snadno!" souhlasil takzvaný zeť.
„Jako hýl!"
„Daleko hloupěji!"
„Věří, že jsem mu daroval pět set guldenů!"
„A že jsi opravdu můj tchán!"
„I ty lichváři! Žid Solomon Levi je skutečně génius. Za tři tisíce guldenů a špatné papíry jsme dostali směnku na deset tisíc včetně čestného prohlášení! Solomon tímto obchodem vydělá pět tisíc guldenů!"
„A my? Kolik dá nám?"
„Tobě stovku, mně stovku a skvělé firmě Freimann a spol. také sto."
„Ó, Freimann vydělá víc!"
„Jak to?"
„Vždyť mu také dá chilské papíry, ale napočítá mu je za sto deset. Vyplatí mu tedy dva tisíce, ale získá dvě stě. Dohromady vydělá tři sta. My z toho máme málo!"
„Také si myslím!"
„A k tomu riziko!"
„Riziko? Pchá! Prodávám své papíry tak draze, jak to svedu. V tom mi nikdo nesmí nařizovat."
„Ani zákon?"
„Ne."
„Vždyť jsi poručíka oklamal, když jsi tvrdil, že kurz je sto deset."
„To že jsem řekl?"
„Jistě. Sám jsem to slyšel!"
„Nesmysl! To četl on sám! Proč se díval na špatný řádek a ne na správný, na němž jasně stojí: loňská emise Chile za třicet. V Chile sesadili prezidenta a veškeré boje proti Peru byly v loňském roce ztraceny. Nový prezident se vyvaruje, aby platil dluhy svého předchůdce! Měl štěstí, že porazil Pe-raánce, proto stojí jeho papíry tak vysoko. Pokud je porazí znovu, zvedne se i cena papírů, to je samozřejmé. Poručík voň Scharfenberg mne ale nemůže činit zodpovědným za omyl, jehož se sám dopustil. Kromě toho je důstojníkem a musí se mít na pozoru, aby někdo nezjistil, jak je na tom finančně. Teď půjde k Freimannovi. Rád bych u toho byl. Freimann je sice chytrá hlava a má velkou kancelář, ale disponuje jen jediným písařem. Oba jsou rádi, když aspoň jednou za den smočí pero v kalamáři." — V tom měl pravdu. Freimann bydlel v živé ulici dveře jeho úřadovny byly opatřeny silnou mříží. Člověk se dostal dlouhou chodbou do šéfovy kanceláře. V první místnosti stál tucet psacích stolů, pokrytých obchodními knihami. To působilo dojmem, jako by se zde uzavíraly rozsáhlé obchody - ale bylo tomu jinak. Pouze u jednoho stolu stál starý, suchý mužíček a okusoval suchý husí brk - neměl co dělat. Vtom se ozval v pánově místnosti zvonek. Písař zamumlal něco pod vousy a vstoupil. Jak bylo zřejmé na první pohled, pan Freimann byl - žid. Tvář nesla typické izraelské rysy, také jeho hlas měl zvláštní nosový přízvuk. Zeptal se:
„Nespletl ses? Už to trvá moc dlouho!"

„Nespletl."
„Byl to opravdu voň Scharfenberg?"
„Ano. Když dostal dopis, čekal jsem před jeho domem. Potom jsem ho následoval."
„Zamířil k Schónleinovi?"
„Ano."
„Pak nechápu lenost, s jakou se tito lidé pohybují!"
„Třeba se v něm probudily pochybnosti."
„Hm! To by bylo hloupé!"
„Ano, naše pokladna"
„Mlč!"
„Ó, prosím, pane Freimanne! Snad můžu myslet na naši pokladnu!" Šéf na něho vrhl zlostný pohled a zeptal se:
„Máš k tomu důvod?"
„Přes měsíc jsem nedostal plat!"
„A já přes měsíc nedostal ani krejcar. Nejsi na tom hůř než já!"
„Jsem společník!"
„Tím menší důvod máš ke stížnostem!"
„A tím-větší je moje riziko!"
„Ach! Jak to?"
„Koho čapnou, když přijdou na naše obchody? Vás nebo mě?"
„Mě, protože jsem šéf."
„Ale já všechno podepisuju!"
„Jako společník k tomu máš právo, ale i povinnost."
„V tom případě bych se chtěl dělit o zisk!"
„Nesmysl! Ach, někdo zvoní!"
„To bude on!"
„Ať se ti daří!" Písař se vzdálil, aby odemkl železné dveře, které byly uzamčeny. Bruno voň Scharfenberg vstoupil. Hrdě a krátce pozdravil, překvapeně se rozhlédl po vohlých stolech a zeptal se:
„Zde sídlí Freimann a spol.?"
„Ano."
„Pán je doma?"
„Hm! Snad."
„Proč je tady tak pusto?"
„Šéf má dneska narozeniny a dal personálu na odpoledne volno. Zůstal jsem tu jen já a pan Freimann, abychom vyřídili důležité obchody." Těmito slovy vždy vysvětloval prázdná místa.
„Proč jste odpověděl ‚snad', když jsem se ptal, zda je šéf doma?"
„Protože nevím, zda přicházíte v záležitosti, kterou bychom museli považovat za nutnou."
„Chci předložit směnku."
„Ach tak! To pochopitelně nelze odkládat Dovolíte, abych vás ohlásil?"
„Zde je má vizitka." Účetní převzal s úklonou kartičku a šel do kanceláře šéfa. Záhy se opět objevil a hlásil:
„Pan Freimann nechá prosit."- Nechal poručíka vstoupit a tvářil se, jako by chtěl zmizet. Na Freimannův pokyn zůstal stát u dveří. Pánové se uklonili. Freimann nabídl poručíkovi židli a řekl:
„Posaďte se, pane poručíku, a dejte mi ještě chvilku času. Musím dokončit důležité rozhodnutí a předat je telegrafi-stovi." Důstojník se souhlasně uklonil a sedl si.
„Pojďte sem!" nařídil Freimann písaři. Ten vzal několik dopisů z vedlejšího stolu, přistoupil, otevřel první z nich a řekl:
„Dotaz od Burtona z New Orleans ohledně tabáku."
„Kolik?"
„Sto čtyřicet tisíc guldenů."
„Hm, to je hodně, ale"
„Můj skromný názor požaduje, abychom to zajistili."
„Myslíte?"
„Ano. Příští úroda nebude v žádném případě tak dobrá jako poslední. Cena poroste."
„Dobrá, telegrafujte, že beru. Dál!" Písař otvíral dopis za dopisem.
„Milloro v Bahii, káva," řekl.
„Kolik?"
„Třicet tisíc."
„Vezmu to na sklad."
„Mám to napsat?"
„Ano. Dál!"
„Západní Indie, cukr a rum."
„Bereme."
„Wisby, rybí tuk."
„Koupím."
„Alexandrie, rýže a obilí."
„To si nenechám ujít." Tak to probíhalo dost dlouho. Důstojníka se pomalu zmocňovaly obavy. Freimann dělal

objednávky za miliony, přičemž se tvářil, jako by se jednalo pouze o krejcary. Konečně byl vyřízen i poslední dopis a písař se vzdálil. Šéf se obrátil na voň Scharfenberga.
„Promiňte, že jsem vás nechal čekat, ale jistě jste si všiml, že se jednalo o značně důležité obchody. Čím vám posloužím?"
„Nechal jsem vám vzkázat, že"
„Ach, směnka -jak vysoká?"
„Dva tisíce guldenů." Řekl to polohlasně, skoro se styděl žádat takovou sumičku po muži, který kolem sebe rozhazoval miliony. Freimann lehce pokývl hlavou, přitáhl si blok a zeptal se:
„Tedy směnka?"
„Ano."
„Už jsem dnes vyplatil čtyři a další zde nemám zapsanou. Musí se jednat o nějaký omyl."
„Promiňte! Je to termínovaný vklad."
„Ach tak! Prosím, ukažte!" Vzal papír do ruky, pečlivě jej prohlédl a otázal se:
„Chcete snad peníze?"
„Ano."
„Jakým právem?"
„Dostal jsem to jako platbu."
„Hm! Nemějte mi to za zlé, pane poručíku, ale zřejmě nejste velkým přítelem obchodních manipulací?"
„Upřímně přiznávám, že" Zarazil se. Zmocnily se ho obavy, že Freimann z jakéhokoliv důvodu směnku neproplatí. Šéf s úsměvem přikývl a prohlásil:
„To jsem si myslel. Směnka je vskutku napsaná na vás, protože je tu uvedeno: Pro mne na příkaz pana póru"" A VE VIRU INTRIK voň Scharfenberga, ale dosud jste tam nepoznamenal své jméno."
„Ach tak!" zvolal voň Scharfenberg ulehčené.
„Hned to napravím. Půjčte mi prosím pero!" Dopsal své jméno a řekl:
„Tak, nyní je překážka odstraněna!"
„Tato ano."
„Cože? Je zde ještě další?"
„Jistěže," přikývl Freimann nadřazeně.
„Jaká?"
„Prosím, pane poručíku, vy jste si tento papír nepřečetl, když jste jej přijímal jako platbu?"
„Jen zběžně."
„Zběžně? Nemějte mi to za zlé, ale jedná-li se o dva tisíce guldenů, měl by člověk jednat zodpovědněji. I já, ačkoliv disponuji nesmírnými částkami, jak jste si snad všiml, jsem v tomto ohledu velice pozorný." Poručík dostal opět strach.
„Směnka má snad nějakou vadu?"
„Ne, v tomto ohledu můžete být klidný, leč - hm - snad vás budu muset požádat o prominutí, protože nemám právo vyslovovat slovo pečlivost. Třeba jsem vás jen špatně pochopil. Vy víte, že jsem příjemcem tohoto papíru?"
„Ano, pochopitelně!"
„A přejete si, abych jej vyplatil?"
„Ano."
„Nepochopil jsem vás tedy špatně? Mám směnku vyplatit, ne uložit?"
„Tak to myslím!"
„Milý pane poručíku, to však přece vůbec nemám zapotřebí!"
„Ne? Hrome! Jak to? Vždyť je směnka vystavena na vaši u, pane Freimanne!"
„Ano, je vystavena na firmu, ale není uveden termín výplaty. Nyní jsem si jist, že jste to pročetl jen povrchně. Prosím, podívejte se sem!" Poručík k nesmírnému úžasu četl:
„Tři měsíce po termínu vyplatíte na příkaz"
„Hrome!" vybuchl.
„Hm, ano!" mínil Freimann.
„Každopádně nepříjemné, ale změnit to nelze. Přece mi nepřipíšete ztrátu úroků! Prosím, přijďte opět za čtvrt roku, pane poručíku!" Vrátil mu směnku. Voň Scharfenberg ji rozpačitě mnul mezi prsty. Jednak se blamoval a navíc by rád dostal své peníze. Raději se vzdá úroků!
„Chápu," prohlásil,
„že nejste povinen směnku přijmout. Prosím vás však, abyste ji alespoň diskontoval."
„Hm! Slyšel jste, jaké mám objednávky. K tomu ovšem nutně potřebuji peníze. Nejedná-li se o nevyhnutelnost, nikdy hotovost nevytahuji z obchodu, i kdyby to měly být pouhé dva tisíce guldenů. Malá částka dokáže za tři měsíce vydělat velké úroky."
„Rád vás odškodním!"
„Tak? Hm! Potřebujete peníze tak nutně?"
„V nouzi samozřejmě nejsem, ale rád bych je měl."
„Nuže, kolik procent byste nabídl?"
„Snad běžných šest?"
„Je šest opravdu běžných?" Vrhl na něho kosý pohled, jako by chtěl říci:
„Vy, pánové důstojníci, dáváte víc, mnohem víc, alespoň sto!"
„Stačilo by tedy osm?" ptal se poručík.

„Hm! Nechci být považován za lichváře! Šest je dost. Pokud však chcete peníze, nemohu vám, bohužel, sloužit."
„Spokojil bych se i s jinými ceninami, pokud bych je mohl snadno zhodnotit."
„Snadno, velice snadno - v denním kurzu. Pořídil jsem si několik chilských akcií, protože tuším, že půjdou nahoru a vydělám na nich. Nedám je s lehkým srdcem, ale nechci vypadat jako nelida."
„Ó, prosím!"
„Vy byste o ně měl zájem?"
„A jaký!"
„Dobrá. Podívám se, jaká je jejich dnešní cena."
„Sto deset."
„Víte to jistě?"
„Už jsem dnes nějaké přijal místo hotovosti."
„Ach! Pak to musíte vědět přesně, neboť jste se nepochybně přesvědčil. Uzavřeme tedy obchod. Šest procent - t«
„To je třicet guldenů za tři měsíce."
„Výborně. Odečteme je z oněch dvou tisíc. Pokud vám vydám osmnáct papírů po sto deseti, vrátíte mi ještě deset guldenů zpět."
„To souhlasí."
„Spočítal jste si to?"
„Ano. Tady je směnka. Děkuji."
„Prosím. Nepochybně chcete papíry hned prodat?"
„Ano. Upřednostňuji hotovost."
„Raději několik dní počkejte. Tuším, že značně stoupnou."
„Uvidíme. Na shledanou, pane Freimanne!"
„Adieu!" Sotva písař zamkl za poručíkem dveře, spěchal k šéfovi.
„Skočil na to?" ptal se nedočkavě.
„Ano."
„Díky Bohu!"
„Hm! Děkujete Bohu, že se vydařila taková podlost?"
„Pro mě za mě, třeba díky čertu! Aspoň mám naději, že se zase jednou dosyta najím. Kolik to hodí?"
„Budu poctivý. Za osmnáct chilských emisí mi dal dva tisíce deset guldenů, což znamená čtrnáct set sedmdesát guldenů pro Solomona Leviho. Ale nedostane je celé, my vyděláme tři sta. Z těch dostaneš sto. Jsi spokojen?"
„Ano, za předpokladu, že je dostanu hned."
„Nesmysl! Sám nemám víc než deset guldenů, které mi yplatil. Hned však zajdu za židem a nechám si zaplatit." -i. -li Poručík Bruno voň Scharfenberg byl přesvědčen, že učinil dobrý obchod. Nebylo mu nijak nápadné, že od Frei-manna dostal také jihoamerické emise nebylo mu to také nepříjemné, neboť předpokládal, že je může kdykoliv prodat za sto deset. Domů se vrátil ve výtečné náladě. Tam na něho již čekal přítel, poněvadž se mezitím značně připozdilo.
„Už jsi opět doma - nebo teprve?" ptal se poručíka.
„Teprve."
„Pak to trvalo hodně dlouho!"
„Podobné obchody vyžadují čas."
„Hlavně když se zdaří!"
„Zdařily se."
„Řekni upřímně a jasně, starouši - dostal jsi peníze, opravdu jsi je dostal?"
„Ano."
„Kolik?"
„Dost."
„No, nechci pronikat do tvých tajemství - můžeš mi pro dnešek vypomoci?"
„Kolika?"
„Třemi stovkami."
„Sakra! Člověk roste se svými potřebami!"
„Jak to?"
„Nemluvil jsi dřív jen o stu guldenech?"
„Ano, můj milý, ale potom se ukázalo, že se stovkou nevystačím."
„Nu, snad by stačily dvě?"
„Prosím, prosím, tři sta! Přece nenecháš nejlepšího přítele v průšvihu!"
„Když myslíš! Tady jsou!" Odpočítal částku a položil ji na stůl. Druhý hleděl na peníze s jiskřícíma očima, uchopil poručíka za obě paže a zvolal:
„Bože, dává mi tři sta guldenů! Člověče, voň Scharfen-bergu, tys musel sklízet!" Tím lehkomyslnému poručíkovi značně zalichotil.
„Ano," přikývl,
„mohu být spokojen."
„Takže dneska se ti rozsvítila šťastná hvězda! Bruno, musíš do herny!"
„To také udělám!"
„Ale na rovinu — kolik máš?"
„Nu, přiznám se ti - deset tisíc guldenů."

„Deset - deset — Ježíši! Určitě si ze mě utahuješ!"
„Ani mě nehne!"
„Tedy skutečně? Čestné slovo?"
„Čestné slovo!"
„To je neuvěřitelné, nádherné, famózní!"
„Pokud ti to připadá jako zázrak, podívej se sem! Tady jsou tři tisíce v bankovkách a tohle ostatní jsou báječné papíry."
„Jaké papíry?"
„Jihoamerické, chilské."
„K čertu! Prý stojí vysoko!"
„Na sto deseti."
„Šťastlivce! Dneska je tvůj den! Dnes ti štěstí bude přát! Dnes musíš hrát, dnes musíš rozbít bank, Bruno!"
„Myslíš?"
„Ano. Se štěstím je to stejné jako s čertem. Když se začne smát, za chvíli se směje nahlas!"
„Usmálo se na mne, to je pravda. Počkej, udělám si legraci. Zabalím emise, abych jimi dnes zaplatil. Pomůžeš mi?"
„Udělej to sám, Bruno! Balení je práce, k níž nemám nejmenší vlohy. Můžeme tě tedy čekat v kasinu?"
„Ano."
„Dobře. Vím, že při tvém dnešním štěstí své tři stovky prohraju zpět do tvé kapsy, avšak přeju ti je. Vždyť jsi starý dobrák!" Zato venku před domem si vesele mumlal:
„Deset tisíc guldenů! Schónlein, který mu je dal, musí být blázen! Mně se to však hodí! Narazíme ho a vysajeme do dna! Dneska půjde domů bez měďáku, o to se postarám!" Kníže voň Befour se vydal za okresním soudcem, aby oznámil, že Laura Wernerová vyšla na svobodu. Tato záležitost byla brzy vyřízena a kníže se zvedl, jako by se chtěl rozloučit. V jeho tváři se však objevil šibalský výraz, což přimělo úředníka k otázce:
„Výsost má ještě něco na srdci?"
„Ano, samozřejmě."
„Smím vědět, co?"
„Myslím, že už jsem vás obtěžoval dost dlouho."
„Pro vás mám čas vždycky."
„Dobrá! Jde opět o objevení zločinu, pane soudní řediteli."
„Chcete opět nějaký objevit?"
„Už se stalo."
„Safra! Zdá se, že jste se nějakým nevysvětlitelným způsobem stal vševědoucím!"
„Rád bych takový opravdu byl!"
„Nu, smím vědět, o jakém zločinu mluvíte?"
„Jistě! Nepochybně znáte barona voň Helfensteina?"
„Ano."
„A jeho ženu?"
„Ano. Velice krásná a koketní dáma. Prý byla dřív komornou."
„To je pravda. Jak jsem se dozvěděl, duševně onemocněla."
„Ano. Pan baron ji nechal internovat v léčebném ústavu proslulého doktora Marse v Rollenburgu, odkud náhle nevysvětlitelným způsobem zmizela."
„Věříte skutečně na toto zmizení, pane soudní rado?"
„Hm! Člověk ani neví, co si má myslet!"
„Mohla by to být pravda!"
„Možná! Jenže úplně ochrnutá pacientka neuteče!"
„Takže byla jen ochrnutá?" divil se kníže.
„Myslel jsem, že se zbláznila."
„Jednalo se o duševní chorobu. Kvůli záhadnému zmizení se policie musela zajímat o její osobu, ale zjistilo se, že se pouze nemohla pohybovat. Lze tvrdit, že se nejednalo o dobrovolný útěk, spíš bych to pokládal za únos."

„Našly se stopy?"
„Ne, ani nejmenší."
„Nu, pak vám důvěrně sdělím, že jsem objevil velice vyj raznou stopu."
„Co neříkáte?!"
„Je to tak."
„A kam stopa vede?"
„Do rezidence."
„Myslíte, že byla opravdu unesena?"
„Ano, určitě." Soudní rada vyskočil ze židle, prohrábl si vlasy a mínil: VE VIRU INTRIK ‚s
„Je to velký případ, snad ještě větší než případ Ledy. Zdá se, že máte v úmyslu vyvolat policejní erupce a soudní zemětřesení!"
„Mluvíte žertem já však vážně pravím, že je to skutečně mým úmyslem."
„Pak mi rychle povězte něco o stopě, která byla nalezena! Kdo ji našel?" Já " -t !ÍAch! Kde?"
„V Rollenburgu."

„Koho obviňujete?"
„Lékařova asistenta."
„Snad doktora Zandera?"
„Ano, jeho."
„Tento mladý muž však vyvolává zcela opačný dojem! Získal si jméno! Přece si nebude házet klacky pod nohy spácháním takového činu!"
„Naopak, vůbec se nejedná o klacky pod nohy!"
„Cože? Jak to myslíte?"
„Neměl s baronkou voň Helfenstein špatné úmysly ba, právě naopak - ty nejlepší."
„Tomu nerozumím."
„Ocitla se ve velkém nebezpečí. Nebyla totiž nemocná."
„Ne? Co jiného?"
„Jen omámená. Jistí lidé si přáli její smrt. Měla zemřít, ať duševně nebo opravdu. Mladý lékař to uhodl a zabránil tomu - unesl nemocnou a ukryl ji v bezpečí."
„Jsem z toho celý ztuhlý!"
„Mám poslat pro tohoto lékaře?"
„Snad aby mne také unesl? Kdo si vlastně přál její smrt? Kdo ji omámil?"
„O tom později. Zatím nemám čas zodpovídat podružné otázky."
„Podružné otázky! Dovolte, Výsosti! Nejdůležitější otázkou přece je, kdo je viníkem!"
„Snad. Já zatím přemýšlím o jiných zločinech a zločincích. Už jste někdy slyšel o Králi lesa, pane soudní rado?"
„Mluvíte o náčelníkovi pašeráků? Kdo by o něm neslyšel, Výsosti!"
„Udělal jste si o tom člověku nějaký úsudek?"
„Upřímně řečeno ne."
„Já myslel, zeje dost důležitý, aby se nad ním člověk zamyslel."
„Jsem jen výkonný úředník. Mám zločince soudit, ale ne chytat."
„To je správné, ale přesto si myslím, že byste se po něm natáhl, kdybyste měl možnost jej chytit."
„Přirozeně! Také Ledu a obryni jsem hned popadl, i když to bylo zásluhou jiných. Ale co s tím? Já se nedostanu nahoru do kopců, kde provádějí pašeráci svoje rejdy!"
„Pchá! Král není v horách!"
„Ne? A kde je?"
„Tady v rezidenci."
„Výsosti, musíte být opravdu vševědoucí!"
„Kdepak, jen mám otevřené oči."
„Znáte ho?"
„Ano."
„Proč tedy běhá volně na svobodě?"
„Protože mi ještě chybí důkazy. Upřímně se přiznám, že by mi bylo milé, kdybyste se tímto případem zabýval, pane soudní rado."
„Proč?"
„Mohu být upřímný?"
„O to vás žádám." ::mi
„Chci vám dát příležitost, abyste se rehabilitoval." |ÍI Úředník přikývl.
„Rozumím," řekl.
„Laura Wernerová byla nevinně odsouzena mým přičiněním. Musím se snažit tento omyl nějak odčinit. Přemýšlel jsem o vhodném způsobu, ale zatím marně."
„Nuže, příležitost se vám nabízí."
„Míníte v souvislosti s Králem lesa?"
„Ano."
„Měl bych ho vypátrat?"
„Ano."
„Bože, to by mi určitě velmi pomohlo, Výsosti."
„Hm! Pomohu vám ještě víc."
„Jak to?"
„Poskytnu vám příležitost odhalit a zadržet daleko horšího zločince."
„Vzbuzujete můj úžas! Jak to myslíte?"
„Inu, kdo převyšuje svými zločiny Krále lesa?"
„Že byste myslel tajemného kapitána?"
„Samozřejmě." Soudní rada uchopil rychle knížete za paži a řekl:
„Pak bych musel vědět, kde ho hledat!"
„Přirozeně."
„Jenže od koho?"
„Ode mne."
„Proboha, leda byste byl vševědoucí!" Spráskl ruce a vrhl na knížete zpola překvapený a zpola obdivný pohled.
„Nejsem vševědoucí," odporoval kníže s úsměvem,

„ale myslím, že mám dobrý úsudek a otevřené oči."
„Výborně! A chcete mi darovat výsledek vašich pozorování a ostrovtipu?"
„Proč ne? K čemu mi bude, když zajistím zločince? Přece nejsem úředník!"
„Ovoce bych měl tedy sklidit já?"
„Ano. Dokonce nabízím ještě víc."
„Opravdu? Co ještě?"
„Máte ještě odhalit člověka, který je skoro tak slavný jako pověstný kapitán."
„Myslíte snad muže vystupujícího pod jménem Kníže bídy?"
„Ano." Vtom mu soudní rada poklepal na rameno a prohlásil:
„Už je odhalen, Výsosti!"
„Kým?"
„Mnou."
„Napínáte mne! Kdo je to?"
„Neslyšel jste, že Kníže bídy nedávno odcestoval nahoru k hranici?"
„Ano."
„Vykonal tam mnoho dobra, dokonce chtěl chytit Krále pašeráků. Dopustil se však jedné velké chyby."
„Jaké? Že nechytil Krále lesa?"
„Ne, tím, že se legitimoval."
„Ach tak! Policejní plackou?"
„To by nebylo nejhorší. Ukázal však také několikrát kartičku opatřenou pečetí ministra."
„Stejnou, jako je moje?"
„Stejnou."
„Safra! Pak bych se mohl ocitnout v podezření, že jsem sám Kníže bídy!"
„Ó, nemůžete se v něm ocitnout -jste v něm až po uši!"
„Prosím, vytáhněte mne ven!"
„Ani mne to nenapadne! Přesto si můžete být jist, že všichni, kteří o vaší kartičce vědí, udrží nejvyšší možnou mlčenlivost. Váš ostrovtip je skutečně obdivuhodný. Však vás také vrchní policejní četník z hor označil za druhého Brandta."
„Brandta? Kdo je to?"
„Byl to mladý, velmi nadaný policejní úředník, ale potkalo ho neštěstí. Stal se sám zločincem."
„Ó běda! S takovým člověkem mne srovnávají?"
„Prosím! Brandt byl i přes své mládí velice schopným policistou. Za krátký čas svého působení odhalil mnoho zločinců. Všude se o něm mluvilo. Jeho zločin se týká poněkud" Rozpačitě se zarazil.
„Prosím, dál!" vybídl jej kníže.
„Nu, našli se lidé, kteří ho považovali za nevinného."
„Co měl udělat?"
„Měl vraždit, dokonce dvakrát."
„Snad v rozčilení?"
„Možná. Byl odsouzen k smrti, ale vzdal se královské milosti."
„To by mohlo být znamením, že byl nevinen."
„Hm! Proč tedy utekl?"
„Ó běda! Utekl?"
„Ano."
„Kam?"
„Kdo ví? Kdyby se to vědělo, pochopitelně by byl při-fyeden zpět. Dodnes se o tento případ zajímám."
„O tom nepochybuji." Soudní rada rychle zvedl hlavu a zeptal se: Jí
„Co? Jak to míníte?"
„Tehdy jste byl ještě mladý, čerstvě zaměstnaný úředník i « f—
„Už je to dvacet let," přerušil jej rada.
„A při jednání, v němž byl Brandt odsouzen, jste vedl pro-iokol."
„Cože?! Vy to víte?"
„Ano."
„I to! Výsosti, opakuji už podesáté, že musíte být vševědoucí!"
„Ó, je to jen náhoda."
„Na tu, totiž na náhodu, se u vás nedá věřit!"
„Jen tomu věřte! Právě čirou náhodou jsem se nedávno setkal s Brandtovým otcem a"

„On ještě žije?" přerušil jej úředník.
„Otec i matka dosud žijí. Starý mi vyprávěl celou historku, přičemž padlo i vaše jméno jako protokolanta. Vyzvídal jsem dál a dozvěděl se, že vedoucí protokolu se zatím stal soudním radou a ředitelem okresního soudu."
„To je opravdu náhoda!"
„A protože jsem se začal zajímat o případ .Brandť, jak se policisté a soudní znalci rádi vyjadřují, pochopitelně jsem pomyslel i na vás. Musel jsem být šťasten, když mne případ ,Leda přivedl do vaší společnosti."
„Těší mne," prohlásil soudní rada a uklonil se.

„Prosím, kde jste se setkal se starým Brandtem?"
„Zde v rezidenci."
„Žije tady?"
„Ano. Byl penzionován."
„Můžete mi sdělit jeho adresu?"
„Vítězná ulice číslo. Chcete se starým pánem mluvit?"
„Ano. Přiznám se, že jsem nevěřil ve vinu jeho syna."
„Měl jste k tomu důvod?"
„Přímý ne, ale policista, jakým byl, by nikdy nevraždil. Také se nechoval jako člověk, který si je vědom nesmírné viny. Zato svědkové, jejichž výpovědi se mu staly osudnými, na mne neudělali nejlepší dojem."

„Koho míníte?"
„Hlavně barona Franze voň Helfensteina a komornou Ellu, která se později stala jeho ženou. Také tato okolnost mne velmi často přiměla k zamyšlení."
„Jak to?"
„Téměř bych řekl, že se s ní oženil z nucené vděčnosti. Vůbec, celá ta věc se mi zdála — nu, přestanu fantazírovat!"
„Ach, jen mluvte dál! Vždyť jsme sami."
„Dobrá! Brandt totiž obžaloval barona z vraždy, která však později byla připsána jemu samotnému. Oba stáli proti sobě. Později mne napadlo, že vinen byl spíš ten, na něhož padlo první podezření. Navíc se mi zdálo, jako by okolnosti při-těžující Brandtovi byly doslova vyumělkované. Navštívím jeho otce, abych si mohl vytvořit neovlivněný pohled na minulost."
„Hm! Asi by vám bylo nemilé, kdybyste zjistil, že Brandt byl nevinen."
„Proč myslíte?"
„Protože jste patřil k jeho soudcům."
„Ano, máte pravdu, ale mohu být klidný. Položili jsme otázku viny a ta byla zodpovězena kladně. Já vedl pouze protokol, jako soudní úředník jsem se nezúčastnil. Rád bych věděl, zda dosud žije."
„Snad."

„Ach! Máte nějaké zdůvodnitelné tušení?"
„Tušení? Ne. Nebyl starý. Uběhlo sice dvacet let, ale to přece není důvod, proč by musel zemřít. Ale snad si ještě vzpomínáte na další svědkyni, jejíž výpověď mu vlastně nejvíc přitížila?"
„Myslíte baronesu Almu voň Helfenstein?"
„Ano."
„Dobře si na ni vzpomínám. Svědčila proti němu, i když jí téměř pukalo srdce. Vy jste mne ale přivedl na nápad. Kdybych s ní mohl mluvit, snad bychom našli bod, na němž bychom mohli pevně stavět."
„Proč byste s ní nemohl mluvit?"
„Bylo mi řečeno, že žije v samotě a je téměř nedosažitelná. Dodnes nosí smuteční šaty, jež si tehdy oblékla."
„Mám snad zprostředkovat vaši návštěvu?"
„Výsost baronesu zná?"
„Jistě."
„Pak přiznávám, že by mi bylo mimořádně příjemné, kdybyste mne jí představil."
„Kdy, pane soudní rado?"
„Co nejdřív."
„Snad ještě dnes?"
„To by jistě nebylo možné."
„Ale ano. Byl byste tak laskav a navštívil mě dnes večer kolem osmé?"
„Máte v úmyslu odvézt mě k paní baronese?"
„Ne. Dáma bude u mne večeřet."
„Výborně! Přijímám vaše pozvání ve vší srdečnosti! Mohu vědět, zda bude přítomno i jiné panstvo?"
„Ano. Bude tam také lékař, o kterém jsme již mluvili."
„O kterém jste tvrdil, že uloupil baronesu voň Helfen-stein?"
„Jistě."
„Chcete snad mne, soudního radu, uvést do společnosti muže, který tolik zhřešil proti výtečným paragrafům našeho trestního řádu?"
„Žádné starosti! Vím, co dělám. K vašemu uklidnění se přiznám, že je jen spoluviníkem. Hlavním pachatelem jsem—já." Soudní rada polekaně vyskočil.
„Vy? Vy?!" zvolal.
„Ano. Důvod se dozvíte dnes večer. - Kromě baronesy a lékaře tam najdete ještě starého Brandta, jeho ženu a pana asesora voň Schuberta."
„I ten je pozván?" VE VIRU INTRIK
„Zatím ne. Prosím, abyste se mu zmínil, že vás oba uvidím velice rád. On totiž odhalí velkého zločince - společně s vámi."
„Jakého zločince?"
„Vraha barona Otty voň Helfensteina a vraha kapitána voň Hellenbacha." Soudní rada překvapením uskočil, že narazil

do zdi.
„Vyslovil jste neuvěřitelné věci!" vyrazil ze sebe.
„Je to jen pravda."

„Tato pravda však hraničí se zázrakem!"
„Přesto se stane skutečností."
„Koho tedy odhalím?"
„Všechny jmenované."
„Takže Krále lesa, kapitána, pachatele vražd, které se staly před jedenadvaceti roky — neuvěřitelné, neuvěřitelné!"
„Prosím, uklidněte se. Chtěl jste vědět, koho u mne najdete. Nakonec to budou všichni, kteří měli něco společného s Brandtovým činem." Soudní rada otevřel překvapením ústa. Byl jako ve snu.
„Opravdu?" ujistil se.
„Ano, samozřejmě."
„Výsosti, mohu si snad myslet, že tak mimořádná sešlost má nějaké zvláštní důvody a cíle?"
„Pochopitelně, pane soudní rado."
„Prosím, prosím, vyslovte tyto důvody!"
„Jeden už jsem vám řekl: chceme si popovídat o dřívějších časech."
„Ne, to není ono! Povídat si! To zní příliš všeobecně! Máte v úmyslu něco zvláštního, konkrétního!"
„Kvůli vám se přiznávám. Jinak mějte strpení."
„Ještě jedno: zmíněné panstvo ví, že k vám přijde kvůli Brandtovi?"
„Ne."-
„Ví někdo z nich, koho u vás najde?"
„Také ne. Přijďte prosím v osm hodin a přiveďte s sebou pana asesora voň Schuberta."
„Upřímně se přiznám, že do té doby nebudu mít klid." Kníže se vzdálil. Drožkou se nechal odvézt do bytu baronesy Almy voň Helfenstein. V předpokoji našel Magdu Weberovou, která od svého zachránění z rollenburského veřejného domu pracovala ve službě u baronesy. Ta mu sdělila, že paní odjela na návštěvu k plukovníkovi voň Hel-lenbachovi. Knížeti nezbylo, než tam jet také. Tam našel jen členy rodiny, kteří jej srdečně přivítali. Sotva jej baronesa spatřila, její bledé tváře zrůžověly. Plukovník mu podal ruku a řekl:
„Vítejte, Výsosti! Víte, že jsme o vás měli starost?"
„To je mi velice líto!"
„A zavinil jste to jenom vy! Neukážete se za celou dlouhou dobu. Kdyby se tu občas nezastavil pan Bertram a ne-řekl nám, že ještě žijete, dávno bychom si mysleli, že jste se odebral za svými předky!"
„Promiňte! Robert sem tedy přichází, jak slyším, pane plukovníku?"
„Ano. Nedávno začali s naší Fanny hrát. Mladík je od přírody velmi nadaný, objevují se stále další talenty. Zpívá jako komorní virtuos. Mohla by jej Výsost pozvat, aby s námi povečeřel?"
„Lituji, ale v té době jsem zaměstnán."
„Ach co! Slečna voň Helfenstein také přislíbila."
„A přece přicházím s úmyslem vám tuto dámu unést."
„Ó je! Doufám, že se unést nenechá!"
„Zato já doufám v opak. Milostivá baroneso, mohu doufat, že vyslyšíte mou prosbu?" Poslední otázka patřila Almě. Pohlédla pátravě na knížete a řekla:
„Mohu snad vědět předem, kam mám být unesena?"
„Ke mně." Jeho odpověď vyvolala překvapení. Dosud téměř nikdo nenavštívil byt knížete, o jehož zařízení kolovaly doslova pohádky.
„K vám?" divil se plukovník.
„Slečno z Helfensteinu, pak vás v žádném případě nesmíme zdržovat! Můžete očekávat zážitek, který vám všichni budeme závidět." Kníže pokýval hlavou a vážně poznamenal: :
„O zážitcích nemůže být řeč. Spíš se jedná o něco velmi Zarazil se, zamyšleně se rozhlédl po přítomných, poté pokračoval:
„Něco mě napadá! Nechtěl byste nás snad doprovodit, pane plukovníku?"
„Já, já?!" zvolal tento překvapeně.
„Ano."
„Safra! Co by hledal Saul mezi proroky? Pořádáte snad přijímací večírek?"
„Ano."
„Tak raději pozvěte mou ženu a dceru. Ony se spíš hodí k slečně z Helfensteinu."
„Pro dnešek raději ne. Jedná se o téma, které je natolik vážné, že bych jím dámy nerad obtěžoval."
„Slečna Alma je také dáma!"
„Téma se úzce dotýká její osoby."
„A mé také, že mne zvete?"
„Ano."
„Dobrá, dobrá! Mohl bych požádat o malý náznak, čeho se téma bude týkat?"
„Jistě. Téma zní: váš bratr." Plukovník vyskočil a s úžasem zvolal:
„Můj bratr?"
„Ano."

„Je mrtev!"
„Pochopitelně. Budeme se zaměstnávat jeho smrtí."
„Výsosti, co říkáte? Co o něm víte?"
„Dnes večer vše uslyšíte."
„Víte snad - ach, promiňte, slečno Almo! Vím, jak je tato záležitost trapná, ale Výsost se o ní zmínila a ten čin nikdo nesmaže." Také Alma nedokázala potlačit překvapení. Její krásný, andělský obličej o odstín zbledl, ale její hlas zněl klidně, když odpověděla:
„Je také pravda, že o té době velice nerada mluvím, ale Výsosti je dovoleno o těchto záležitostech kdykoliv hovořit."
„Ach tak! To jsem nevěděl. Výsost se zajímá o tehdejší nešťastné události?"
„Ano," opáčil kníže.
„Chci upřímně přiznat, že považuji Brandta za nevinného"
„Sakra!" přerušil jej plukovník.
„A že jsem se nesmírně snažil, abych vnesl do této temné záležitosti trochu světla."
„Podařilo se?"
„Myslím, že dnešní večer přinese alespoň malý výsledek. Pozval jsem víc lidí, takže se tam setkáte se všemi, kteří tehdy Brandta soudili, samozřejmě s výjimkou těch, kteří mezitím zemřeli."
„Bože!" vydechla Alma.
„Takové představení! Z toho usuzuji, že se dozvíme něco důležitého."
„Jistě, milostivá komteso. Dozvíte se důležité věci a také uvidíte něco neočekávaného." Dívka vyskočila.
„Nebesa! Snad ne jeho, jeho?!" Pochopil, koho myslí. Prosil:
„Prosím, slečno, vzpamatujte se! Uvidíte dámu, kterou byste u mne nehledali. Myslím jen to. Vyrazíme?"
„Ano, ano!" souhlasil plukovník.
„Jenom bych se trochu upravil." Odspěchal. Alma přistoupila ke knížeti a zeptala se:
„Výsosti, budu dost silná?"
„V to doufám."
„Ach, vždycky jsem si myslela, že jsem schopna čelit každé nové zprávě, ale nyní, když jste řekl, že se dozvíme něco nového, cítím se slabá."
„Pak vám předem prozradím, že se nedozvíte nic špatného."
„Ó, děkuji! Máte snad zprávy od - něho?"
„Ano."
„Píše o mně? Myslí na mě?"
„Nechal si zhotovit portrét v životní velikosti a poslal mi jej, abych vám jej ukázal. Mám se zeptat, zda byste na něj měla doma místo."
„Kolik potřebuje! Smím vidět jeho dopis?"
„Ano. Potom vám ho ukážu." Plukovník se záhy vrátil a o okamžik později ujížděli v saních ke knížecímu paláci. Vešli dovnitř, kde se plukovník zvědavě rozhlížel. Alma neměla ani pomyšlení na krásy a bohatství, které se zde nabízely. Její myšlenky se upínaly k jedinému - k němu. Zatím se nedostavil nikdo z pozvaných. Kníže odvedl hosty do salonu, kam se dostavil i doktor Zander, jehož kníže představil baronese i plukovníkovi. Potom se lékaře zeptal:
„Našel jste všechno tak, jak jsem vám řekl ve vlaku?"
„Jistě."
„Pacientku?"
„Samozřejmě."
„Klíč k lékům a k lahvičce?"
„Dokonce jsem použil její obsah."
„Kdy se probudí?"
„Za dvě hodiny, pokud je účinek takový, jaký jste říkal."|
„Právě takový. Zatím považujte tuto záležitost za tajer štvi. Nikomu z pozvaných, kteří se snad dostaví za mé krátk| nepřítomnosti, neříkejte, proč sem byli pozváni. Nechám vá čtvrt hodiny samotné a prosím vás o dovolení, abych se] tuto dobu směl věnovat dámě." Podal ruku Almě a odvedl ji pryč. V jasně osvětleni chodbě jí řekl:
„Uhádnete, slečno, kam jdeme?"
„K obrazu!" odpověděla.
„Ano, ale ještě před tím do - do — Tannensteinu."
„Je to možné?"
„Snadno. Vlastně jsem se nevyjádřil přesně, neboť ne- í půjdeme do vesnice téhož jména, nýbrž do lesa, k hajnému! Brandtovi, kam jste tak ráda chodívala"
„Mluvíte v hádankách! Už jste mi řekl, že Brandtovi ro-diče bydlí v domku za vaším palácem, dokonce jsem u nich! byla - ale jak mám tady přijít do lesa a do hájenky?"|
„Tímto způsobem!" Otevřel dveře - Alma vyrazila výkřik překvapení. Ocitl| se v chodbě malé hájenky. Vypadalo to přesně jako ta a když vlevo otevřela nízké dveře od světnice, dostala do nízké místnosti. Za zelenými kachlovými kamny stálo staré kanape, potom stůl, židle, křeslo, bible nade dveřmi a stará lampa, visící z nízkého stropu. V rohu stál kolovrátek, mezi nohami kamen ležela černá kočka a vedle ní několik koťat, která pozorovala příchozí šibalskými očky. Alma se nevzmohla na slovo. Se sepjatýma rukama se dívala na jednotlivosti, které jí navždy utkvěly v paměti. Konečně si otřela slzy a zeptala se:
„To sem přivezli mamá a papá Brandtovi?"

„Ano. Je to jejich nábytek."
„A obraz?"
„Nalézá se na zámku Hirschenau."
„Cože?" zeptala se překvapeně.
„Prosím, pojďte!" Zavedl ji na chodbu a odtud do předpokoje. Když otevřel další dveře, spráskla ruce a zvolala:
„Bože, ano, to je ta místnost, v které bydlel u nás na zámku!" Také zde souhlasilo vše s minulostí. Dívka byla rozrušená, tu i tam zpozorovala něco, co jí dávno Gustav věnoval - maličkosti, ale byly zde, a pohled na ně jí vehnal slzy do očí.
„Ó, Bože!" plakala,
„proč tu nemůže být i on? Je nevinen! Nemůže to být prokázáno? Kdyby za to Bůh žádal můj život, s radostí bych ho obětovala!"
„Je tady, milostivá slečno, třebaže jen na obraze." Hlas knížete se chvěl, když vyslovil tato slova.
„Kde?"
„Tady." Odhalil jistý výklenek, který se zdál být oknem. Poté ustoupil. Za výklenkem se nalézal obraz.
„Gustave, ó, Gustave! Jsi to ty, ano, jsi to ty!" vykřikla. Připotácela se blíž a klesla na kolena. On odešel zpět do předpokoje a čekal. Slyšel modlitby a vášnivá slova, přerušovaná vzlykotem a pláčem. Nakonec vše utichlo. Dveře se otevřely. Podala mu vděčně ruku a řekla:
„Také vy pláčete. Všechno zde vyvolává staré, a přece žhavé vzpomínky a bolesti. Já si to ale zasloužila, protože jsem mu nevěřila. Pochybovala jsem, proto ho odsoudili a musel prchnout do ciziny. Poskytněte mi útěchu, jeho dopis, abych alespoň viděla jeho rukopis!"
„Leží na stole."- Vešla opět dovnitř, on ji následoval. Na stole spatřila složený list. Aniž by se divila, že chybí obálka, sáhla po dopisu a četla. Nedávala pozor, co se děje za ní, nevšimla si, že kníže rychle svlékl kabát, odložil falešné vousy i vlasy, jak se ztratila jizva z jeho tváře. Dopis byl krátký: Milý, zbožňovaný sluneční paprsku! Chceš mě prý vidět? Nechceš se tedy otočit ke svému Gustavovi? V prvním okamžiku nevěděla, co si má myslet, co to vlastně znamená. Ne následkem řádků, spíš instinktivně se obrátila a ...
„Gustave!" zvolala, skoro vykřikla, jako by spatřila strašidlo nebo ducha. S otevřenými ústy a vyvalenýma očima hleděla na muže, zvednuté paže zůstaly roztažené, jako by jimi přestala vládnout.
„Almo, moje Almo!" odpověděl. Zůstala němá a bez pohybu.
„Almo, proboha, co je ti?!" Přistoupil k ní a ovinul ji kolem pasu. Při tomto dotyku sebou trhla, z jejích úst zazněl neartikulovaný výkřik - zhroutila se. Paže poklesly, ústa se zavřela, víčka klesla. Sesunula se tak rychle, že ji sotva zachytil. Odnesl ji na pohovku a rozepnul jí šaty na prsou, aby mohla volněji dýchat. Kapesníkem namočeným do studené vody ochladil její čelo a spánky. Přitom šeptal sladká slova, jež mu vnukla láska. Konečně zvedla hedvábné řasy. Vrhla na něho nepřítomný, téměř pochybovačný pohled, pak vydechla:
„Gusta-ve!"
„Moje Almo!"
„Je to pravda? Jsi to ty?"
„Ano, jsem to já, můj andílku, má duše, můj živote!"
„Nemýlím se?"
„Ne."
„Nejsi jen obrazem, který mi kníže ukázal?"
„Ne. Prosím, sáhni si!" Uchopil ji za alabastrové ručky a přitiskl je na své rty a srdce. Hluboce vydechla:
„Milý, milý Bože, děkuji ti!" Vzal ji do náruče a položil si její rozkošnou hlavu na srdce.
„Skoro toho bylo moc!" přiznal.
„Ano, ta radost mě málem zahubila!"
„Už je to dobré? Prosím!" Jeho hlas zněl tónem, jakého je člověk schopen jen v okamžiku nejvyššího štěstí, při největší lásce. Zaposlouchala se do jeho hlasu a nevšimla si, že jí uvolnil šaty, takže mohl zrakem vniknout do svátosti, jež nebyla dosud znesvěcena žádným pohledem.
„Ano, už je to pryč," odvětila.
„Radostí nezemřu!"
„Ne, musíš žít, žít! Musíš být šťastná po dlouhých letech Smutku a neštěstí." Políbil ji na ústa. Opětovala jeho polibek.
i
„To je poprvé, poprvé!" šeptala. :
„Co jsi mě políbila?"
„Ano - ne jako bratra."
„A přece jsi mě už líbala!"
„Kde?"
„Ve tvém pokoji!"
„Jak by to bylo možné? Nikdy jsi u mne nebyl."
„Ne? Ach tak! Vzpomeň si však na knížete!" Napřímila se a zvolala:
„Ano, kníže! Kam šel?" Teprve nyní zpozorovala rozepnuté šaty. Zčervenala a rychle se upravila.
„Chceš ho vidět?"
„Ano," přikývla.
„Nesmí nás překvapit."
„Myslíš tedy, že tě ke mně přivedl?"

„Kdo jiný!"
„Nu, dávej pozor!" Odvrátil se, opět si nasadil falešné vousy a vlasy, několik tahů po tváři — pak se otočil zpět k ní.
„Je zde, milostivá slečno!" Promluvil změněným hlasem, jakým mluvil coby kníže.
„Výsosti! Gustave! To jsi ty?! Hraješ dvojí roli?!"
„Ano, živote!"
„A to jsi byl v rezidenci tak dlouho, aniž by ses mi dal poznat?!" Znovu odložil převlek, objal ji, přitáhl ji k sobě na po-j hovku a zeptal se:
„Zlobíš se na mě?" Přejela si rukou přes čelo a odpověděla:
„Nevím - nic nevím. Nevím, co si mám myslet a co mám říci. Překvapení je příliš velké, přišlo tak náhle. Zdá se mi, že přijdu o rozum! Drž mě, drž mě pevně, Gustave, jinak upadnu!" Zatočila sejí hlava. Střídavě bledla a červenala cítil, jak trhaně dýchá, jak jí bouří krev v žilách. V duchu si vyčítal, zeji tak náhle překvapil - vždyť ji to mohlo zabít! Přitiskl dívku pevně k sobě a čekal, až promluví. Mlčela. Zpozoroval, že tiše a srdceryvně pláče. Začal jí domlouvat, tiše a vroucně, dlouhou, dlouhou dobu. Slzy přestaly téci, vzlykot odezněl. Konečně jej pevně objala, pohlédla mu do tváře a něžným hlasem se zeptala:
„Odpustil jsi mi?"
„Ano, můj sluneční paprsku!"
„Úplně? Docela?"
„Naprosto. Nikdy jsem se na tebe nezlobil."
„A - a — máš mě ještě rád?"
„Ó, a jak! Almo, nejhorší pro mne bylo, že jsem nemohl být s tebou!"
„Ale teď, teď jsi tady, u mě! Nyní bude každý okamžik šťastnou věčností! Musím toho tolik, tolik napravit!" Neustále ho líbala. Přitom se ponořili do bezsmyslného žvatlání, jakého je schopna jedině láska. Zapomněli na přítomnost, na vše důležité, jen si hleděli do očí a trylkovali jako slavíci. Minula dlouhá doba, než si Alma uvědomila, že sem nepřišla vlastně proto, aby našla ztraceného milého.
„Čekají na nás," pravila starostlivě.
„Pojďme, milý Gustave!"
„Ještě chvilku počkej! Zatím to bylo jen shledání, ale musím ti také mnohé vysvětlit. Sluneční paprsek vlastně ani neví, proč má zazářit zrovna dnes!"
„Tuším, že se to dozvím v přítomnosti ostatních."
„Některé věci musí být projednány předem a jen mezi námi, miláčku. U Hellenbachů ses mě ptala, jestli budeš dnes večer dost silná, a já odpověděl ano. Když ses však tolik rozrušila naším shledáním, musím brát ohledy. Jsi schopna vyslechnout něco o svém otci?"
„Kvůli prokázání tvé neviny?"
„Ano."
„Jsi schopen ji prokázat?"
„V to doufám."
„Pak musíš učinit vše, co považuješ za nutné, milý Gustave. V takovém případě budu silná, mnohem silnější než v době, kdy jsem o tobě pochybovala. Bože, jak mě celé ty roky tížila má tehdejší slabost! Žila jsem v slzách a v lítosti. Gustave, věř mi, že jsem hrozně, hrozně pykala!"
„Nemluv o tom! Jsme spolu a vseje v pořádku. Už v tvém bytě, třebaže jako kníže voň Befour, jsem naznačil, kdo je vrahem."
„Ano, baron Franz."
„Kdyby na něho padlo udání, musel by být odsouzen. Okolnosti mluvily pro mne, ale všichni byli doslova posedlí udělat ze mě vraha. Nyní mám ve svých rukách jeho spo-luvinici, která ho obžaluje a bude svědčit proti němu."
„Koho?"
„Jeho ženu."
„Ellu? Je skutečně spoluvinicí?"
„Ano, alespoň věděla o vraždě, kterou spáchal na tvém otci."
„Proč tě chtěla zničit?"
„Měla dva důvody: jednak - promiň mi to - nechtěl jsem opětovat její okatě přednesenou lásku"
„Milovala tě?"
„Ano - ale pak mě tím víc nenáviděla. Druhým důvodem bylo, že dostala barona Franze do své moci. Chtěla se stát baronkou — a on musel poslechnout."
„Ta žena je úplná bestie!"
„Nyní ponese následky spoluviny. Kromě toho, už byla dost potrestána - zemřela zaživa.
„Jak to? Pouze jsem slyšela, že byla odvezena do Rol-lenburgu jako duševně nemocná a odtud pak zmizela."
„Baron jí podal jed, který ochromil pohybové nervy, ale samotný život, pocity a myšlení neochromil. Ležela tak celé měsíce a jistě pocítila hrůzy doteku smrti."
„Hrůza! Dokáže člověk udělat něco takového?"
„Jeden hřích přivádí druhý - a každý další je vždy větší a těžší než ten předešlý. Nechal jsem baronku tajně unést, abych ji dostal do své moci. Mám protijed, kterým ji probudím. Doufám, že se ke všemu přizná."
„Cože? Je u tebe?"
„Ano. Pro hosty, které jsem sezval, jsem připravil velké překvapení."
„Nedovoluješ si příliš?"

„Jako kníže voň Befour si to mohu dovolit." i Položila mu ruku na paži a zeptala se: i
„Mohu být zvědavá, milý Gustave?"
„Klidně se ptej!"
„Befour je vymyšlené jméno?"
„G. {
„Takže nějaký Befour opravdu existuje?"
„Ano. Je to krajina na ostrově Madagaskar."
„Ach tak! Mají tam nějakého knížete?"
„Samozřejmě."
„Ale ty, ty to nejsi?"
„A kdo jiný, milá Almo?"
„Opravdu, opravdu?!"
„Ano. Neutíkal jsem do Ameriky, jak to dělá většina hledaných odsouzenců, nýbrž jsem se obrátil do Indonésie. Tři roky jsem strávil na Borneu"
„Bože! Mezi divochy! Prý tam jsou i lidožrouti!"
„To máš pravdu. Já s nimi vycházel dobře. Stal jsem se hledačem diamantů a měl jsem úspěch. Záhy jsem zbohatl. Pak přišli Angličané a já se začal cítit špatně. Ti kramáři nemají srdce, zalykají se egoismem. Zakládají kolonie jen proto, aby je vykořisťovali. Nedbají na lidská práva, dokážou odbourat otroctví černochů, aby sami zotročili obyvatele svých kolonií. Bezvýznamná roztržka s těmito kramáři mne vyhnala pryč."
„Kam?"
„Při hledání diamantů jsem nabyl značných zkušeností a zručnosti. Také štěstí mi přálo, proto jsem se rozhodl znovu jít do kraje diamantů. Mys Dobré naděje? Brazílie? Tamní diamantová pole byla přeplněna dobrodruhy, a tak jsem se obrátil na Madagaskar, kde mi nemohl nikdo konkurovat, ačkoliv tam lze nalézt kameny nesrovnatelné velikosti a krásy."
„A štěstí tě opět doprovázelo?"
„Ano. Po několika letech jsem si mezi domorodci získal takovou úctu a sympatie, že jsem si mohl dovolit odkoupit befourskou oblast. Tam jsem se usadil. Toužil jsem však po Indii, kam jsem občas zajel prodat kameny obchodníkům s diamanty. Indie se brzy stala mou druhou vlastí. Byl jsem protivníkem Angličanů - z tohoto důvodu jsem měl rád Francouze, ačkoliv mi jinak nejsou příliš sympatičtí. Gu-vernéři uznávali mé rady i názory následovali je k dobru svých kolonií. Zpráva o tom dorazila až sem. Císař mě vyzval, abych zaslal písemná potvrzení o mém indickém majetku. Udělal jsem to. Využil toho a odměnil mě - samozřejmě způsobem, který ho nic nestál. Jednoho dne mně povýšil na prince Befoura. Stal jsem se knížetem."
„Toto tvé postavení nelze napadnout?"
„Ne."
„Ach! Policista, syn hajného - a kníže!"
„Můj titul dokonce uznává i náš král."
„Navštěvuješ často dvůr?"
„Často, ale ne veřejně."
„Král netuší, kdo vlastně jsi?"
„Říci jsem to nesměl, ale on to ví."
„Je tedy přesvědčen o tvé nevině?"
„Ano. V době mého odsouzení byl korunním princem a naprosto souhlasil s názorem svého otce, tehdejšího krále -justiční -vražda."

„Ještě si vzpomínám, jak se mnou tehdy Jeho Veličenstvo jednalo, když" Zarazila se. :
„Nu, když?"
„Když jsem za ním šla a prosila o milost."
„Slyšel jsem o tom. Stalo se to hned po soudním jednání a vyřknutí rozsudku."
„Ano. Král mi hořce vyčítal mé chování. Bože, nebylo to nic proti tomu, co jsem si později vyčítala sama. Ale myslím, Gustave, že na nás čekají!"
„Tak budeme muset jít."
„Ukážeš se jim ve skutečné podobě?"
„Ne. Maska je nevyhnutelná."
„Je skvělá! Nevěřila bych, že může člověka tak změnit."
„Tomuto umění jsem se naučil od indických kejklířu. Doufám, sladký sluneční paprsku, že tě u sebe uvidím častěji, když už víš, kdo jsem."
„Jistě, samozřejmě! Také ty musíš přijít ke mně! Víš, Gustave, sluneční paprsek je hezký, hřejivý - a přece mě bolí, když mi tak říkáš."
„Proč?"
„Připomíná mi to moje těžké omyly. Ano, žena má být slunečním paprskem, který osvětluje život muže - ale ty jsi musel na své slunce čekat mnoho let."
„Tím jasněji září teď." S vděčným úsměvem přikývla, ale pak zahrozila pěstičkou a zeptala se:
„Nebo máš v Indii jiné slunce?"
„Na celém světě mi svítí jediné - a to jsi ty."

„A když tomu nebudu věřit?"
„Ó, budeš tomu věřit!"
„Kdybych pochybovala, pak jen tvou vinou!"
„Jak to?"
„Jednou mě navštívil někdo, kdo tvrdil, že se tvé srdce už dávno rozhodlo."
„Ach! Kdo to byl? Lhal!"
„Byl to velice pravdomluvný pán, totiž Jeho Výsost kníže voň Befour!"
„Já?" zeptal se překvapeně.
„Jistě! Už si nevzpomínáš?"
„Ne."
„Řekl jsi, že se Gustav Brandt oženil." Tu vyprskl srdečným smíchem a zeptal se:
„Nedokážeš pochopit, proč jsem to řekl?"
„Ne."
„Chtěl jsem vidět, jaký dojem na tebe učiní tato zpráva."
„Takže pokus?"
„Ano."
„Nu, a jaký byl dojem?" Uchopil ji kolem krku, vroucně ji políbil a s rozjasněnýma očima odpověděl:
„Byl pro mne velice šťastný. Zjistil jsem, že ti nejsem lhostejný."
„Lhostejný? Bože! Lhostejný!" Položila mu ruce na tváře, přitáhla si jeho hlavu a několikrát jej políbila na ústa. Potom pokračovala:
„Nu, už poznáváš, jak jsi mi lhostejný?"
„Vidím, že mne miluješ a že najdu své štěstí! Jaký je tc rozdíl proti dni mého útěku, když jsem tě potkal!"
„Potkal jsi mě?"
„Ano."
„Kde?"
„V lese, nedaleko hájenky."
„Nevzpomínám si."
„Jela jsi vozem, já na koni."
„Už vím! Ale ještě jedno: jak se ti podařilo uprchnouť?"j
„Zachránili mě dva obyvatelé Tannensteinu."
„Nemožné!"
„Také bych tomu nevěřil."
„Kdo to byl?"
„Kovář Wolf a jeho syn."
„Ach, ti! Kéž jim to Bůh oplatí!"
„Ano, i já jsem jim chtěl být vděčný, ale velmi mně to ztěžují. Právě jsou ve vyšetřovací vazbě."
„Pročpak?"
„Kvůli pašování. Už jsem je jednou zachránil, ale podruhé nebudu moci. Mimo to za mou záchranu jim nepatří příliš velký dík."
„Cože? Nechtěl jsi být zachráněn?" S vážným, téměř zasmušilým výrazem odpověděl:
„Nepomýšlel jsem na záchranu ani na útěk. Byl jsem odsouzen k smrti. Otec mi zakázal žádat o milost a já sdílel jeho názor. Chtěl jsem zemřít, ale místo smrti mě potrestali doživotním vězením, které připravuje člověka o čest. To bych nepřežil. Tu se objevili oba kováři a chtěli mě zachránit. Netoužil jsem po svobodě, ale oni mě zachránili, protože mi to dlužili."
„Dlužili? Jak to?"
„Věděli, že jsem nevinen - znali vraha."
„Odkud?"
„Museli být v lese právě v době, kdy byl zavražděn kapitán voň Hellenbach. Mlčeli, nejspíš proto, aby si za to nechali zaplatit - dobře zaplatit. Vždyť za to dostali dost! Aby se však srovnali se svým svědomím, pomohli mi na svobodu. Raději o tom pomlčme a pomysleme na pány, kteří mezitím přišli." Změnil se v knížete, nabídl jí rámě a odvedl do salonu. Tam již seděla většina pozvaných. Uctivě pozdravili oba příchozí. Vtom byl ohlášen i soudní rada.
„Tehdejší předsedající?" šeptala Alma.
„Ano. Hlavně ten toužil po mém odsouzení. Pokládal mi otázky, které mi velice škodily, čímž mě napůl odsoudil." Zmíněný muž vstoupil. Byl již na penzi, ale vystupoval jako člověk, který šije vědom své ceny. Hrdě přistoupil ke knížeti, lehce se poklonil a prohlásil:
„Je mi ctí, Výsosti!" Znělo to tak hloupě, že se kníže zeptal:
„Co?"
„Má přítomnost zde."
„Jsem vám zavázán." Představil úředníkovi ve výslužbě baronesu, pak se od něho odvrátil. Na přítomných bylo vidět, že neznají důvod pozvání. Vzájemně si šeptali, v jejich tvářích se zračilo napětí. Když byli všichni pohromadě, pokynul kníže k plnému stolku a řekl:
„Pánové, pozval jsem vás ne kvůli večeři, nýbrž abych oživil jednu starou, dnes už nedůležitou vzpomínku ve vaší paměti. Většina z vás pracuje pro justici. Jedná se o jistý kriminální případ, který jste posuzovali. Tento stolek má sloužit pro vaše občerstvení." Soudní rada se uklonil a prohlásil:

„Velmi dobrosrdečné, Výsosti! Rád se podvolím vašemu přání." Přistoupil ke stolku, nalil si sklenku vína, znalecky v něm smočil jazyk a zvolal:
„Výtečné! Staré, těžké černé tintio z Portugalska! Miluji tento druh, jakkoliv je vzácný! Prosím, Výsosti, jaký kriminální případ?"
„Případ, který všichni znáte. Obžalovaný byl odsouzen nevinně."
„Nevinně? Nemožné!"
„Proč nemožné?"
„Absolutně nemožné! Výsosti, uvědomte si, že úlohy soudců zastávají jenom spolehliví, neomylní lidé! Logika soudního výroku musí být stejně neomylná jako papež v Římě."
„A přece znám případy, kdy padlo prokletí na nevinného."
„Mně by se něco takového stát nemohlo!" Jak se zdálo, justiční rada se ve své domýšlivé nadutosti ujal slova za všechny, neboť se považoval za nejvýše postaveného.
„I vás považuji za omylného."
„Cože? Mne?" Jeho obočí se svraštilo.
„Ano, pane rado. Všichni lidé jsou omylní - a také vy jste jen člověk."
„Prosím, Výsosti! S dovolením pánové, ale vždy jsem se snažil užívat nejvyšší ostrovtip a osvícenou mysl. S klidem mohu říci, že jsem nikomu neublížil."
„Hm!" zazněl něčí povzdech.
„Prosím?" zeptal se rada rychle a rozhlédl se po přítomných.
„Někdo z pánů má námitky? Ne? Solidnost, ostrovtip a pečlivost! Vždyť jsem za to byl odměněn!" Povýšeným gestem ukázal na stuhu upevněnou v knoflíkové dírce. Tu kníže řekl:
„Sám se znáte nejlépe, pane rado, a my nepochybujeme, že vaše uznání bylo zasloužené — ale, hm! Dnes se mi dostaly do rukou staré noviny, v nichž byla zpráva o soudním jednání, které mě velmi zaujalo. Šlo o dvojnásobnou vraždu. Vrah byl odsouzen k smrti. K nejvyššímu úžasu jsem podle jména zjistil, že vrahovi rodiče stojí v mých službách."
„Fatální, nanejvýš fatální!" pravil justiční rada. :
„Jak to?"
„Hm! Člověk vysokého postavení by si neměl pouštět rodiče vraha příliš k tělu!"
„Oni za to nemohou!"
„Výsosti, nemoci morálky jsou nakažlivé stejně jako nemoci těla!"
„Považujete snad vraždu za nakažlivou?"
„Ano, za jistých podmínek. Například při povstáních nebo náboženských nepokojích."
„To není tento případ. Rodiče jsou staří, klidní, mírní a čestní lidé. Otec, jistý Brandt, byl dříve hajným v Tan-nensteinu." Justiční rada sebou trhl a zvolal:
„Brandt? Ach, Výsosti, myslíte onen výtečný případ Gustava Brandta proti voň Helfensteinovi a voň Hellenba-chovi?"
„Ano."
„Vlastně to byl nejzajímavější případ mé praxe. Tento člověk, Brandt, byl velmi drzý, když zapíral."
„Jeho rodiče dodnes tvrdí, že byl nevinen."
„Přirozeně! Rodiče vždy obhajují své děti!"
„Ale již tehdy zněly hlasy pochybovačů, pane justiční rado!"
„Hlasy pochybovačů? O, ty znějí vždy! Ale soudce sedí pevně v pohybu nejistoty - je jako skála v moři. Nenechá se zviklat. Jeho slovo je stejně pevné, jako to, které zachycuje bible: Budiž světlo!"
„Hm!" zazněl opět něčí hlas. Justiční rada se ihned obrátil tím směrem, zafuněl nosem a ptal se:
„Jakže? Někdo z pánů něco říkal?" Kníže jej pokynem uklidnil a pokračoval:
„Později jsem si o této záležitosti promluvil se starým, dobře sloužícím policistou a také on krčil rameny a řekl, že z toho nebyl moudrý."
„Policista! Ach, podřízený úředník! Takoví nemají rozum, musí být vedeni studovanými a zkušenými kriminalisty. A vůbec, Výsosti, velice se hodí, že právě my, kteří jsme se tady dnes sešli, můžeme dát nejlepší vysvětlení k případu Brandt."
„Opravdu? A jak?"
„Nu, náhodou jsou zde přítomni pánové, kteří v té době byli činnými úředníky. Já například byl předsedajícím, to znamená, že jsem vedl celé jednám."
„To zní zajímavě."
„Ano, každopádně. A tady máte ještě dva, tři, pět pánů, kteří se zúčastnili pod mým vedením. Dovolím si tvrdit, že jsme tehdy splnili své povinnosti dobře a věrně, jak jen to bylo možné. Nebylo snadné zůstat nestranným proti tak zatvrzelému a odpornému zločinci. Snažil se nás zlomit, ale my zůstali pevní a nezdolní."
„Hm!" zaznělo znovu. a Tentokrát to byl úřadující soudní rada. Justiční rada se srychle otočil a zeptal se:
„Cože? Říkal jste snad něco, pane okresní soudní řediteli?"
„Ne, jen jsem si odkašlal."
„Ach, odkašlal jste si — ze starého zájmu! Tehdy jste přece vedl protokol. Pouze škoda toho krásného případu!"
„Škoda?" divil se kníže.
„Ano, samozřejmě."
„Proč?"
„Ten proklatý dvojnásobný vrah totiž nepřišel o hlavu!"

„Byl omilostněn?"
„Ne. Utekl, unikl! Jen si představte, že chtěl hodit svůj hrozný čin na nevinného, míním tím barona voň Helfenstein. Byla to ďábelská myšlenka, ale já se nenechal svést. Výsosti, jste snad právník?"
„Ne."
„Nu, pak vám vysvětlím, že předsedající vede výslech a přitom musí klást otázky. Právě na způsobu tázání záleží nejvíc. Pokud si člověk přeje, aby obžalovaný našel milost, může mu prospět vhodně kladenými otázkami, které ho postaví do lepšího světla. Na druhou stranu mu může stejným způsobem přitížit. Ano, v tom spočívá umění předsedajícího. Já jsem tehdy tvrdě, spravedlivě a neoblomně prokázal, že Brandt byl vinen."
„To znamená, že jste byl sám o jeho vině přesvědčen?"
„Přirozeně."
„Jednal jste s ním tedy jako s vrahem?"
„To se rozumí samosebou."
„Ale já slyšel, že nejen lidskost, ale i zákon nařizuje, že se souzeným se smí jednat jako se zločincem až tehdy, byl--li skutečně uznán vinným."
„Lidskost! Humanita! Prázdná slova! Soudce musí jednat přísně, neboť síla zákona tkví právě v této přísnosti. Soudce musí trestat, ne odměňovat. A tehdy - ach, teď mne napadá, že milostivá baronesa byla tehdy také u toho. I ona svědčila proti němu. Kdo tedy může mluvit o nevině? Nikdo, vůbec nikdo!"
„Jste si svou věcí natolik jist, že nesmím pochybovat, znám i opačný případ, kdy člověk, který spáchal zločin, prohlášen za nevinného."
„Nemožné!"
„Ó, nevymýšlím si, tento případ se opravdu stal."
„Pak se muselo jednat o nesvéprávného pachatele!"
„Také ne! Naopak, tomu člověku jsou připisovány ne- : obyčejné duševní schopnosti."
„O jaký zločin se jednalo?"
„O únos člověka."
„Hrome, taková věc je nesmírně nebezpečná a trestá se vysokými sazbami."
„Ze své moci unesl něčí ženu, násilím ji odvedl do svého domu, kde ji držel tajně pod zámkem."
„Takže bez jejího svolení?"
„Ano, jinak by se přece nejednalo o únos."
„Přiznal se?"
„Ano."
„Nebyl potrestán?"
„Ne. To znamená, že nebude potrestán. Případ je zatím velice nejasný."
„Takže k němu došlo nedávno?"
„Ano."
„Nesmírně zajímavé. Už se to dostalo k soudu?"
„Ještě ne. Zatím nebylo provedeno udání."
„Bylo by to možné? Vědí o zločinu, a přece ho neudají?"
„O tom zločinu víte všichni: jedná se o únos baronky voň Helfenstein." Na tvářích přítomných se objevilo překvapení. Justiční rada si chtěl podržet slovo, proto řekl:
„Byla unesena z blázince. Vaše Výsost tedy tvrdí, že pachatel nebude potrestán, že jej naopak označí za nevinného?"
„Ano, to tvrdím."
„Nu, Výsost byla sama tak laskavá, že přiznala své právnické neznalosti."
„Hm!" zazněl něčí hlas. Justiční rada se rozhlédl a zvolal káravým hlasem:
„Zase někdo něco řekl? Připadá mi, že si někdo z přítomných rád odkašlává! Každý právník přece ví, že podobný čin musí být přísně potrestán. Pachatel je již známý, Výsosti?"
„Všeobecně zatím ne."
„Vy ho však znáte?"
„Velmi dobře."
„Pak je vaší povinností ho co nejdřív udat!"
„Míníte tím třeba hned teď?"
„Samozřejmě!" VE VIRU INTRIK
„Nuže, tak ho hned udám!"
„Správně! Dozvíme se jeho jméno."
„Jistě, pokud si to přejete."
„Přirozeně. Kdo je to?"
„Já sám." Dvě krátká slůvka vyvolala všeobecné překvapení. Justiční rada o krok couvl, svraštil čelo a vážně prohlásil:
„Výsost zná mé postavení?"
„Jistě, pane justiční rado na penzi."
„Vyznamenaný justiční rado! Nemám ve zvyku, aby se mnou někdo žertoval, i kdyby patřil k nejvyšší šlechtě."
„To je chvályhodné. Každý by měl vědět, co je ochoten snést od druhých."
„Přirozeně. Proto doufám, že se ke mně budete chovat uctivě."
„Hm!" zabručel soudní rada. Justiční rada na něho zlostně pohlédl a zvolal:
„Říkal jste něco?"

„Ne, jen jsem si odkašlal."
„Ach tak! Výsosti, u vás se brumlá?"
„Jak je každému libo. Já svým hostům nepředepisuji žádné zákony. Pokud se mi nelíbí, jednoduše je nepozvu. Jinak bych vám chtěl odporovat: nežertoval jsem, spáchal jsem zločin, o kterém jsme mluvili."
„Co, že byste?" otázal se rada strnule.
„Ano," přitakal kníže.
„Opravdu?" Opětné přitakání.
„Unesl jste baronku?"
„Jak jsem řekl."
„Výsosti, jsem z toho blázen!"
„Prosím, zůstaňte normální, jak bylo zvykem, když jste soudil. Vysvětlím důvody, které mne k tomu činu donutily."
„Jsem zvědav, co uslyším!"
„Nejdřív bych poprosil všechny přítomné, aby mi slíbili na svou čest, že pomlčí o všem, co tady uslyší."
„Ne, takové slovo nemohu v žádném případě dát."
„Proč ne?"
„Pokud se jedná o zločin, jsem povinen ho oznámit."
„Máte velice zodpovědné a přísné postoje. Přísahám na svou čest, že se nejedná o nic trestného, a tak mi můžete i vy dát své čestné slovo."
„Je-li tomu tak, souhlasím. Máte mé slovo."
„A ostatní pánové?" Všichni souhlasili. Kníže pokračoval:
„Takže přiznávám, že jsem unesl baronku z Rollenburgu a dopravil ji sem. Měl jsem při tom pomocníka, totiž zde přítomného pana doktora Zandera."
„Ach!" vydechl justiční rada a obrátil svou pozornost na lékaře.
„Říká se, že pan doktor měl baronku ve své péči."
„Každopádně. Baron měl totiž v úmyslu svou ženu zabít."
„Nemožné!"
„Je to pravda. Podal jí jed, který navodil nynější stav. Poté ji dopravil do Rollenburgu k doktoru Maršoví, jemuž slíbil značnou odměnu, pokud baronka zemře. Abychom ji zachránili, museli jsme ji unést."
„Romantické, velice romantické!" mínil justiční rada.
„V takovém případě samozřejmě nebudete potrestán, protože chyběl úmysl spáchat zločin. Spíš jste mu chtěl zabránit. Nebohá baronka je tady u vás?"
„Ano. Dosud leží v ochromení. Doktor Zander jí podal protijed a vy všichni budete svědky jejího uzdravení, pánové." Tato slova vyvolala značný ohlas. Výkřiky překvapení se mísily s výrazy uspokojení a očekávání. Justiční rada projevil značný ostrovtip, když se zeptal:
„Jak se zdá, sledujete tím jistý úmysl?"
„Ano, to přiznávám."
„Smím se zeptat jaký?"
„Když mi slíbíte, že se na mne nebudete zlobit."
„Jsem nadřazen nad jakoukoliv zlobu."
„Vy šťastlivce! Můj úmysl má totiž těsnou návaznost na j náš předešlý rozhovor. Procitnutí baronky má dodat důkaz ! o Brandtově nevině." Justiční rada uskočil, jako kdyby před ním udeřil blesk. Vyrazil téměř výhružně:
„Výsosti!"
„Vida! Myslel jsem, že jste nadřazen nad jakoukoliv | zlobu!"
„Jste si vědom, co jste vyslovil?"
„Jistě."
„Kdyby zde byla možnost, že bude prokázána Brandtova nevina, pak je nutné připustit, že jsme se tehdy mohli zmý- i lit."
„Velice správně!"
„Proti takové možnosti se však musím co nejpřísněji ohradit, Výsosti! Vždyť jsem tehdy předsedal!"
„To nemůže změnit mé úmysly. Nejen, že tuším, ale dokonce tvrdím, že Brandt byl nevinen." Tu se justiční rada uklonil a řekl:
„Můj čas vypršel! Výsost dovolí, abych odešel!"
„Prosím, ještě zůstaňte!"
„Ne, děkuji!" Otočil se a kráčel ke dveřím. Jeho chůze připomínala ladné pohyby lva, který kráčí kolem hnízda krys, aniž by chtěl tuto havěť sežrat.
„Pane justiční rado!" zvolal kníže, když penzionovaný J úředník dosáhl dveří.
„Výsosti?"
„Opravdu odcházíte?"
„Bezpodmínečně! Přece se nenechám urážet!"
„Žádám vás, abyste zůstal!"
„Děkuji! Bylo mi ctí, pánové!" Otevřel dveře, vtom kníže zvolal ještě pevněji:
„Stůjte! Zůstanete tady!" Tón těchto slov byl tak sebejistý, že se rada otočil a překvapeně valil oči na knížete.
„Prosím?" vykoktal.
„Zůstanete!"

„Ne, já půjdu! Žádný kníže nemůže ovlivnit má rozhodnutí!"
„A přece vám nařizuji, abyste zůstal!"
„Nařizujete?" otázal se penzionovaný rada zlostně.
„Ano. Pojďte sem a posaďte se!" Znělo to tak velitelsky, že justiční rada bezděky popošel zpět.
„Podívejte se na tuto kartičku!" Rada na ni vrhl krátký pohled a polekaně zvolal:
„Ach, od Jeho Excelence!"
„Ano. Nuže, zůstaaete?" Bývalý předsedající se uklonil a řekl:
„Za těchto okolností - ano."
„Také za předešlých okolností by každý jiný kromě vás zůstal. Naštěstí jsem se včas obeznámil s vašimi zvláštními náhledy. Každý správný úředník, hlavně justiční, zasluhuje nejvyšší úctu a ohledy. Vy jste patřil k velice dobrým úředníkům, ale od doby, kdy jste dostal pásku do knoflíkové dírky, trpíte velikášstvím. Celý večer mi dáváte najevo, jako by pro mne bylo nejvyšší ctí, že vás zde mohu vidět. Odnaučte se podobné způsoby, vždyť se jen zesměšňujete! Nyní se posaďte! Přesvědčím vás, že nejste v žádném případě tak neomylný, jak tvrdíte." Dotyčný beze slova uposlechl. Byl bledý, jeho nitro vřelo, ale nedokázal si přiznat, že si toto pokárání zasloužil. Avšak ministrův podpis jej nutil k mlčenlivé poslušnosti.
„Pánové," pokračoval kníže.
„Nyní se odebereme do vedlejší místnosti, kde se stanete svědky dalších událostí. Žádám vás, abyste hlukem nebo lomozem neprozradili svou přítomnost." Uchopil několikaramenný svícen a kráčel k označené místnosti. Ostatní jej následovali. Podlaha místnosti byla pokryta silnými koberci, měkké čalounění nábytku tlumilo veškeré zvuky. Posadili se proti tmavé zdi, na kterou je kníže upozornil.
„Zdá se vám snad," pravil voň Befour, Jako by zde stála překážka, zeď, ale není tomu tak. Před vámi visí tenký, průhledný závoj, přes který můžete vidět, aniž byste byli zpozorováni z druhé strany, což je způsobeno okolní tmou. Prosím, buďte naprosto zticha!" Vzdálil se i se svícnem. Panstvo nyní mohlo zpozorovat závoj, přes který bylo vidět do místnosti zařízené jako malebný dámský budoár. Závoj byl tak jemný, že nezkreslo-val ani nejjemnější dekorace na protější stěně. V místnosti svítila lampa, jež šířila jemné, ale pronikavé světlo. Napjatě očekávali, co přijde. Neodvážili se ani hlasitě vydechnout. Na druhé straně se otevřely dveře, dva sluhové přinesli elegantní lehátko, které postavili uprostřed místnosti. Poté se vzdálili. Mezi polštáři ležela bledá, ale velice krásná žena. Ukrytí pozorovatelé, kteří znali baronku Ellu voň Helfenstein, ji ihned poznali. Po krátké chvíli vstoupil kníže, za ním doktor Zander. Chovali se naprosto přirozeně, jako by nevěděli, že jsou pozorováni.
„Proč jste nařídil, aby dáma byla přenesena do této místnosti?" otázal se kníže nahlas.
„Tato místnost je dostatečně izolovaná. Lze předpokládat, že baronka po procitnutí bude jednat velmi spontánně, snad bude hlasitě plakat a křičet, a pak bude lépe, když ji neuslyší nepovolané uši."
„To stačí. Cítíte tep?"
„Cítím. Je to právě tak, jak Výsost říkala. Za pět minut se nebožačce vrátí schopnost pohybu."
„Pak zůstanu. Při procitnutí nesmí být sama."
„A já? Co nařizujete, Výsosti?" „Odejděte! Nikdo nesmí vidět, co bude dělat." Zander se vzdálil. Kníže si přitáhl židli k ženě, posadil se a pozoroval ba-rončinu tvář. Minulo několik minut. Jaké bude procitnutí? Pomalé, pozvolné? Ne — ležela úplně ztuhlá — a o okamžik později vyrazila hlasitý, hrůzný výkřik, napřímila se na posteli, roztáhla ruce a nepřirozeně zírala před sebe. Kníže vyskočil.
„Milostivá paní, konečně, konečně!" Její bledé tváře zrůžověly, opět přitáhla paže k tělu, sevřela ruce v pěsti, pak je znovu výhružně předpažila, přičemž řvala hrozným hlasem:
„Proklínám ho! Zničím ho! Pomstu, pomstu!"
„Koho?" ptal se kníže.
„Jeho, jeho - barona!" Skřípala zuby, až posluchačům běhal mráz po zádech.
„Je to satan, hotový satan! Vy jste ale můj zachránce. Dal mi jed, abych se nemohla hýbat - ale cítila jsem a slyšela všechno! Minuty se změnily v týdny, hodiny v roky a dny ve věčnost! Přede mnou se domlouval s doktorem Marsem, aby mě zavraždil. A když Mars poznamenal, že rozumím každému slovu, měl z toho pekelnou radost!" Výhružně mávala pěstmi.
„Baronko, seberte se!" prosil kníže.
„Sebrat se? Už se stalo. Nejsem rozrušená! Ach, kníže, vy nevíte, jaká muka jsem zažila! I kdybych zabila tisíc lidí, musela bych před posledním soudem obstát, neboť každá chvíle byla mou popravou. Jaký mi to dal jed! Mé srdce mlčelo, prsa byla jako kámen. Byla jsem jako led, a přece jsem žila. Chtěla jsem se hýbat, ale nešlo to. Chtěla jsem zatnout pěsti, ale nemohla jsem. Chtěla jsem křičet, chtěla jsem nadávat, modlit se, ale nešlo to. Byla jsem jako socha. Každá vteřina byla zrozením nového prokletí. Jazyk jsem měla jako z kovu, a přece jsem cítila hlad a žízeň. Vše mne ničilo, avšak odolala jsem, protože jsem byla jen kusem kamene. Teď je všemu konec! Teď dojde na něho, na něho!"
„Milostivá paní, odpusťte, ale je to váš muž, manžel!"
„Co říkáte? Co chcete? Manžel? Právě proto je jeho zločin tisíckrát horší a odpornější! Vy máte měkkou povahu a dosud jste nezažil tak hrozný okamžik, jakých jsem prožila miliony! Když jsem zaslechla váš hlas, byla pekelná muka prosvícena paprskem naděje. Pak, když jste přišli s doktorem Zanderem, abyste mě unesli a zachránili, když jste mě na rukou přenesli do vozu a tajně dopravili sem, chtělo se mi volat blahem. Ráda bych vás objala a umač-kala radostí k smrti, ale byla jsem z kamene. Potom jsem se uklidnila a s nadějí čekala. Když pak Zander řekl, že to bude trvat jen pět minut, věděla jsem, že mé probuzení je skutečné. Ještě skutečnější bude moje pomsta, pomsta, pomsta!"
„Prosím, lehněte si! Mohu vám podat něco na osvěžení?"
„Mám si lehnout? Mám se osvěžit? Peklo a smrt! Nelehnu si a nebudu mít klid, dokud ho nezničím! Nemám hlad a ne-

toužím po nápoji, ale dychtím po jeho duši! Mým osvěžením bude, až uslyším jeho smrtelný výkřik. Výsosti, zachránil jste mě doufám, že mi budete pomáhat i nadále."
„Co bych měl dělat?"
„Chcete tedy, opravdu chcete?"
„Řekněte, co!"
„Stanete se nositelem štítu mé pomsty. Stanete se dýkou, kterou mu vrazím do srdce a kladivem, kterým ho rozdrtím!"
„Seberte se!"
„Pořád jedno a totéž! Bože, jak vůbec můžete takto mluvit? Sebrat se! Jak ráda bych se stala plamenem, který ho spálí, i kdybych při tom měla sama zahynout! Musí zemřít, zemřít! Zahubím ho jako prašivého psa! Měl by se stát zobrazením odporu a hnusu. Nenajdu klid, dokud mi neslíbíte, že mi pomůžete."
„Pomsta je nekřesťanská!"
„Nekřesťanská! On je snad křesťan?! Ach, vždyť ho vůbec neznáte! Netušíte, co chce! Je vyvrhelem společnosti, největším zločincem! Musí být zašlápnut jako štír, který žije z vlastního jedu!"
„Baronko, protrpěla jste nesmírné hrůzy, ale nemohu vás pochopit! On je zločinec?"
„Ano, tisícinásobný!"
„Mluvíte o vašem muži?"
„O kom jiném?"
„O baronu Franzovi voň Helfenstein?"
„Při všech bozích a ďáblech, ano, myslím jeho, jeho a nikoho jiného!"
„A on je zločinec? Hm!"
„Vaše slova jsou jako šplouchání vody, zatímco ve mně vře žhavý proud lávy. Řeknu vám všechno, naprosto všechno, a vy byste měl jít a zničit ho. Jste toho schopen - kaž- dého jiného by zničil on. Zavraždil by ministra i samotného krále, kdyby mu to mělo přinést záchranu. Vy však stojíte nad ním a zasadíte mu úder, aniž by tušil, odkud padl!"
„Zní to, jako by byl největším zloduchem!"
„Tím také je! Seznámím vás se všemi jeho zločiny. Pak jednejte!"
„Vždyť se tím zničíte i vy!"
„To také chci! Ach, mívala jsem srdce, cítila jsem, milovala a doufala. Ale jeho jed mé srdce zmrazil. Byla jsem mrtvá a chci opět umřít, avšak nejdřív chci zničit jeho!"
„Nebojujte sama proti sobě!"
„Mlčte! Vždyť jsem vám řekla, že mi na životě nezáleží. Víte, já jsem je viděla, ano, je, je" Hlas jí odumřel na rtech.
„Koho?" zeptal se kníže. Její tvář se znetvořila, když odpovídala:
„Ty proklatce, ano, proklatce, kteří se smažili ve věčném ohni! Ležela jsem a nemohla spát celé měsíce - ach, víte, co znamená, když nemůžete spát? Moje duše žhnula jako roztavené olovo a v tomto žáru se vynořila celá moje minulost, plná nenávisti, pomsty, lží, zrady, závisti a krve! Ano, krve, krve! Lpí na mých rukou, i když vypadají bílé a jemné. Chtěla jsem být baronkou a také jsem sejí stala, ale musela jsem za to zaplatit svědomím a věčnou blažeností. Chci se kát. Snad se nade mnou Bůh slituje." Položila si hlavu do dlaní, jako by chtěla plakat, ale vnitřní žár jí nedovolil utrousit jedinou slzu.
„Poslouchejte," řekla konečně.
„Všimněte si, že budu mluvit klidně a bez zloby. Mluvím pravdu, nic nepřikrašluji. Chcete mne vyslechnout?"
„Ano, jestliže se vám uleví."
„Dobrá! Za prvé: baron je vrah!"
„Nemožné!"
„Ó, dokonce několikanásobný vrah! Zavraždil svého bratrance barona Ottu voň Helfensteina a hned po něm kapitána voň Hellenbacha, a to během jediné noci a následujícího rána."
„Milostivá baronko, uvědomte si, co říkáte!"
„Mluvím pravdu, Výsosti! Přece víte, že jsem byla komornou baronesy Almy voň Helfenstein?"
„Mluvilo se o tom."
„A vy jste tomu nevěřil?"
„Nedbal jsem na to."
„Nu, do zámku chodíval syn hajného, který se jmenoval Gustav Brandt. Milovala jsem ho, ale on mne odmítl. Miluji ho vlastně dodnes, ale tehdy jsem se rozhodla, že se mu pomstím. Na příležitost jsem nemusela čekat dlouho." Vyprávěla všechno, co se stalo onoho hrozného večera. Mluvila klidným, monotónním hlasem, jako by předčítala z knihy. Potom začala hovořit o vraždě kapitána voň Hellenbacha.
„Ale," přerušil ji, Jak chcete dokázat, že vrahem byl baron a ne Brandt? Vždyť jste u toho nebyla!"

„Jednak by se musel přiznat a dále existují dva svědkové, kteří ho viděli."
„Kdo je to?"
„Kovář Wolf a jeho syn. Ti dva se schovávali za stromem a vše viděli. Byli pašeráky a Brandt přišel, aby je zatkl. Proto neprozradili skutečného vraha."
„Takže jste před soudem křivě přísahala?"
„Ano. Před jednáním jsem navštívila barona a pohrozila mu, že ho prozradím. Šel se mnou tedy k farářovi, aby nás spolu zasnoubil."
„Hrozné!"
„Ó, bude to ještě hroznější!"

„Co ještě?"
„Baron Franz byl chudý a měl dluhy. Jeho bratranec byl mrtev, ale malý Robert dosud žil, proto ho nechal zabít."
„Kým?"
„Oběma kováři, kteří také podpálili zámek."
„Chlapec uhořel?"
„Ano."
„Takže nežije?"
„Ne."
„Víte to jistě?"
„Tak jistě, jako vás vidím, třebaže jsem o tom nikdy nemluvila."
„Bože, to je strašné!"
„Můj muž zdědil baronský titul, mohl žít podle svého stavu. Neuměl však šetřit a brzy se znovu zadlužil. Co měl dělat, aby získal peníze?"
„Že by se stal pašerákem?"
„Ach! Víte to?"
„Ano."
„Odkud?"
„O tom později. Váš muž je vlastně hlavním Králem lesa, i když pod sebou má několik poddaných, kteří si říkají stejně."
„Právě to jsem vám chtěla říci."
„A dál, baronko?"
„Co dál?"
„Co dělal zde ve městě?"
„K čertu! Že byste věděl i to?"
„Snad."
„Prosím, mluvte!"
„Je tajemným kapitánem?"
„Opravdu, opravdu!" zvolala.
„Víte to! Víte všechno! Ale odkud?"
„Dozvěděl jsem se to náhodou, protože se o to zajímám." VE VIRU INTRIK
„Takže vám nemusím dál nic vysvětlovat, Výsosti?"
„Zatím ne. Mám jedinou otázku: jak hluboko je do jeho tajemství zasvěcen zbožný obuvník Seidelmann?"
„To přesně nevím."
„Zjistím to. Povězte, budete mne i nadále informovat, když se vás na něco zeptám?"
„Ano, určitě!"
„Pravdivě?"
„Ano."
„Jste ochotna zopakovat své nynější přiznání i před soudcem?"
„Jistě, ale ne"
„Jaké ne?"
„Ne při veřejném jednání."
„A když vás k tomu přinutí?"
„Přinutí? Výsosti, jste muž a mluvíte o nucení? Říkám vám, že chci zemřít. Přiznám se ke všemu a pak se rozloučím. Ale na veřejné jednání mne nikdo nedostane, ani člověk, ani moc, ani násilí!"
„Rozumím. Dám vám jen příklad. Kdyby Brandt ještě žil a objevil se zde, postavila byste se proti němu?"
„Ne."
„Takže byste vše přiznala?"
„Ano, i když ne ze strachu nebo výčitek. Řekla bych mu: Nechtěl jsi mě, a proto jsem se pomstila. Měl jsi být chytřejší!"
„A kdyby vás postavili proti vašemu muži?"
„To bych si dokonce vyžádala."
„Dobrá, jsme domluveni. Rád vám poskytnu azyl - nebo si přejete jiné místo k pobytu?"
„Ne. Spíš očekávám, že mne předáte policii."
„To neudělám. Kdo chce porazit kapitána, musí si počínat obezřetně. Nyní by vás baron prohlásil za blázna, a pro- tože přicházíte z ústavu pro choromyslné, jistě by mu uvěřili."
„Ach, podám důkazy!"
„Jistě by je dokázal zničit. Ne, musí být pomalu a šikovně zaplétán, dokud kolem něho nevznikne síť, z níž neunikne. Do té doby zůstanete u mne."
„A když mezitím začnu litovat své dnešní upřímnosti, Výsosti?"
„Pchá!" zasmál se.
„Nebo když uteču?"
„To neuděláte."
„Víte to jistě?"
„Ano, znám vás."
„Vidím, že chápete, jak se těším na chvíli, až bude baron zakován v řetězech! Těším se na pomstu! Nyní mi řekněte,

Výsosti, jakou místnost mi přidělíte. Tuto?"
„Ne. Přivolám vaše služebnictvo. Postaral jsem se o to, abyste dostala vše, co budete potřebovat. Navíc vás žádám, abyste mi kdykoliv oznámila svá přání." Zatáhl za zvonek. Přišla komorná, do jejíž péče baronku předal. Když se obě vzdálily, zatáhl kníže za druhou šňůru - závoj se odhrnul stranou, na tajné posluchače dopadlo světlo. Nikdo z nich se nehýbal, nikdo z nich nebyl schopen slova. Alma seděla vedle plukovníka voň Hellenbacha. Držela si před tváří kapesník.
„Nu, pane justiční rado," pravil kníže,
„považujete mne dosud za blázna?" Tázaný vstal a odpověděl:
„Snil jsern, Výsosti?"
„Ne, vše byla skutečnost."
„Dáma je opravdu baronkou?"
„Ano." VE VIRU INTRIK
„A není?" Ukázal si prstem na hlavu.
„Každopádně ne méně než vy!"
„Pak - pak - - pak"
„Nu, prosím, mluvte!"
„Pak — pak jsme se tehdy opravdu zmýlili, strašlivě zmýlili!"
„Ano, to je pravda. Jsem rád, že to konečně chápete! Ostatní pánové jsou stejného mínění?" Všichni souhlasně přikývli. V tom kníže podal ruku soudnímu radovi a řekl:
„Vidíte, že jsem dodržel slovo. Nyní znáte vraha voň Hel-fensteina i voň Hellenbacha. Znáte tajemného kapitána, Krále lesa a také Knížete bídy."
„Kdo je to?" zeptal se justiční rada rychle.
„Neuhodnete?"
„Ach! Také baron voň Helfenstein! Zvláštní! Na jednu stranu anděl, na druhou ďábel!"
„Třeba jste se zmýlil."
„Výsosti, vy musíte ihned učinit udání!"
„Kam?"
„Na policii!"
„K čemu?"
„Kapitán musí být zatčen!"
„Nechtě na mně, abych udělal, co považuji za nejlepší. Měl jste v rukou mou legitimaci. Navíc mám vaše čestné slovo, že zachováte nejhlubší mlčenlivost. Pane Schuberte, v této záležitosti budete mít mnoho práce." Jmenovaný se uklonil a s rozjasněnou tváří odpověděl:
„Výsost mi dává skvělou příležitost získat si důvěru nadřízených. Nikdy nemohu být dostatečně vděčný." Nyní byli všichni kromě Almy a plukovníka propuštěni. Voň Hellenbach přecházel zamyšleně po místnosti. l
„Kdo by si to byl pomyslel!" vzdychl.
„Konečně znáte vraha," prohlásil kníže,
„a budete lépe smýšlet o Brandtovi."
„Výsosti, kdybych toho chlapíka potkal, lítostí bych před ním poklekl, že jsem ho neprávem odsuzoval! Musím také dodržet mlčenlivost?"
„Samozřejmě."
„Má žena a dcera"
„Dozví se to později."
„Nu, jak chcete! Ale máte opravdu v úmyslu nechat barona Franze voň Helfensteina běhat na svobodě?"
„Dlouho ne. Past byla nastražena. Stačí mu ji položit do cesty, aby do ní spadl."
„Pospěšte si! Pak si s ním promluvím i já, když nyní musím mlčet. Zřejmě bych se měl poroučet - nebo dostanu povolení doprovodit milostivou slečnu baronesu?"
„Prosím, abyste mi slečnu na chvíli ponechal. Musím s ní ledacos projednat."
„Pak tedy dobrou noc, panstvo! Doufám, že vás zítra spatřím u sebe!" Alma seděla v křesle zatím bez jediného pohybu. Když se za voň Hellenbachem zavřely dveře, rychle vyskočila a s hlasitým výkřikem se vrhla na prsa knížete. Ten ji přivinul k sobě a šeptal:
„Je toho skoro moc, viď?" Odpovědí bylo hlasité zavzlykání.
„Pojď, odpočiň si!" Stáhl ji na pohovku a přitiskl si její hlavu na srdce. Dlouho plakala, než se konečně uklidnila.
„Teprve nyní vím, kolik jsi toho musel vytrpět!" řekla.
„Ano, byl jsem nesmírně nešťastný, Almo, ale jen k mému dobru. Bůh mě za to odměnil jiným způsobem. Mohla by snad baronesa milovat chudého syna hajného?"
„Na to bych se neptala. Jistě bys byl povýšen a dnes bys byl"
„Policejním ministrem, ne?" usmál se.
„Proč ne?"
„Nu, pak si stojím lépe. - Co říkáš na svou bývalou komornou, Almo?"
„Ďáblice!"
„Ano, ale nyní vytrpěla muka, kterým by tisíce podlehly. Víš, kdo to zavinil?"
„Ne. Kdo?"
„Já."

„Ach, ty? Kvůli tobě upadla do letargie?"
„Ano. Jedná se vlastně o malé mistrovské dílo. Musel jsem ji naplnit nenávistí a pomstychtivostí proti baronovi, aby se stala zrádkyní. Proto jsem mu poradil, aby ji zavezl do Rol-lenburgu."
„Jed jí podal na tvůj pokyn?"
„Ne. Teď se stala jeho úhlavní nepřítelkyní."
„Myslíš, že nebude svého přiznání litovat?"
„Ne, neupustí od pomsty."

„Slyšela jsem hrozné věci! Nebohý otec! Dodnes ho vidím ležet na zemi v kaluži krve! Víš, co mě tíží nejvíc?"
„Pověz, můj živote!"
„Že Robert uhořel."
„Snad to není pravda."
„Vždyť to tvrdila!"
„Buď opravdu nic neví anebo má důvod o tom mlčet."
„Kováři to vědí!"
„Budou se muset přiznat. Ostatně, co nejdřív se postarám, aby mi prozradili všechna tajemství. Máme ještě mnohé k projednání, drahá Almo. Mohu tě zítra navštívit?"
„Prosím, jen přijď!"
„Mám tě teď odvézt domů?"
„Chceš, milý Gustave?"
„Nerad."
„Ach! Nerad? Proč?"
„Mám-li tě odvézt domů, znamená to, že bydlíš jinde než já!"
„Myslíš, že bych měla bydlet u tebe?"
„Ano! Ale prozatím musím mít strpení." Zhruba ve stejné době vstoupili dva mladí pánové do domu u staré tržnice. V prvním patře byla vinárna, jež nesla jméno Kasino kavalírů. Vystoupili po schodech a zazvonili na dveře do předsálí. Otevřela jim dívka kyprých tvarů v lehkých šatech, jedna z těch, jaké mladí muži vítají v roli číšnic.
„Dobrý večer, Anno!" pozdravil první.
„Dobrý večer, pane poručíku," odvětila, aniž by se zlobila, že ji štípl do plné paže.
„Už jsou tady?"
„Téměř všichni."
„Dobrá, pojď, voň Hagenaue!" Jmenovaný byl nadporučík voň Hagenau, který se zúčastnil nepříjemného intermezza u Melitty v Rollenburgu. Po schodech se dostali do prázdné místnosti, kde si odložili. Pak otevřeli dveře do vedlejšího sálu, který byl velmi pohodlně zařízen. Sedělo zde deset nebo dvanáct hostů, samí mladí lidé. Při vstupu obou mužů vzhlédli, jeden z nich zvolal:
„Hrome! Voň Hagenau! Je to pravda?!"
„Voň Hagenau? Ten ďábel?" zvolal jiný.
„Skutečně, je to on! Člověče, kde jsi přišel na spásný nápad přijet do rezidence?"
„Vyšlo to z mé hlavy," zavrčel dlouhý.
„Vlastní důvtip! Děti, máte něco k pití?"
„Zatím jenom punč."
„Fujtajbl! To můžou chlastat staré báby, ale ne chlapi! Podejte mi, sakra, vinný lístek!" Posadil se, vybral nápoj a objednal jej. Po chvíli již seděli mladí muži u vína. To prostě byla voň Hagenauova zvláštnost - měl peníze, a to bylo stejně dobré, jako by je měli i ostatní. Jedna z číšnic se zdržela u jeho židle. Všimla si, že má plnou peněženku, a doufala ve velké spropitné. Položila mu ruku kolem krku. Důstojník se na ni otočil, pátravě na ni pohlédl a zeptal se:
„Myla ses, holka?"
„Přirozeně!"
„Tak se otři o někoho jiného a ne o mne! Rozumělas?" Všichni propukli v halasný smích.
„Spálený se bojí ohně!" popíchl někdo.
„To patřilo mně?" vyjel.
„Ne, slečně Melittě!"
„O tom dobrodružství raději držte zobáky, kamarádi! To je psí záležitost!"
„Jak dlouho potrvá, než bude rozhodnuta?"
„To ví čert! Zatím je to půl napůl mezi provazem a střelným prachem. Už nikdy mě ani nenapadne riskovat holku kvůli lahvi vína!"
„Domácí sluha je mrtev?"
„Ano."
„A ten druhý, zbožný obuvník?"
„Ten žije a je mu docela hej, i když je zajištěn. Jak se k tomu mohl nachomýtnout kníže voň Befour, to je pro mě záhadou! Co tam pohledával?"
„Třeba taky slyšel o té Venuši!"
„Nesmysl!"
„No, vždyť u něho bydlí!"
„Ale se svým otcem, kterého zaměstnal. Ted mě napadlo: víte o Ledě?"

„Jistě! Vždyť je to ve všech novinách!"
„Ohó! Ale co?"
„Že ji zatkli."
„Ano, to tam sice stojí, ale ne proč."
„A ty to víš?"
„Přesně ne, i když se leccos povídá."
„Tak si to zatím nech pro sebe! Vím o něčem, co by nás mohlo zajímat víc."
„O čem?"
„Dneska přijde voň Scharfenberg."
„Nevěřím! Nedávno jsme ho oškubali, že dá chvíli pokoj."
„Přijde. Vím to!"
„Kdo to řekl?"
„On sám. Byl jsem u něho."
„Má tedy peníze?"
„Ó, a kolik!"
„Skutečně, opravdu?!"
„Říkám, že má celých deset tisíc guldenů!"
„Člověče, přišel jsi o rozum!"
„Mohu to odpřísáhnout!"
„Nesmysl! Kde by vzal deset tisíc guldenů? Jeho otec mu nedá ani vindru a strýček jakbysmet."
„Řeknu vám to na rovinu: půjčil si."
„Tomu nevěřím. Kdo by mu půjčil takovou sumu?"
„Jistý Schónlein."
„To jméno neznám. Kdo je to?"
„Nevím. Akorát jsem se dozvěděl, že voň Scharfenberg si od něho půjčil deset tisíc guldenů, tři tisíce v hotovosti a ostatní v papírech."
„Pak dneska padne pár krků!"
„Ne, chce rovnou rozbít bank!" Všichni kromě voň Hagenaua vyskočili.
„Je to pravda?" volali.
„Jistě. Slíbil mi to."
„Tak si pospěšme do zadní místnosti! Je vytopena?"
„Dávno," odvětila dívka.
„Tak pojďme! Voň Hagenaue, přece si s námi zahraješ?"
„Nemám náladu."
„Proč ne?"
„Kdo nehraje, neprohraje!"
„Hrome, jak jsi najednou duchaplný!"
„Samozřejmě, sám jsem na to přišel, vlastní důvtip! Nu, už jsem s vámi dlouho nebyl. Jak vysoko jdete?"
„To je různé. Většinou se začne nízko a pomalu se přidává."
„Je to stejné, jako když roste kopřiva! Proklatě, zase jeden duchaplný výrok!"
„Takže půjdeš?"
„Nemám náladu!"
„Jak to?"
„Hm! Voň Scharfenberg!" Přitom udělal opovržlivé gesto rukou.
„Máš něco proti němu?"
„No, není zrovna nóbl!"
„Pchá! Scharfenbergové jsou prastarým rodem!"
„Rod sem, rod tam, ale není zrovna nóbl! Shání peníze nedůstojným způsobem a pak je bezmyšlenkovitě rozhazuje! Také rád utrácím, ale vždycky vím, co mi to přinese."
„Nu, přesto bych nepovažoval za neštěstí obrat ho o pár guldenů!"
„Ano, to je to mé prokleté štěstí! Stačí sáhnout na kostky nebo karty a už vyhrávám."
„V tom nevidím důvod, abys s námi nehrál. Pojď!" Tu se k němu voň Hagenau přitočil a tiše se zeptal:
„A co ti ostatní - hm?"
„Myslíš ty průmyslníky?"
„Ano. Neznám je."
„Sami dobří chlapi ze vznešených rodin. Potom ti je představím. Tohle je přece kasino pro kavalíry, pochybné existence se sem neodváží." A přece to byl právě tento lokál, který byl pochybnými existencemi vyhledáván. Přicházeli sem často lidé, kteří žili ze hry nebo z jiných zdrojů, které nikdo neznal. Přední místnost se vyprázdnila, všichni se odebrali do hracího salonu. Číšnice zamkly dveře, aby pánové nemohli být překvapeni policií. Po chvíli se ozvalo klepání.
„Kdo je tam?" otázala se jedna z dívek.
„Voň Scharfenberg."
„Prosím, pojďte!" Otevřela. Vstoupil, políbil číšnici, přátelsky ji poplácal a zeptal se:
„Je prázdno? Nikdo nepřišel?"
„Už jsou-vzadu."

„Ach tak!" Zmizel v dveřích salonu.
„Kolik asi dneska prohraje?" mínila jedna z číšnic pokyvujíc hlavou.
„Nejvíc to, co má při sobě. Nikdo mu však nepůjčí ani vindru." Přišlo ještě několik pánů, kteří zmizeli ve stejných dveřích. Pilo se mnoho vína, ale jinak zde panoval poměrný klid. Život nabíral obrátky až po několika hodinách. Postupně se začaly ozývat výkřiky: dvě stě guldenů na pravou! - pět set vlevo!
„Ach, tak vysoko ještě nešli!" pravila jedna z dívek.
„Pět set guldenů! Poslouchej, jak cinkají!" Během míjejících hodin se účinek vína zvyšoval. Hostinský v tom viděl přednost a posílal nekvalitní vína, jež se projevovala velmi zrádně. Hlasy nabíraly na síle, stále čas-těji zaznívaly kletby, nadávky a výhružky, které vlastně do kasina nepatří. Pak zazněl voň Scharfenbergův hlas:
„Ještě jednou tisíc guldenů v papírech!" Na okamžik zavládlo ticho, potom se současně ozvalo několik hlasů:
„Prohrál! Odpadl! Už přestaň, voň Scharfenbergu!" Ale odpověď na dobrou radu zněla:
„Ještě tisíc guldenů!" Někdo se zeptal:
„Je to opravdu tisíc?"
„Ano, samozřejmě!"
„Na čest?"
„Na čest!"
„Nu, pak není nutné otvírat balíčky, abychom se přesvědčili!" Trvalo delší dobu, než bylo opět slyšet voň Scharfenberga:
„Ještě poslední tisíc! Když toho čert sebral tolik, může vzít i tohle! Dej sem pořádně naplněný džbán!"
„Hrom a peklo! On ho úplně vypil, až do dna! Tak hraj, voň Scharfenbergu! Ach., poslední peníze šly k čertu, jak sis přál! Blahopřeju, kamaráde! Prohrál jsi skoro deset tisíc guldenů!"
„Drž hubu!" zařval voň Scharfenberg.
„Proč by mi mělo vadit, když prohraju takovou maličkost! Kdo mi půjčí tisícovku?" Nikdo neodpověděl.
„Ptám se, kdo mi půjčí tisícovku!" Stejné ticho.
„Hrome, nejdřív mě ožulíte a potom mi nechcete půjčit! Voň Hagenaue, vyhrál jsi čtyři tisíce. Mohl bys mi dva půjčit?"
„To nepůjde, starouši!"
„Ne? Proč ne?"
„Je to proti mým zásadám. Z výhry nepůjčím ani měďák!"
„Vždyť máš při sobě i jiné peníze!"
„Poslyš, mluvíš z cesty! Když nechci půjčit z výhry, pak je zřejmé, že ze svého už vůbec ne!"
„Vždyť jsi voň Stautenaua založil čtyřmi stovkami!"
„Ano, synu, ale on mi je vrátí!"
„A já ne?"
„Hm!"
„Ptám se, jestli tím myslíš, že bys svoje peníze už neviděl?" Byl rozčilen ztrátou a navíc tvrdohlavostí kamarádů, kteří mu nechtěli půjčit. Jeho roztřesený hlas svědčil, že se jej zmocnil démon alkohol.
„Přímo tak to netvrdím!" odtušil voň Hagenau ostřeji.
„Přímo tak ne? Jak tedy?"
„Pchá, nechme to být!"
„Ne! Nenecháme to být, je to otázka cti! Půjčíš mi tisíc guldenů nebo ne?"
„Ne."
„Proč ne?"
„To nepotřebuju říkat."
„Máš-li dost odvahy, tak to pověz!"
„Dobrá, jak chceš! Nepůjčím ti, protože všichni víme, že jsi svou čest zastavil proti půjčce, kterou jsi dodnes nezaplatil!"
„Kdo to řekl? Kdo, kdo?"
„Já to říkám," zaznělo pevně a určitě.
„Vezmeš to zpátky?"
„Ne."
„Nebo povíš jméno svého informátora?"
„Proč ne?"
„Kdo to tedy řekl?"
„Vojín Bertholt."
„K čertu! Vojín? Co řekne nějaký holomek, sprostý podvodník, to považuje pan nadporučík za bernou minci?!"
„Bertholt nikdy nelže!"
„Já snad ano?"
„Po tom se neptám."
„Odkud by mohl Bertholt vědět takové věci?"
„Přímo z tvých úst."
„Hrome, to je silný tabák! Vždyť žádného vojína Bert-holta neznám, a i kdyby, byl by posledním, komu bych se s takovými věcmi svěřoval! To je sprostá lež, za kterou toho chlapa nahlásím u plukovníka k potrestání!"
„Udělej to!"
„Do té doby však vezmeš svá slova zpátky!"

„Ne"
„Sakra!"
„Pak se alespoň ukáže, jestli Bertholt lhal."
„Je to lhář!"
„Navštívil jsi strýce?"
„Ano."
„A přijal jsi tam návštěvu?"
„Ne."
„Ale ano!"
„Koho?"
„Žida Solomona Leviho." Na okamžik se rozhostilo ticho, potom voň Scharfenberg zvolal:
„Jeho nazýváš návštěvou?!"
„Byl u tebe?"
„Ano."
„Tak vidíš! Mluvili jste spolu v hale, odkud vede do přízemí staré vodovodní potrubí, vlastně stará, široká roura, kterou je však slyšet každé slovo, které nahoře padne."
„Ten chlap poslouchal?"
„Ne. Stál na stráži a musel všechno nedobrovolně vyslechnout. Když se o tobě mluvilo, přihodil, co vyslechl. Můžeš mu to zakázat?"
„Lhal! Žádám, abys vzal zpět svou urážku!"
„Pravda nemůže urazit. Přiveď žida! Pokud řekne, že byl vyplacen, svá slova odvolám."
„Ne!" Nyní zaslechly číšnice naslouchající u dveří jiný hlas:
„Hrome, co je to? To má být tisíc guldenů?!" Někdo otevřel jeden z voň Scharfenbergových balíčků.
„Přirozeně," přikývl tento.
„Říkal jsi, že je to tisíc guldenů v papírech?"
„Ano."
„Pod tím jsem si ovšem představoval tisíciguldenové bankovky a ne nějaké akcie nebo podobné nesmysly!"
„Tyto papíry jsou velice dobré!" Do pře se vmísil také voň Hagenau:
„Cože? To nejsou bankovky? Pak se na to mrkneme! -Ach, chilská emise! Hrome, takové cáry! Proto je zabalil! A to přísahal na čest, že v každém balíčku jsou papíry v hodnotě tisíce guldenů!"
„Vždyť je to pravda!" řval voň Scharfenberg.
„Nesmysl! Tamhle leží noviny s kurzy, dokonce dnešní. Sem s nimi! Jaká je to emise? Tak se podívejte, kamarádi! Tyhle cáry stojí na třiadvaceti! Deset takových papírů má hodnotu dvou set třiceti, ne tisíce!"
„Lež, sprostá lež!" ječel voň Scharfenberg.
„Ty! Už to nikdy neopakuj! Umím číst, a to výtečně!"
„A přece je to lež!"
„Dobrá! Tady je ta tvoje lež!" Zaznělo mlasknutí, padla facka, kterou doprovázel šílený řev voň Scharfenberga. Zdálo se, že jde o menší rvačku, při níž je napadený držen několika pažemi.
„Fackuje mě, bije mě!" křičel.
„Taková urážka může být smyta jedině krví! Rozumíte?!"
„Pchá! Moje ruce byly čisté, takže se nemusíš mýt!"
„Pse! Ještě tohle!" Zazněl cinkot rozbité láhve, následoval znovu voň Ha- genauův hlas:
„Člověče, vykašli se na takové uličnictví, nebo ti napráskám pořádně!"
„Zadostiučinění! Dostanu satisfakci! Zítra ti pošlu se- kundanty!"
„Na to zapomeň! Nebiju se s chlapem, který strpí facky a nedokáže zaplatit svůj čestný dluh!"
„Dovedu tě přinutit! Napadnu tě veřejně na ulici!"
„Pitomost, tak rychle to nepůjde! Ale poslyš, chlapče, i kdybych se s tebou měl bít, pak by nezůstalo u malého duelu! Co říkáš pravému americkému?"
„Jak chceš!"
„Dobrá! Můžu ti pomoct. Pánové, položte sem všechny peníze, které jste nad ním vyhráli. Mám výtečný nápad! Vlastní vynález!"
„Tady, tady, tady!" podávali mu peníze.
„Správně," prohlásil spokojeně.
„Nyní však uvidíme, voň Scharfenbergu, jestli máš odvahu! Tedy americký souboj?
„Řekl jsem, že souhlasím!"
„Pomalu! Myslím pravý yankeeský duel, v němž hrajou nejdůležitější roli peníze. Nechci ti odmítnout zadostiuči-- není. Nabízím ti peníze, které potřebuješ. Tady leží deset tisíc guldenů, tím myslím, takzvaných deset tisíc. Ty vsázím já. Ty vsadíš - život. Budeme házet kostkami. Kdo hodí víc, vyhraje. Budu-li to já, musíš se do týdne zastřelit, pokud vyhraješ ty, deset tisíc guldenů je opět tvých."
„Proklatě ostrý nápad!" zvolal někdo.
„Ano, můj vlastní vynález!" vrčel voň Hagenau.
„Ale nevěřím, že tento muž bude mít odvahu na něj přistoupit. Už teď se chvěje strachy." Zrodila se tato myšlenka ve vinném opojení, nebo to voň Hagenau myslel vážně? Voň Scharfenberg byl opilý daleko víc než ostatní, viděl zde možnost, jak získat peníze zpátky a navíc prokázat odvahu. O prohře neuvažoval.

„Mýlíš se!" zvolal výsměšně.
„Moje odvaha se nedá srovnat s tvou! Snadno to dokážu, když přistoupím na tvůj návrh!"
„Souhlasíš?"
„Ano."
„Život proti penězům?"
„Ano."
„Slyšeli jste to všichni?"
„Ano, jistě!" znělo kolem.
„Dejte sem pohár se třemi kostkami! Tak, voň Schar-fenbergu! Jsi uražený, proto házej první!" Kostky zazvonily v poháru a dopadly na stůl. Voň Hagenau počítal:
„Pět a pět je deset, deset a čtyři dává čtrnáct. Souhlasí?"
„Ano," opáčil voň Scharfenberg drze.
„K čertu! Myslím, že peníze jsou v háji! Nu, uvidíme, co se dá dělat!" Zachrastil kostkami a hodil.
„Hrome!" z-volal.
„Šest, pět a čtyři, to dělá patnáct! Vyhrál jsem, vyhrál! Děti, berte si peníze zpátky! Voň Schar-fenbergu, slovo dělá muže. Máš týden. Rozumíš?"
„Vezmi vás všechny čert!" S těmito slovy vyběhl z herny. Strhl čepici z věšáku a spěchal pryč, stejně chudý, jako byl dnes ráno, třebaže mezitím získal deset tisíc guldenů.

Karel May Kola božích mlýnů román
z cyklu Ztracený syn X. svazek
Translation by Vladimír Sundá
Technická redakce Libor Zachoval
Graphic design by Jiří Hanák
Nezkrácené vydání Vydal R. Suchánek, úl. Kosmonautů 2, Bmo, v nakladatelství NÁVRAT, Brno jako svou 449. publikaci v roce 1997
Vytiskla CENTA, spol. s r. o., odštěpný závod Brno, Vídeňská 113
Doporučená cena vč. DPH 112 Kč
ISBN 80-7174-148-5